

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

အလွမ်းနင်းဆူး

BURMESE
CLASSIC
COM

အချစ်
လုံးချင်းဝေသွား

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း

- ပထမအကြိမ်

၂၀၁၃၊ ဧပြီ။

ထုတ်ဝေသူ

- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)

ရွှေဥစာပေတိုက်

အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်

- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၀၀)

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ရွှေပဒေသာအောင်ဆု

အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

- ၁၃၀၀ ကျပ်

အုပ်စု

- ၅၀၀ အုပ်

ကြယ်စင်မှူးဝေ

အလွမ်းနှင့်ဆူး

ကြယ်စင်မှူးဝေ

၀၉၅-၈၃

အလွမ်းနှင့်ဆူး / ကြယ်စင်မှူးဝေ။ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၃ ။

၃၁၁ - စာ ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) အလွမ်းနှင့်ဆူး

အနုပညာ (၁)

“မိုးသင်္ဂါ”

နာမည်က နုနုလှလှ။ လူကလည်း မိန်းမချောချောသည်
ကောင်း။ တွဲတော့ လူကြမ်းမင်းသားတွေနှင့်။

ဝသုန်နှင့်ရဲလင်းဆိုတာ သူတို့မေရာမှာတော့ လူကြမ်း
မင်းသားတွေပါ။ ဗရုတ်သုတ်ခကောင်တွေ။ ဒါပေမဲ့ လူငယ်တွေ
ပီပီ ပျော်တတ်ကြတာပါ။ သိပ်ပြီးဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီးတော့ မဟုတ်။
လူတွေလည်း ချောပါသည်။

ကိုယ်ပိုင်ကားတွေနဲ့ ကျောင်းတက်သည့်သူဌေးသားတွေ
ပီပီ လောကအပေါ် သူတို့အမြင်က အသာစီးမှ။ အဲ... သူတို့
ကြားထဲမှာ ပဲလှော်ကြား ဆားညပ်ဆိုသလို သစ္စာဆိုသည့်ကြောင်
တောင်ထောင်နာမည်နှင့် ရခိုင်ရိုးမမှ ကောင်တစ်ကောင်လည်း
ပါရဲ့။

၆ * ကြယ်စင်စူးစေ

“နေတိုးက ရခိုင်မျိုးရခိုင်နွယ်လေ။ ငါတို့ရခိုင်တွေက အချောမသေးဘူး။ တို့ကျောက်ဖြူတစ်နယ်လုံး လူချောတွေ၊ လက်ညှိုးထိုးမလွဲဘဲ”

“အေးအေး... အကြံကုန် ဂဠုန်ဆားချက်တဲ့။ ပင်လယ်စပ်မှာ ဆားချက်ရောင်းတဲ့ကောင်ရေ။ မင်းတို့ရခိုင်တွေလည်း ဟိုကောင်တွေသတ်လို့ ပြောင်ဦးမယ်။ ပေါတောတောလုပ်မနေနဲ့။ ဇာတိသွေးဇာတိမာန် တက်ကြွနိုးကြားစမ်းပါ”

“ဒါကတော့ ငါတို့မလုပ်ချင်သေးလို့ပါ။ ငါတို့လုပ်ရင် ဒီကောင်တွေ မချောင်ပါဘူး။ ငါတို့က လူသားချင်း စာနာထောက်ထားနေလို့ပါ”

“အေး... အဲဒီလိုထောက်ထားရင်း ထောက်ထားရင်းနဲ့ မင်းတို့နှမတွေလည်း အကုန်ပြောင်ဦးမယ်။ သစ္စာရယ်၊ တည်တံ့တုံ့နေစမ်း။ ကြောင်တောင်တောင်မလုပ်စမ်းနဲ့”

ဒီလိုဒီလို စကားနိုင်လှလို့ကောင်းသည့်သစ္စာရယ်၊ အားလုံးပေါင်းတော့ လူကြမ်းမင်းသားသုံးယောက်ပါ။ မိုးသိဂါကတော့ ယောက်ျားမင်းသမီးအောင်ဗလနဲ့များ အမျိုးတော်လေသလားမသိ၊ နုနုရွှေ လှလှနှင့် မင်းသားချောလေး။

သူတို့လေးယောက်က အတွဲညီသည်။ တက္ကသိုလ်သို့

စတက်ကတည်းက၊ First year ကတည်းက တွဲလာလိုက်ကြတာ။ ယခု ဖိုင်နယ်အထိ မကွဲမပြဲ၊ မကျိုးမပေါက်။ လေးယောက်သား ချစ်ချစ်ခင်ခင် စည်းစည်းလုံးလုံးနှင့် ခင်မင်ခဲ့ကြပြီး တစ်နှစ်ကို တစ်နေရာစီ အလည်လိုက်ခဲ့ကြတာလည်း ထုံးစံ။

ပထမနှစ်ပြီးတုန်းက ဝသုန်တို့ဇာတိမြို့ဖြစ်သည့် မွန်ပြည်နယ်၊ မော်လမြိုင်။

ဒုတိယနှစ်ပြီးတုန်းက ရဲလင်းရဲ့ဇာတိ မြောက်ပိုင်းရှမ်းပြည်နယ်၊ ကွတ်ခိုင်။

ယခုနောက်ဆုံးနှစ်အပြီးမှာတော့ အားလုံးပဲ သစ္စာရှိနေသည့် ရခိုင်ရိုးမသို့ ဆားချက်ရအောင် လိုက်သွားကြမည်။ မောင်ဂဠုန်တို့ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ ဆားသွားချက်ကြမည်ပေါ့။

သည်မှာတင် အခက်အခဲတစ်ရပ်က မိုးသိဂါပါပဲ။ မွန်ပြည်နယ်တွေ ရှမ်းပြည်နယ်တွေတုန်းက ရအောင်လစ်ထွက်၊ လိုမ့်ထွက်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် သည်တစ်ခါတော့ ရခိုင်ရိုးမအထိ တက်ကြရမှာမို့ သူ့အိမ်သားတွေ ခိုပိမိကုန်ကြလေသလားမသိ။

မိုးသိဂါခမျာ စာဖြေရမည့်ရက်တွေမှာတောင် အိမ်မှကြိုပို့လုပ်ပေးသည့်အထိ။ အခွင့်အလမ်းတွေ ပိတ်ကုန်ရပေပြီ။ လမ်းတွေကို ဘယ်လိုဖွင့်မလဲ၊ ကျပ်မှကျပ်၊ ရခိုင်ကလည်း နာမည်

ကြီးနေချိန်မှို

မိုးသီဂီလည်း အသွင်သဏ္ဌာန်အရသာ ချောမွေ့နုညစ် နေပေမယ့် စိတ်ဓာတ်နှင့်ခံနိုင်ရည်ကတော့ သူတို့နှင့် သူမသာ ကိုယ်မသာပါ။

အစ်မသုံးယောက်ရဲ့လက်မှာမို့ အခြောက်ဖြစ်မသွားတာ ပဲကံကောင်း။ ဒီလိုရေခံမြေခံမှ ဒီလောက်ကြမ်းသည့်ဆူးကလေး ထွက်လာတာပဲ ကံကောင်း။

သည်နေတွေဟာ သူတို့လေးယောက်ရဲ့ တက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးရက်တွေပါပဲ။ တကယ်ဆို အရမ်းပျော်နေရမှာ။ ယခု တော့ မိုးသီဂီရဲ့အခြေအနေတွေကြောင့် မပျော်ရတော့။

သူတို့လေးယောက်လုံးဟာ ကိုယ့်မိဘတွေဟာ ကိုယ် ပိုင်လုပ်ငန်းတွေရှိကြပြီးသားမို့ တက္ကသိုလ်မှာ ပညာလာသင်နေ ကြတာ။ အဋ္ဌရသတွေ စုံလင်ကုံလုံအောင် အပေါင်းအသင်းဆုံ အောင် ပညာပါရမီ လာဖြည့်ကြရုံတင်ပါ။

ပညာနှင့်လုပ်စားကြမှာမဟုတ်လို့ မာစတာလည်း ပါစရာ မလို။ သည်တော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် ဘွဲ့တစ်ခုရရုံပဲလေ။

သည်လိုနေ့ရက်တွေဟာ အပျော်ဆုံးနေ့ရက်တွေဖြစ်ရ မှာပေမယ့် ယခုတော့ မိုးသီဂီကို သူ့အိမ်မှ လိုက်ကျပ်နေတာ

ကြောင့် သူတို့သူငယ်ချင်းလေးယောက်ခမျာ သမီးရည်းစားတွေ ချိန်းတွေ့နေကြရသည့်နှယ် ရင်တဖိုဖို။ ဆန့်တင့်နှင့် အားမရ။

ဝသုန်း၊ ရဲလင်းနှင့်သစ္စာတို့ မိုးသီဂီကို ကင်တင်းမှထိုင် စောင့်ရင်း အစီအစဉ်တွေ ဆွဲနေကြ၏။

“မနက်ဖြန်ဆို စာမေးပွဲပြီးပြီကွ။ ငါလည်း တန်းပြန်ရ မှာ။ ငါ့အစ်မ ခင်ရူပက နောက်နှစ်ရက်မှာ မင်္ဂလာဆောင်မှာ”

“ဘယ့်နှယ် ခင်ရူပက မင်းအစ်မ ဖြစ်သွားရတာလဲ။ ဘယ်တုန်းက အမျိုးတော်လိုက်တာလဲ”

“ရှိုး... တဲ့၊ အဲဒီမင်္ဂလာမီး မော်ဒယ်ခင်ရူပ မဟုတ်ဘူး ကွ။ ငါ့အစ်မ။ ငါ့အစ်မနာမည်က ခင်ရူပ”

“မင်းတို့အမျိုးတွေကလည်းကွာ၊ နာမည်မှည့်စရာရှား လို့၊ ရူပတို့ သစ္စာတို့လို့ပဲ။ နောက် မေတ္တာတို့ ကွမ်းသီးတို့ရော မပါဘူးလား”

“အေးလေး ရခိုင်ဖြစ်ပြီး ရခိုင်နာမည်လည်း မမှည့်ဘူး။ မပိုက်ပါဘူးကွာ။ မှည့်ပါလား... ဖြတ်သာခွန်းတို့ သာထွန်းဦး တို့”

“ငါ့အဖေက ဗမာကွ။ အဖေကသာ ရခိုင်။ အဖေက အမေကို လုံးဝမလှန်နိုင်ဘူး”

“မပိုနဲ့ ဟောကောင်း၊ မင်းအဖေက မင်းအမေကိုလှန်နိုင် လို့သာ မင်းတို့မောင်နှမတွေ ထွက်လာတာ”

ဝသုန်းစကားကြောင့် သစ္စာမျက်နှာကြီး နီရဲလာပြီး ရခိုင် ဆဲ ဗမာဆဲတွေနှင့် အကုန်ဆဲနေစဉ်၊ မိုးသိင်္ဂါ၏ကားရောက်လာ ပြီး ကားထဲမှ မိုးသိင်္ဂါနုလှလှလေး ထွက်လာ၏။

သူ့အစ်မ၊ စိုးသိင်္ဂါက လက်ညှိုးတထောင်ထောင်နှင့် ဆုံးမသြဝါဒတွေ ပေးနေသည်ကို မျက်နှာသေလေးနှင့် ခေါင်း တညိတ်ညိတ်။

ဟိုက လူလွန်မသားတွေနှင့် မပေါင်းဖို့နှင့် ရခိုင်လိုက် ဖို့ စိတ်မကူးသင့်ကြောင်းတွေ ပြောနေမှာပေါ့။ သူတို့ မှင်သေသေ နှင့် စောင့်နေကြရင်း ရင်ထဲမှာ အကြံအဖန်တွေကိုယ်စီ။

မိုးပေါ်က သိကြားမင်းကြီး ဆင်းတားတောင်မရဘူးမှတ်။ သံလွင်မြစ်ရေအလျဉ်ကို လက်ဝါးနှင့်တားလို့မရသလိုဘဲ သူတို့ အုပ်စုကလည်း လုပ်ချင်တာဆို လုပ်ကိုလုပ်လိုက်ရမှ။

စိုးသိင်္ဂါရဲ့ကား ပြန်ထွက်သွားသည်နှင့် မိုးသိင်္ဂါ သူတို့ ရှိရာ ကင်တင်းသို့ရောက်လာခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ရဲ့အခင်း အကျင်းက လွမ်းဆွတ်ကြည်နူးဖွယ်။ ဒါ နောက်ဆုံးနှစ်မဟုတ် ပါလား။ လွမ်းရမည်လေ။

“လာ၊ မိုးကြီး၊ အခြေအနေဘယ်လိုလဲ”

“ဘယ်ရမလဲကွ။ သိတယ်နော်၊ မိုးသိင်္ဂါပါတဲ့၊ ကြောက် မွေးပါရင် ဇာကနာနဲ့ဆွဲနှုတ်ပစ်မယ်”

“အိုကေ... အိုကေ၊ ကားကတော့ ဝသုန်းကားနဲ့လိမ့် မယ်ကွာ။ သူ့ကားက အကြမ်းခံတယ်၊ ငါတို့စာမေးပွဲမပြီးခင် နာရီဝက်လောက် စောထွက်ကြမယ်။ ဒါမှ မင်းအစ်မတွေ လာကြို တာနဲ့လွတ်အောင်။ ဘာမှမပူနဲ့၊ အစစအရာရာ သစ္စာတာဝန်ယူ လိမ့်မယ်”

ပြောနေသူက ရဲလင်း။ နေရာတကာ ဆရာကြီးလိုလို။

“မင်းကရော ဘာတာဝန်ယူမှာလဲ”

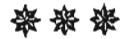
“အဟဲ! ငါက ကားမောင်းမယ်လေကွာ၊ ငါက ဒရိုင်ဘာ၊ မင်းက စပယ်ယာလုပ်ပေါ့။ ကံကောင်းရင် လမ်းမှာ ပါစင်ဂျာ ကောင်မလေးတွေတောင် ပါလာဦးမယ်”

“ကားကတော့ တစ်လှည့်စီမောင်းကြတာပေါ့။ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ မိုးကြီးက အိမ်ကခိုးလိုက်ရတာဆိုတော့ ဘာမှသယ်နိုင် မှာမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့အဝတ်တွေ ပိုထည့်ခဲ့မယ်”

“No! problem ပါကွာ၊ ငါ အဝတ်နှစ်ထပ်ဝတ်တာနဲ့ မယ်။ Money လည်းပါမှာပေါ့ကွာ၊ ငါ စုဘူးဖောက်မို့မယ်”

၁၂ * ကြယ်စင်ပျားရင်

တကယ်က မိုးသိင်္ဂါ ဟာသတွေပြောနေတာပါ။ ဘယ်
စုဘူးမှဟောက်စရာမလို။ ငွေက အသွားဆီတောင်းလိုက်ရုံပဲ။ သည်
စဉ် စာမေးပွဲ bell တီးသည်မှို သူတို့လေးယောက် စာမေးပွဲခန်း
ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်လိုက်ကြရသည်။

BURMESE
CLASSIC

အနီး (၂)

စာမေးပွဲက နေ့လယ်(၁၂)နာရီမှာ ပြီးမည်။ (၁၁)နာရီ
ခွဲကတည်းက သူတို့လေးယောက် လစ်ထွက်ခဲ့ကြပေပြီ။ မမစိုး
သိင်္ဂါ လာကြိုနေချိန်မှာ သူတို့ကား ရန်ကုန်မြို့ပြင် ရောက်နေ
လောက်ပေပြီ။

ပိပိခိုခိုပါပဲ။ ညနေလောက်ကျမှ ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်ပါ
မည်။ 'ပူမနေကြပါနဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကြာရင် ပြန်ရောက်ပါမည်။
ယခုတော့ သူငယ်ချင်းနောက် လိုက်သွားပါပြီ' ပေါ့။

လေးယောက်သား ဇောင်းထဲကလွှတ်တဲ့ မြင်းတွေကို
ပျော်ရွှင် မြူးကြွလို့။ နေကာမျက်မှန်ကိုယ်စီနှင့် စတိုင်တွေဟာ
အလန်းလွန်း၊ အလွန်လန်းလို့။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိသမျှအပျော်တွေ

သူတို့ထံမှာ လာစုနေသလားအောင်းမေ့ရ။

“ဒီနေ့ည ပြည်မှာနားမယ်။ ပြည်မှာ ငါ့အစ်မရှိတယ်။
မနက်စောစောကျမှ ငါတို့တွေ ရခိုင်ကိုဆက်ကြမယ်”

ဒီဘက်လမ်းမှာတော့ ကိုသစ္စာက ခေါင်းဆောင်၊ လေသံ
ကလည်း မာသလားမမေးနှင့်။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအပြည့်
နှင့်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးပေါ့လေ။

“ဟေ့ကောင်! လေသံလျှော့၊ ငါတို့သုံးယောက် ဝိုင်းပြီး
ဗလက္ကာရလုပ်လို့ ကျော်မကောင်းကြားမကောင်းဖြစ်သွားမယ်။
ဘာမှတ်သလဲ”

“ဟာကွာ... မင်းတို့ကလည်း ငါက စိတ်စောနေလို့
လေသံတောင့်တင်းသွားတာပါကွ။ ကြောက်ပါတယ်၊ နာစပယ်
ရှယ်လစ်တို့ရယ်”

ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပင် လေးယောက်သား အလှည့်ကျ
မောင်းရင်း ပြည်ကို မိုးချုပ်စမှာ ရောက်ကြသည်။ ညမီးရောင်
အောက်မှာ ပြည်မြို့၏အလှကို သူတို့တစ်ဖတ်လျှောက်ဖတ်လိုက်
သေး၏။

“ငါတို့ ညစာကို ဆိုင်မှာပဲစားလိုက်ကြမယ်ကွာ၊ မင်း
အစ်မအိမ်ကို အားနာပါတယ်”

“ဟ! မနာရပါဘူး။ ကြိုတင်သတင်းပို့ထားပြီးပြီလေ။
ငါ့အစ်မက ထမင်းပွဲနဲ့စောင့်နေမှာကွ။ မစားရင်သာ စိတ်ဆိုးမှာ။
ငါ့အစ်မက ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲမဟုတ်ပါဘူး။ ယောက်ဖက ပိုပြီး
သဘောကောင်းသေးတယ်”

ညရှစ်နာရီလောက်ကျမှ သူတို့အဖွဲ့ သစ္စာ၏အစ်မအိမ်
သို့ရောက်သွားကြသည်။ သူတို့ကို အစ်မလင်မယားနှစ်ယောက်
ထွက်ကြိုနေကြသည်။

ဝရာဝတီမြစ်ကမ်းနှင့် နီးသည့်ရပ်ကွက်မှာဖြစ်ပြီး ခြံနှင့်
ဝင်းနှင့်၊ နှစ်ထပ်တိုက်ကလေးက ချစ်စဖွယ်။ သူ့အစ်မက ကျောင်း
ဆရာမဖြစ်ပြီး ယောက်ဖကတော့ ကုန်သည်။

“မောင်မောင်တို့ရောက်တာ နောက်ကျလိုက်တာ။ လမ်း
မှာများ တစ်ခုခုဖြစ်သလားလို့ စိတ်ပူနေရသေးတယ်။ ကိုဝေက
တောင် မောင်မောင်တို့ဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်သေး၊ ဖုန်းမဝင်လို့”

“မြို့ထဲပတ်နေသေးလို့မရဲ့၊ ဒီကောင်တွေကို လျှောက်
ပြနေတာ”

“မနက်ဖြန်မနက်စောစော ထွက်မှာဆိုတော့ မြို့ကို
ချိန်မရတော့ဘူးလေ။ မမတို့ရော တစ်ခါတည်းလိုက်မှာမဟုတ်
လား”

သစ္စာ သူ့အစ်မနှင့်စကားပြောနေတုန်း မိုးသိင်္ဂါထိုသုံး
ယောက်က ကိုယ်ရသည့်အခန်းမှာ အဝတ်လဲကြသည်။ ရေချိုး
ကြမည်လေ။

“ငါအရင်ချိုးမယ်ဟေ့”

“သုံးယောက်လုံး အတူတူချိုးကြမယ်ကွာ”

“တစ်ယောက်စီပဲ ချိုးကြမယ်ကွာ၊ ရေချိုးခန်းက တစ်
ခုတည်းရယ်”

“ဒီလိုလုပ်၊ ငါတို့ မြစ်ဆိပ်သွားချိုးကြမယ်။ ဒီအနားမှာ
သင်္ဘောဆိပ်မြင်ခဲ့သားပဲ”

“တော်ကြပါတော့ကွာ၊ ဧရာဝတီမြစ်က လူစားတယ်
ကွာ၊ ညကြီးမှောင်မှောင်ထဲ။ ကဲကဲ... စကားနိုင်လှနေမယ့်အစား
တစ်ယောက်စီသာ ဝင်ကြ၊ ငယ်စဉ်ကြီးလိုက်ဟေ့။ တို့အထဲမှာ
မိုးသိင်္ဂါ အငယ်ဆုံး”

“သူပြီးတော့ ငါချိုးမယ်။ ဝသုန်၊ နင်က အကြီးဆုံး။
နောက်ဆုံးမှချိုး”

သုံးယောက်သား အဝေတည့်သွားကြပြီး အစဉ်လိုက်
အမြန်ဆုံးရေချိုးကြသည်။ မိုးသိင်္ဂါရဲ့ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ အဝတ်
အပိုတစ်စုံနှင့် ငွေနည်းနည်းပါသေးသည်မို့ လဲစရာအဝတ်ရှိသေး

သည်။

မိုးသိင်္ဂါရေချိုးပြီး အဝတ်လဲ၊ ခေါင်းပြီးနေခိုက် ဟိုနှစ်
ယောက်လည်း ရေချိုးပြီးသွားကြသည်။ သည်တော့မှ သစ္စာနှင့်
သူ့အစ်မ ခင်သန္တာတို့ ရောက်လာကြ၏။

“မောင်လေးတို့ ပြီးပြီလား၊ ထမင်းစားကြရအောင်”

“သစ္စာရေချိုးပြီးမှ စားမယ်အစ်မ၊ သူ့ကိုစောင့်ဦးမယ်”

“အေးအေး... မောင်မောင်၊ ရေမြန်မြန်ချိုးပြီး သူငယ်
ချင်းတွေခေါ်ခဲ့။ မမ ထမင်းစားခန်းက စောင့်မယ်”

သစ္စာရေချိုးနေခိုက် မိုးသိင်္ဂါတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက် ပြောင်နောက်နေကြသည်။

“ငါတော့ ရမ်းဗြဲကျွန်းက ရခိုင်မလေးတစ်ယောက်
လောက်မှမရရင် ရန်ကုန်မပြန်ဘူးကွာ”

“ငါလည်း ရှာမှာပေါ့ကွာ၊ ရခိုင်ပြန်နယ်က မြန်မာ့ယဉ်
ကျေးမှုအမွေအနှစ်တွေကိုရှာဖွေရင်း ရခိုင်ပျိုဖြူလေးတစ်ယောက်
တော့ ရအောင်ရှာမှာ”

“မင်းတို့မွန်ပြည်နယ်က မွန်မလေးတွေက ပိုချောပါတယ်
ကွာ”

“ရွာနားကမြက် ရွာနားမစားဘူးကွာ၊ မြင်ပါများတော့

မလှဘူး။ ရခိုင်မလေးပဲ ရှာယူမယ်”

“ကောင်းတယ်၊ မွန်သံဝဲဝဲနဲ့ ရခိုင်သံဝဲဝဲတို့ စကားများ ကြရင် ဘေးလူတွေ ဘာမှန်းမလည်ကြတော့ဘူးပေါ့။ ရဲလင်းက ရော ကွတ်ခိုင်က ရှမ်းမလေးတွေ ပအိုဝ်းမလေးတွေနဲ့ ရခိုင်မလေး တွေ ဘယ်သူပိုချောမယ်ထင်သလဲ”

“ဒါကတော့ ရှမ်းကြိုက်တော့ နွားချောလို့ ဆိုရိုးစကား ရှိတာပဲကွာ။ ငါ့မျက်စိကတော့ ရှမ်းရယ် ရခိုင်ရယ် ရွှေမနေတော့ ပါဘူး”

ရေချိုးခန်းက ထွက်လာသည့်သစ္စာ နှာခေါင်းနီလာပေ ပြီ။ သူစိတ်ဆိုးလျှင် ဒီလိုပါပဲ။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ငါခေါ်တောင်မသွားရဲတော့ဘူး။ ငါ့ မှာ ညီမဝမ်းကွဲတွေမှ အများကြီး”

“အမယ်မင်း! ယောက်ဖရယ်၊ စောစောကတည်းကပြော ရောပေါ့။ မင်း ငါတို့လိုအကောင်းစားလေးတွေကိုမှ အမိမဖမ်းရင် ဘယ်သူ့သွားဖမ်းမလဲကွ”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မခံချင်အောင် နောက် ပြောင်ပြီး သူတို့လေးယောက် ထမင်းစားခန်းသို့ ချီတက်သွားကြ သည်။

မိုးသိင်္ဂါတို့သုံးယောက် အမြူးနေကြပေမယ့် မမသိန္တာရှေ့ ရောက်တော့ အားလုံးကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ကြရ၏။ ဟင်းတွေက အလျှံပယ်။ သို့သော် ရခိုင်မချက်သည့်ဟင်းတွေမို့ ငရုတ်ရောင် ရဲရဲတွေ။

သည်လိုပဲ ကြိတ်မှိတ်စားရတော့မှာပေါ့။

* * *

အနီး (၃)

မနက်ခုနစ်နာရီကျမှ သူတို့ ရခိုင်ဘက်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ မမသန္တာတို့က သူတို့နှင့်မလိုက်နိုင်ကြသေး။ နေ့လယ်လောက်မှ တက်ခဲ့မည်ဟုပြော၏။ သူတို့လေးယောက်ပဲ ပျော်ရွှင်စွာ ဆက်ထွက်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

“ဥသျှစ်ပင်ထိ ငါမောင်းမယ်၊ ပြီးရင် နင်တို့တစ်လှည့်ပီမောင်း”

“ကောင်းတယ်၊ ကားကြီးတွေ ကပ်လိုက်ရင် ကောင်းမလား။ လမ်းမှာ လူဆက်များ ပြတ်သလား”

“မပြတ်ပါဘူးကွာ၊ မြင်တဲ့အတိုင်း ကားတွေရှိပါတယ်။ ဘာလဲ၊ မင်းက မှားပြောတာတွေ အတိုက်ခံရမှာစိုးလို့လား”

“ဖွ့! မပြောကောင်းမဆိုကောင်း၊ ငါတို့လမ်းမှာ ဘာသံ မှမကြားရပါဘူး။ အဖြူရောင်နယ်မြေပါကွ”

“ဒီကောင်က မူဝင်းကွာနယ်တွေအမြဲဖတ်ပြီး လူမြင်ရင် ဓားပြလား သူ့ခိုးလား ကြည့်နေတာကွ”

“ဝီရိယဆိုတာ ပိုတယ်ဘယ်ရှိမလဲ၊ ကိုယ့်အလှည့်ကျ မှ”

“ကဲ! တော်ကြစမ်းကွာ၊ နိမိတ်မရှိနာမမရှိတွေ မပြော ကြစမ်းနဲ့။ ဘာမှစိုးရိမ်စရာမရှိဘူး။ ခိုးကြစို့”

အဝေးပြေးလမ်းမကြီးတစ်လျှောက် အပူပင်ကင်းစွာဖြင့် သူတို့ ကားမောင်းလာခဲ့ရာ သုံးနာရီလောက်ကြာတော့ ဥသျှစ် ပင်မြို့ကလေးကို တွေ့ရသည်။ ရခိုင်သိုဝ်းသည့် အဝင်တံခါးပေါ့။ ပြည်မနှင့်ရိုးမရဲ့အဝင်အထွက် တံခါးလေး။ စခန်းလေးပေါ့။

မြို့ကိုခေတ္တရပ်ကြည့်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသေး၏။ တစ်နာရီလောက် အပန်းဖြေပြီးမှ သူ တို့ အနောက်ရိုးမကို ပျော်ရွှင်စွာ ဆက်တက်ခဲ့ကြသည်။ ကုန်ကား ကြီးတွေနောက်မှ ကပ်လိုက်လာသည်မို့ အဖော်ကတော့ မပြတ်။ လမ်းတစ်လျှောက် ရွာငယ်လေးတွေ စခန်းငယ်လေးတွေ တွေ့ ပေမယ့် သူတို့ကားတစ်စီးတည်း ကျန်နေမှာစိုးလို့ မနားဖြစ်။

ဥသျှစ်ပင်ကတည်းက ကပ်လိုက်ခဲ့သော ကုန်ကားကြီး နောက်မှ မျက်ခြေမပြတ်မောင်းလိုက်နေရသည်မို့ သူတို့ကားနား ခဲ့သိင်္ဂီတို့အဖွဲ့လည်း နားဖြစ်ကြ၏။ တောင်ကြားတွေ တောင် မြေတွေမှာ လမ်းဖောက်ထားတာမို့ လမ်းတွေကတော့ မြေပြန့် ဟင်းဝေးလမ်းတွေလို ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့်မဟုတ်။

တချို့နေရာတွေမှာဆို ကားနှစ်စီးပင် ကောင်းကောင်း ခရောင်သာ။ တံတားတွေ လမ်းတွေ တောင်ကြားတွေ မောင်း ခင်း ကားကတော့ ခပ်ကျဲကျဲ။ တစ်ဖက်မှဆင်းလာသည့်ကားက လည်း တစ်စီးတလေ။

ရိုးမထဲမှာ ကားလေးတစ်စီးနှင့် ကုန်ကားကြီးအိပ်ပဲ့အိပ် ပေါင်းမဲ့ နှစ်စီးတည်း။ မိုးကလည်း ရွာလို့။ ပထမတုန်းက ရှုခင်း အဆန်းတွေကိုကြည့်ရင်း သီချင်းအော်ဆိုလာခဲ့ကြသည့်ဝသုန်နှင့် ခဲလင်းလည်း ယခုကျ အသံတွေ တိတ်လို့နေကြသည်။

“ကျောက်ဖြူကို ဘယ်တော့ရောက်မှာလဲ၊ မိုးချုပ်တောင် ရောက်ပါ့မလားကွာ”

“ဒီနေ့မှ မုန်တိုင်းနီးကလည်း အချိန်မဟုတ်အခါမဟုတ် ရွာနေရသေး။ တို့တွေ ရှေ့ကတစ်ရွာရွာမှာ နားရင် ကောင်းမယ့် ထင်တယ်”

“ငါကတော့ အဖော်ကားရှိတုန်း ရောက်အောင်မောင်းချင်တယ်ကွာ... ငါ့အစ်မက မနက်ဖြန် မင်္ဂလာဆောင်မှာကွ။ ကျောက်ဖြူကို ညရစ်နာရီလောက်တော့ ရောက်သွားမှာပါ။”

ရာသီဥတုကလည်း ရုတ်ချည်းဆိုးလာသည်။ မုန်တိုင်းကြောင့် မိုးက ခပ်သဲသဲရွာနေ၏။ လေကတော့ တအားမပြင်းလှ။ စခန်းငယ်တစ်ခုမှာ မသန္တာထည့်ပေးလိုက်သည့် ထမင်းနှင့်ဟင်းများကို သူတို့စားကြသည်။ သစ္စာ လောနေသဖြင့် သူတို့ကောင်းကောင်းမနားကြ။ ကုန်ကားထွက်သဖြင့် သူတို့လည်း မိအောင်လိုက်ကြပြန်လေသည်။

ညနေငါးနာရီလောက်မှာ မိုးပြတ်သွားပြီး တောင်ကြားလမ်းထဲ နေရောင်ပွင့်လာသဖြင့် သူတို့အားတက်နေကြစဉ် ရှေ့မှကုန်ကားရပ်သွားသဖြင့် သူတို့ကားလည်း ရပ်လိုက်ရသည်။

“ကားဘာဖြစ်တယ်မသိဘူး”

ကုန်ကားရပ်သွားပြီး ကားစက်ဖုံးဖွင့်ကာ နှိုက်နေသည့် လူနစ်ယောက်အား သူတို့လှမ်းကြည့်နေရ၏။ ကားပေါ်မှာလည်း လူသုံးယောက်မို့ သူတို့ကားကပေါင်း ငါးယောက်ပါ။

“ငါသွားမေးကြည့်မယ်ကွာ၊ ကူညီတန်ကူညီရအောင်”

သစ္စာက-စပ်စပ်စုစုနှင့် ကားပေါ်မှဆင်းသွားပြီး မေးမြန်း

ထိပ်စုနေစဉ် သူတို့ကားပေါ်မှ လူများထပ်ဆင်းလာကြ၏။ နောက်သစ္စာကိုဖမ်းသွဲထားကြပြီး ကျန်သုံးယောက်က သူတို့ကားဆီသို့ ချင်းလာကြ၏။

ကျောချပြီမို့ ဓားပြမှန်း သိကြလေပြီတည်း။

“ဟာ!”

သူတို့သုံးယောက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေကြပေမယ့် ချက်ချင်းပင် ကားပေါ်မှတ်ခါးဖွင့်ဆင်းကာ သုံးယောက်နှင့် သုံးယောက် ချက်ချင်းတိုက်ခိုက်ဖို့ ကြိုးစားကြသည်။

သို့သော် ကုန်ကားပေါ်မှလူများမှာ စောစောကတည်းက အကြံအစည်နှင့်ပေမို့ လက်ထဲမှာ ပေါက်ဓားတွေ ချိန်းကြိုးတွေ နှင့်၊ သူတို့မှာတော့ ဘာမှမရှိ။ ပြီး နုနယ်သည့်လူငယ်လေးတွေ လူငယ်အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်နေရတာမျိုးလည်းမဟုတ်။

လွယ်လွယ်အရှုံးမပေးဘဲ အပြန်အလှန် တတ်နိုင်သမျှ ခုခံနေကြစဉ် ကုန်ကားပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ထပ်ဆင်းလာပြီး သူတို့ကို အမဲလိုက်သေနတ်နှင့် ချိန်ထားလေ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ! လက်မြှောက်လိုက်ကြစမ်း။ အလကား အသားအနားမခံချင်နဲ့။ မင်းတို့မျက်နှာလှလှလေးတွေ ဖုတ်ပြတ်သတ်သွားချင်လို့လား။ ရပ်ဆိုရစမ်း”

တကယ်ပင် ထိုသူက အမဲလိုက်သေနတ်နှင့် သူတို့တက်သို့ လှန့်ပစ်ပစ်လိုက်သည့်အခါ မိုးသိင်္ဂါ၏ခြေသလုံးသို့လာပြီး ထိမှန်လေ၏။

“အား... တကယ်ပစ်တယ်ဟေ့”

“အေး... တကယ်ပစ်မှာ၊ အမဲလိုက်သေနတ်မို့ မသေဘူးမထင်နဲ့နော်။ သားကောင်တွေတောင် သေတာ။ မင်းတို့က လူတွေပါ။ ပိုပြီးသေဦးမယ်”

သူတို့သုံးယောက် မကျေမနပ်နှင့်ပင် လက်မြှောက်အနိုးပေးလိုက်ရလေပြီ။ တစ်ဖက်မှသစ္စာမှာလည်း ကြိုးပင်အတုပ်ခံနေရပေပြီ။ တောင်ကြားလမ်းမို့ နေရောင်ကလည်း မမြင်ရတော့။ မှန်တိုင်းနှင့်ရောပြီး အလင်းရောင်ပါ ပျောက်နေပေပြီ။ ဝသုန်မှာ တောက်တခေါက်ခေါက်နှင့် ယူကျုံးမရ။

“တောက်! ဘုရားမှတ်လို့ ကိုးကွယ်မိပါတယ်၊ အခုမှ တောင်ပို့တွေမှန်း သိတော့တယ်”

“ဟား ဟား ဟား... မင်းတို့က ရေလျှံတာကိုးကွ။ ငါတို့လည်း ဘယ်စိတ်ထိန်းနိုင်တော့မလဲ။ ကဲကဲ... ရှိတာလေးတွေ ထုတ်... ထုတ်၊ ကဲ! ပြောနေကြပါတယ်ကွာ၊ အောင်ကြီး သူတို့အထုပ်တွေထဲမှာ ရှာကွာ၊ ဗလက သူတို့ဝတ်ထားတဲ့လက်

စွပ်တွေ ဆွဲကြိုးတွေချွတ်။ မြန်မြန်လုပ်၊ အေးမိုးက နောက်ကား ဆွဲကားအလာကို သစ်ပင်ပေါ်ကတက်ကြည့်၊ ဒီလမ်းတွေက ကားအသွားအလာပြတ်ပါတယ်ကွာ”

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက သူတို့ကို သေနတ်နှင့်ချိန်ထားခင်း သူ့လူတွေကို စီမံခန့်ခွဲနေလျှင် ဝသုန်နှင့်ရဲလင်းတို့ အရိပ်အခြည်ကြည့်နေကြသည်။ အခြေအနေပေးသည်နှင့် တိုက်ပွဲဝင်ခွံ စိတ်ကူးပြီးသား။

“အား... ကျွတ်! ကျွတ်! ကျွတ်!”

လောလောဆယ် မိုးသိင်္ဂါမှာ ခြေသလုံးတစ်ခုလုံး နာကျင်နေပြီး ချွေးတွေခွဲနေရ၏။ တောင်းဘီဒူးကျနှင့် သူဌေးသား လူချောလူလှလေး။ တစ်ခါမှ ဒဏ်ရာဘာတွေမရဖူးသည့်မို့ ရှုံ့မဲ့နေပေမယ့် မျက်လုံးကတော့ အခြေအနေကို သုံးသပ်လျက်။

သူတို့ကို သေနတ်နှင့်ချိန်ထားသူက အနားမကပ်လို့ စီမံရကျပ်နေကြသည်။ အရေးကြီးတာ သေနတ်သမားမဟုတ်ပါလား။ ကျန်သုံးယောက်ကတော့ သူ့အလုပ်နှင့်သူ လောဘဇောတွေ တိုက်နေကြလေ၏။ အေးမိုးဆိုသူက သစ်ပင်ပေါ်တက်ကာ ကားအသွားအလာတွေကြည့်နေပြီး အောင်ကြီးက သူတို့ထားပေါ်မှအထုပ်တွေကို ဆွဲချရာဖွေနေသည်။ ဗလကတော့ သူတို့

အနားသို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် ကပ်လာ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ ချစ်စမ်း! အသက်မသေချင်ရင် ချစ်၊ ဒီတောင်ကြားထဲမှာ မင်းတို့ကို ငါတို့သတ်ပစ်လိုက်လို့ရတယ်။ ချစ်! . . . ဟေ့ကောင်တွေ”

ဝသုန်နှင့်ရဲလင်းမှာ လက်စွပ်ကိုယ်စီ ဆွဲကြိုးကိုယ်စီနှင့် နာရီတွေ ပါလာကြ၏။ မိုးသိင်္ဂါကတော့ နာရီနှင့်နားကပ်တစ်ဖက်၊ သူက လက်စွပ်တွေဘာတွေ ဝတ်လေ့ဝတ်ထမရှိ။

သို့သော် သူ့နားကပ်က စိန်၊ အဘွားရဲ့အမွေ၊ နာရီတွေ ကလည်း အကောင်းစားတွေ။ နမ္မောလည်း နမ္မော၊ နောက်ပြီး မခံချင်စိတ်လည်း မြစ်မိ၏။

ယောက်ျားအချင်းချင်း သူတို့က ငါးယောက်ပေမယ့် ကိုယ်တွေကလည်း လေးယောက်ပဲ။ နောက်ပြီး မောင်မင်းကြီး သားတွေက ပစ္စည်းယူပြီးရင် လူတွေကို ဘာလုပ်ကြဦးမည်မသိ။ သတ်များသတ်နေရင် ဒုက္ခ။

အသေတော့ မခံနိုင်။ သို့သော် အရေးထဲ သူတို့အုပ်စု ထဲမှာ သစ္စာက ကြီးတုပ်ခံနေရပြီး မိုးသိင်္ဂါက ဒဏ်ရာနဲ့၊ ကောင်း တာက လူနှစ်ယောက်တည်း။

“ဟေ့ကောင်တွေ ချစ်လေ၊ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ

ထုတ်မနေနဲ့။ အားလုံး မသာပေါ်ကုန်မယ်”

နောက်ဆုံး သူတို့လေးကန်စွာနှင့် ဝတ်ထားသမျှတွေ ကို ချွတ်ပေးလိုက်ရသည်။

“တောက်!”

အသည်းနာနေသည်မို့ တောက်ခေါက်နေကြရပေမယ့် ဘယ်လိုမှလည်း မတွန်းလှန်နိုင်။ မကြာမီ သူတို့အထုပ်ထဲမှာပါ သည့်ငွေတွေ ဟန်းဖုန်းတွေလည်း ရှာဖွေယူသွားပြီးကြပေပြီ။ တစ်ယောက်ကတော့ သူတို့ကို သေနတ်နှင့်မျှော်ထားဆဲ။

“ဟဲ ဟဲ ‘ဟဲ. . . ကဲဟေ့! ဒီကောင်လေးတွေကို ဘာ လုပ်ပစ်ကြမလဲ”

ဗလဆိုသူက. . .

“ဘာမှလုပ်မနေကြပါနဲ့တော့ကွာ၊ သူတို့လေးယောက် ကို ကားထဲမှာ ကြိုးချည်ထားပစ်ခဲ့ကြမယ်”

“ငါတို့နောက် လိုက်ပြီး ငါတို့ကိုဒုက္ခပေးမှာမို့ကွ”

“ဪ. . . အာစရိရယ်၊ ကိုယ့်သေတွင်းတော့ ကိုယ် တူးပါ့မလားဗျ။ သူတို့ကားဘီးတွေကို သေနတ်နဲ့ပစ်ဖောက်ချွတ် မယ်လေ။ ဟဲ ဟဲ ဟဲ. . . ဪ. . . ဒီမှာ သူငယ်လေးတွေ၊ ငါ တို့ကားရဲ့နံပါတ်က အတူကြီးနော်၊ ငါတို့နာမည်တွေကလည်း

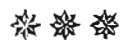
အတုတွေ။ မင်းတို့ ဘယ်လိုမှခြေရာကောက်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။”

“အမယ်ကွာ၊ ဒီကောင်တွေ ဒီတောင်ကြားလမ်းမှာ သူကျရင် တောခွေးအုပ်နဲ့ပဲ တွေ့မလား။ ဝံပုလွေအုပ်နဲ့ပဲ တွေ့မလား။ ဒါမှမဟုတ် ကံကောင်းလို့ ကယ်မယ့်သူတွေတောင် ကားဘီးပဲတွေ တော့ လဲလို့ရမှာမဟုတ်ဘူးရယ်”

“ဟား ဟား ဟား... သနားစရာသတ္တဝါလေးတွေပေါ့ကွာ”

ငါးယောက်သွားလုံး တက်ညီလက်ညီနှင့် သူတို့လေးယောက်ကို ပြောသည့်အတိုင်းပင် ကြိုးနှင့်တုပ်ကြ၊ ကားဘီးတွေ သေနတ်နှင့်ပစ်ခတ်ကြလေရာ သူတို့လေးယောက်သွား လူမဆန်သည့် ထိုလူကြီးတွေကို ကော်ဆဲကြရင်း အမှောင်သန်းလာသည့် ကမ္ဘာထဲမှာ ကျန်ခဲ့ကြရလေတော့သည်။

ကုန်ကားကြီးကတော့ ယခုကျ အမြန်ဆုံးမှောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားလေသည်မှာ ချက်ချင်းပင် မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားကြလေတော့သည်။

အခန်း (၄)

ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ရှာတာလား။ ယခုမှ မိုးတွေ ကလည်း သံသံမဲမဲရွာနေပြန်၏။ လေးယောက်သွား ကြိုးတုပ်ခံနေရတာထက် မိုးသိင်္ဂါ၏ခြေထောက်မှသွေးတွေ တစ်မိမိမိမိထွက်နေတာက ပိုဆိုးသည်။ အရေးထဲ ဘယ်ကားမှလည်း တက်မလာဆင်းမလာကြတော့။

မှန်တိုင်းကြောင့်လား။ ညဘက်ခရီးမသွားကြတာလား မသိ။ ဘယ်ကားမှ ရောက်မလာကြတော့ပေ။

“ငါတို့တော့ ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ ခွေးမသားကြီးတွေ ကြိုးတုပ်ထားလိုက်တာကလည်း သူတို့ပထွေးတွေ ပြေးမှာစိုးလို့လားမသိဘူး၊ လှုပ်လို့တောင်မရဘူး”

လေးယောက်လုံးကိုပူးပြီး ချည်ထားတာမို့ လက်တွေ
နောက်ပစ်ထားရပြီး လှုပ်ကိုမလှုပ်နိုင်။ ကားလမ်းပေါ်မှာ အမှောင်
ထုကလည်း ကြီးမားလျက်။

မိုးကလည်း တစွပ်စွပ်၊ ဖြုတ်တွေခြင်တွေက ကိုက်လာ
သလို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခွေးအူသံတွေကလည်း ကြားရသေး၏။

“ဟော! ကော့ခွေးလားမသိဘူး။ ငါတို့ဆီ လာကုန်ကြ
ပြီထင်ကယ်”

“ကားထဲဝင်နေရင် လွတ်ပါတယ်ကွာ။ ကားမှန်တွေရှိ
တာပဲ။ ဒီကောင်တွေ ကားထဲမဝင်နိုင်ပါဘူး”

“ငါတို့အပူးလိုက်ကြီး ဘယ်လိုဝင်မလဲ၊ ရှီး... တဲ့”

“ကားတံခါးကတော့ ခြေထောက်နဲ့ ကန်ဖွင့်လို့ရပါ
တယ်။ ပိတ်လို့လည်း ရဟယ်ထား။ ချဉ်ပေါင်ရွက်တွေလို အစည်း
ခံနေရတဲ့ဘဝနဲ့ ကားထဲဘယ်လိုဝင်မလဲကွ”

သည်စဉ် ခွေးအူသံက ပိုပြီးသဲကွဲလာသလိုလို။ ခွေးမှ
တစ်ကောင်တည်းတောင်မဟုတ်။ ခွေးသုံးလေးကောင်ရဲ့အူသံ။
လေးယောက်သား ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်းထနေကြရ၏။

“လာလိုကတော့ ခွေးလာလာ သရဲလာလာ တဇ္ဈလာ
လာ... ငါတို့မှာ ခြေထောက်တွေ လွတ်နေသေးတာပဲ။ ပိတ်

ကန်ပစ်လိုက်မယ်”

“အေး... လွယ်လွယ်နဲ့တော့ အရှုံးမပေးနိုင်ဘူး။ ခြေ
နဲ့ကန်ကြမယ်”

“ခုနေ လူတစ်ယောက်ယောက် ရောက်လာရင်ကောင်း
မယ်နော်။ ငါတို့ကိုကြိုးဖြည်ပေးခိုင်းရတာပေါ့”

“ရဲလင်း၊ ဘယ်နံနာရှိပြီလဲ”

“မင်းအမေလင်တွေက နာရီတွေ ဖုန်းတွေ သမသွား
ပြီလေ။ မေးမနေနဲ့”

ကောင်းကင်မှာမိုးတွေစဲသွားပေမယ့် ကြယ်ရောင်မလင်း
နိုင်သေး။ မှန်တိုင်းမပြယ်သေးဘူးထင်။ သူတို့အားလုံး အမှောင်
ထဲမှာ ကားနံဘေး ရေစိုကြီးတွေနှင့် ငုတ်တုပ်ထိုင်နေကြရသည်။
မျက်စိတွေနားတွေကတော့ အစွမ်းကုန်ဖွင့်လျက် စွင့်လျက်။

အရေးထဲ ဆောင်းဝင်စမို့ အအေးဓာတ်က လောကွတ်
ချော်လာသေး၏။ ပထမဆုံး မိုသိဂါ၏ညည်းသံကို သူတို့သတိ
ထားမိသွားရသည်။

“အား... ကျွတ်! ကျွတ်! ကျွတ်!... ငါ့ခြေသလုံးက
နာလိုက်တာကွာ။ သွေးထွက်တွေလွန်ပြီး ငါတော့ သေမှာလား
မသိဘူး။ အမေရေ! အမေရေ! မိဘတွေနဲ့အစ်မတွေ မျက်ရည်

ပေါက်ကြီးငယ်ကျအောင် လုပ်ခဲ့မိလို့ ငါဒုက္ခရောက်တာ ထင်ပါရဲ့ကွာ”

“ဟာကွာ... မင်းကလည်း အားတင်းစမ်းပါ။ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ငါတို့ကိုကူမယ့်ကယ်မယ့်သူတွေ တွေ့ကိုတွေ့ရမှာပါကွာ။ ယောက်ျားပဲ”

“အနီးအနားမှာ လူတွေများ ရှိမလားမသိဘူး။ တောင်ယာတဲတွေဘာတွေ ရှိချင်ရှိမှာ။ ငါတို့အော်ကြည့်ရအောင်”

“တော်ကြာမှ ကူညီမယ့်လူ မလာဘဲ ဒုက္ခပေးမယ့်လူတွေ လာနေပါဦးမယ်ကွာ”

“ဘာဒုက္ခတွေ ပေးမှာလဲ၊ ငါတို့မှာ ဘာပစ္စည်းမှလည်း မရှိတော့ဘူး။ ကားကလည်း လေးဘီးလေး ပြားနေပြီ။ အော်ကြည့်ကြမယ်ကွာ”

ဝသုန်ပြောသည်ကို အားလုံးလက်ခံလိုက်ကြပြီး ရဲလင်းနှင့်သစ္စာတို့ တစ်လှည့်စီ အော်ကြည့်ကြသည်။

“ကယ်ကြပါဦးဗျို့!...”

“ကယ်ကြပါဗျို့!...”

တောင်ကြားထဲမှာ သူတို့အသံတွေက ပဲ့တင်ထပ်လာလျှင် ကိုယ့်အသံကိုယ်ကြောက်လာသဖြင့် ခေတ္တငြိမ်လိုက်ကြ

ပြန်သည်။

“တောင်ကမ်းပါးယံတွေနဲ့ကွာ။ ဘယ်သူမှလည်း ကြားမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကြံကြစမ်းပါဦးကွာ။ ငါတို့ဘယ်လိုလုပ်ရင် လွတ်မလဲ”

“ချည်ထားတဲ့ကြိုးတွေ ပြတ်သွားရင်တော့ ငါတို့အနှောင်အဖွဲ့က လွတ်မှာပါ။ ဓားတစ်ချောင်းလောက်ရရင် ကောင်းမယ်”

“တယ်ပြောတတ်ပါလား၊ ကိုသစ္စာရယ်၊ ဒါ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာမဟုတ်ဘူးနော်”

“မိုးသီဂီအတွက် စိတ်မကောင်းလွန်းလို့ပါကွာ၊ ဒီလိုလုပ်... ဝသုန်၊ ငါ့ခါးက အကျိုးကိုချွတ်လိုက်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သူ့ဒဏ်ရာကို အကျိုးနဲ့စည်းပေးမယ်လေ၊ လက်မရှိတော့ ခြေထောက်နဲ့ ဒီလိုပဲကြံဖန်စည်းရမှာပေါ့”

“မင်းအကျိုးပဲ ချွတ်နေရဦးမလားကွာ၊ ဒီမှာ ငါတို့အဝတ်အိတ်တွေ ပွင့်နေတာပဲ၊ စွပ်ကျယ်တစ်ထည်ယူပြီး စည်းပေးကြတာပေါ့”

နောက်ဆုံး ရဲလင်းပြောသည့်အတိုင်း ဓားပြတွေ မွေ့ဖွပ်စ်ချခဲ့သည့်အိတ်ထဲမှ စွပ်ကျယ်တစ်ထည်ကို ခြေခွေညှပ်ယူကာ

သူတို့အားလုံး မိုးသိင်္ဂီကို ကြံဖန်ပြီး ပါးစပ်နှင့် ကိုက်စည်းပေး လိုက်ကြရသည်။

“နောက်တစ်ခေါက်လောက် အော်လိုက်ဦးမယ်ကွာ၊ လူ တွေကြားရင်လည်း အမြတ်ပေါ့”

“အေး... အော်မယ်၊ နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ အော်မယ်၊ ကယ်တော်မူကြပါဗျို့!...”

ရဲလင်းနှင့်သစ္စာ အော်ကြပြန်သည်။ အချိန်မှန်းလို့မရ ပေမယ့် ညဆယ်နာရီလောက်များ ရှိလေပြီလားမသိ။ သည်အချိန် ဟာ တောထဲတောင်ထဲမှာ သရဲတရွေ့တွေ မြူးသည့်အချိန်လား။

မိုးသိင်္ဂီကတော့ သွေးထွက်တွေ လွန်ပြီး လူက သတိ မမေ့ချင်ချင်။ အားလုံးပင် စိတ်ထိခိုက်နေကြရသည်။

“မိုးကြီး... မိုးကြီး... အားတင်းထားပါကွာ၊ အား မလျှော့လိုက်ပါနဲ့ကွာ”

“ငါတို့ရင်ကျိုးအောင် မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ကွာ၊ အားတင်း စမ်းပါ”

အဝတ်စုံတွေ မလဲရသည်မို့ လူတွေကလည်း ချမ်းစိမ့် စိမ့်။ ခြင်္သေ့မှက်တွေကလည်း ကိုက်၊ တောထဲတောင်ကြားထဲ မှာ တောပုရစ်သံတွေ ညဉ့်ငှက်သံတွေကို ကြားနေရတာကိုက

ခြောက်ခြားစရာ။

မိုးတိတ်သွားပေမယ့် လျှပ်စီးက တစ်ခါတစ်ခါ လက်၏။ လျှပ်လက်သည့်အထဲမှာ မိုးသိင်္ဂီကို သူတို့မြင်ရသည့်အခါ အားလုံး စိတ်ဆင်းရဲရသည်။

သွေးဆုတ်နေသည့်မျက်နှာ။ ဒဏ်ရာက ခြေသလုံးမှာ ပေမယ့် သွေးထွက်နေတာ ငါးနာရီလောက်များရှိပြီလား။ အား လုံးပင် ရင်ထဲမှာ ပူလောင်ဗျာပါပွေနေမိကြဆဲ...။

သူတို့ရှေ့သို့ အရိပ်မည်းမည်း သုံးလေးခုလောက် တရွေ့ ရွေ့ လျှောက်လာနေတာ မြင်လိုက်ကြရသည်။ အမှောင်ထဲထဲ ပေမယ့် အမှောင်ထဲနေရတာကြာတော့ ဝိုးတဝါးမြင်နေရပါ၏။ အရပ်ရှည်ရှည် ကိုင်းကိုင်းကြီးက ဆံပင်ဖို့ရိုဖားယား။ အဝတ်က လည်း ဖို့ရိုဖားယား။ ကျန်တဲ့မည်းမည်းကောင်တွေကတော့ ခါး စောင်းလောက်ရှိသည့် ခွေးကြီးတွေ။ မျက်လုံးတွေက နီရဲရဲ။ လျှာကြီးတွေက တွဲလွဲ။ သွားရည်တွေကလည်း တစက်စက်ကျ လို့။

သူတို့လေးယောက်သား တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပူးကပ်ပြီး ထိုအစုအဝေးကို မမြင်မစမ်းမို့ ပြူးကြည့်နေကြစဉ် လျှပ်ရောင်တစ်လက် ပြက်လိုက်လျှင်...။

“အမယ်လေး! . . .”

လျှပ်စီးရောင်ထဲမှာ မြင်လိုက်ရသည်က အရုပ်ဆိုးလှသည့် အရိုးကျောက်ကျက်မျက်နှာကြီးနှင့် သွားအကျဲသား ရုပ်ကြီးရယ်။ နောက် ခွေးနက်ကြီးသုံးကောင်ရယ် ဖြစ်နေလေရာ . . .

သူတို့လေးယောက်စလုံး နှလုံးသားတွေ လည်ဝမှ ခုန်ထွက်သွားကြလေသလား အောင်းမေ့ခံစားလိုက်ရပြီး အားလုံးပင် စောစောက ပင်ပန်းမှု ဒုက္ခတွေရောထွေးကာ သတိလစ်သွားခဲ့ကြရလေသည်။

* * *

အနိ (၅)

ပထမဦးဆုံး သတိရလာသူက ရခိုင်သားကြီး ကိုသစ္စာ၊ သတိမလစ်ခင်က နာကျင်ကိုက်ခဲမှုများ ပြေပျောက်နေပြီး သူတစ်ယောက်တည်းလို ပေါ့ဟာဟာ။ ငါ့ဘေးနားက ကောင်တွေ ဘယ်ရောက်သွားကုန်ကြပါလိမ့်။ ကျိန်းစပ်နေသည့်မျက်လုံးများကို ပြု။ ဖွင့်ပြီး မှောင်နေသည့်အထဲမှ လျှောက်စမ်းကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“ဟာ! ငါတို့ကို ဘယ်သူကြိုးဖြည်ပေးသွားပါလိမ့်။ ဟိုကောင်တွေလည်း ဒီနားမှာဟာ။ ဟေ့ကောင်တွေ ဟေ့ကောင်တွေ ထကြ ထကြစမ်း! ငါတို့တွေ အနှောင်အဖွဲ့က လွတ်ပြီဟေ့၊ လွတ်ပြီကွ”

စောစောက ငါးနာရီလောက် အနှောင်အဖွဲ့နှင့် ကျပ်ကျပ်တည်းတည်းနေခဲ့ကြရသည်မို့ သူဝမ်းသာနေပုံက ယခုမှ အောင်

က လွတ်သည့်နယ်။

သူ့ဘေးနားက ကောင်တွေကိုလည်း ဘယ်သူတွေမှန်း သူမသိ။ လျှောက်နှိုးနေတော့ အားလုံးပင် ငုတ်တုပ်တွေ ထထိုင် လိုက်ကြသည်။ ကားလမ်းဘေးမှာပါ။ သူတို့ကားကလည်း ဂီး တွေပြားလို့။ သူတို့အိတ်တွေကလည်း စောစောကအတိုင်း ဖရို ဖရဲ။

“ဟေ...ဟေ့ကောင်တွေ၊ ရဲလင်း၊ မင်းမှာ မီးခြစ်ပါ တယ်မဟုတ်လား။ မီးမွှေးရအောင်ဟေ့”

စောစောကလက်တွေ ကြိုးတုပ်ထားလို့ ဘာမှလုပ်လို့ မရပေမယ့် ယခုတော့ အားလုံးပင် အနီးအနားမှာသစ်ခြောက်လေး တွေ လျှောက်ရှာရသည်။ မိုးတွေစိုနေပေမယ့် သစ်ခြောက်ကိုင်း လေးတွေလည်း ကျန်နေသေးပါသည်။ ဒီလိုပဲ ကြံဖန် ဆိတ်ဆွ ပြီး မီးမွှေးလိုက်တော့ အစပိုင်းတွင် မီးခိုးတွေ အူနေပေမယ့် အရှိန်ရလာတော့ မီးတောက်လာပါသည်။

သည်တော့မှ အားလုံး အလန့်တကြားဖြစ်ရသည်။

‘ဟာ! မိုးကြိုး... မိုးသိင်္ဂါ မရှိတော့ပါလား’

“မိုးကြိုး... မိုးကြိုးရေ... သူငယ်ချင်း”

သူတို့သုံးယောက်သား စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် ဟိုပြေးဒီပြေး

ရှာကြ အော်ခေါ်ကြ။ နာရီဝက်လောက်ကြာသည်အထိ ရှာလို့ အော်လို့မရလျှင် သူတို့သုံးယောက်*ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်ကြရပေ ပြီ။ သူတို့သတိမလစ်ခင်က မြင်လိုက်ရတာ မကောင်းဆိုးဝါးလား။ လူလား။ တောထဲတောင်ထဲမို့ ပြောလို့မရ။ မကောင်းဆိုးဝါးနှင့် သူ့အပေါင်းအသင်းတွေလား။ မဟုတ်သေးပါဘူး။

ခေတ်လူငယ်မို့ ဒါတွေအယုံအကြည်မရှိပေမယ့် ဒဏ်ရာ ကြီးနှင့်မိုးသိင်္ဂါမှ ကွက်ပျောက်သွားတာ ဘာသာဘာလဲ။ သူတို့ ကို ပိညာဉ်နှုတ်မလွှားတာပင် ကံကောင်း။

“မိုးကြိုးရေ! သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါတို့ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ မင်းမိဘတွေကို ဘယ်လိုပြောရမှာလဲကွာ”

“ငါတို့ပြောတာတွေ ယုံတောင်ယုံကြပါ့မလားကွာ။” ငါ တို့အဖြစ်တွေကလည်း ဒဏ္ဍာရီလိုဖြစ်နေပြီ”

သုံးယောက်သား ကားဘေးမှာ အားငယ်စွာပင် ခြေပစ် လက်ပစ်ထိုင်ကြရင်း ပျက်ရည်လည်ရွံ့ဖြစ်လာကြရပေပြီ။ အသက် နှစ်ဆယ်အရွယ် လူငယ်လေး (၃)ယောက် ရှေ့လျှောက်ပြီး လူ ကြီးတွေကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမှာလဲ။ ဘယ်လိုတွေ အမှုဖွင့်ရမှာ လဲ။ ဂျားတွေကတော့ မိုးလင်းသည်နှင့် တက်လာစရာ ဆင်း လာစရာအကြောင်းတွေ ရှိပါသည်။

ဝသုန်၊ ရဲလင်းနှင့်သစ္စာတို့ သုံးယောက်သား ဒုက္ခတွေ
ရောက်လွန်းလို့ လူတွေက ရူးချင်နေကြပေပြီ။ တောထဲတောင်
ထဲမှာ ညတာကလည်း နှည်လျားပါတိ။ အံ့ကိုကြိတ်ရင်း ကားဘေး
မှာ မီးအဆက်မပြတ်ထည့်ကာ မိုးသိင်္ဂါကိုလိုက်ရှာကြ၊ အော်ခေါ်
လိုက်ကြ။ မောတော့ မီးဖိုနံ့ဘေးသို့ပြန်လာ ငိုလိုက်ကြနှင့် တစ်
ညလုံး ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်နေကြရသည်။

မနက်ရှစ်နာရီလောက်ကျမှ ကားတစ်စီးတက်လာခဲ့လျှင်
သူတို့သုံးယောက်လုံး ကြောင်စိစိဖြစ်နေကြပေပြီ။ တစ်ညလုံးခံ
စားခဲ့ရသည့် သောကဒုက္ခတွေကြောင့် သူတို့သုံးယောက်လုံးရဲ့
စကားတွေက ကပေါက်တိကပေါက်ချာ။ ကားပေါ်မှလူများပင်
သူတို့စကားတွေကို ယုံရအခက်မယုံရအခက်။

နောက်ဆုံး ပေါက်ကုန်သည့်ကားဘီးတွေကို ဖြုတ်ယူ
သွားကာ ကားကို ဒီအတိုင်းထားပစ်ခဲ့ရ၏။ သူတို့သုံးယောက်လုံး
နောက်ဆုံးအကြိမ် မိုးသိင်္ဂါကို အော်ဟစ်ခေါ်ဝင် ငိုယိုကြရင်း
ကားကြီးနောက်သို့ နောက်ဆံတင်ဝင် ပါသွားကြရလေသည်။

ကားဘီးတွေဖာပြီးကာမှ လူကြီးတွေ ကားကို ပြန်လာ
ယူကြပေလိမ့်မည်။

အခန်း (၆)

“အား... ကျွတ်! ကျွတ်! ကျွတ်!”

သွေးထွက်လွန်ခဲ့ရင် ညကြောင့်ရော၊ ကြောက်စရာရုပ်
ကြီးကိုပါ မြင်လိုက်ရသည်ကြောင့်ပါ သတိလစ်သွားသည်မို့ မိုး
သိင်္ဂါ သတိရလာတော့ သူ့ခေါင်းတွေ မကြည်လင်၊ ခေါင်းတွေ
အုံ့ခဲနေသလို မျက်လုံးတွေကလည်း ဝါးတားတား၊ လူကလည်း
မောဟိုက်နေသေး၏။

“ငါဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်”

သူလှုပ်ကြည့်တော့ သူလဲနေရသည့်တဲကလေး တသိမ့်
သိမ့်ခါသွား၏။ ဗုဒ္ဓေါ! မြတ်စွာ... ငလျင်များ လှုပ်လေသလား။
အာခေါင်ထဲမှာ ရေငတ်လွန်းသဖြင့် သူအသံထွက်သွား၏။

“ရေ... ရေပေးကြပါခင်ဗျာ”

သူ့အသံကြားလို့ထင်။ ခြေသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရ၏။ တကယ်ကျတော့လည်း သူ့အမြင်တွေ ဝေဝါးနေလို့ပါ။ ထိုအရာက တံထောင့်လေးမှ တက်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။ သူ့နေရသည့်တံမှာ အခန်းတွေဘာတွေ ဖွဲ့မထား။ အားလုံးတစ်ပြေးညီ၊ တံသေးသေးလေးပါ။ လူလေးယောက်လောက် နေသာရုံတဲကလေး။

“နင်သတိရပြီလား”

“ဟင်!”

“အသံက ဝဲတဲတဲ။ ရုပ်က မှိုဝါးဝါး။ သူ့ အားတွေသိပ်နည်းနေတာဖြစ်မည်။ သို့သော် မှိုဝါးဝါးမျက်လုံးနှင့်ပင် ကောင်မလေးကို သူ့မြင်နေရပါ၏။ အသားဖြူဖြူ ဆံပင်အုံ့ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်လို့ကောင်းသည့်မိန်းကလေး။ အသက်က လွန်ရှိ (၁၆) (၁၇)။ သို့သော် သူတို့မြို့သူတွေလို နုနုလှလှမဟုတ်။ ကြမ်းတမ်းသည့်အလှ၊ သန်စွမ်းသည့်အလှ။

“သတိရရင် ထ၊ ဆေးသောက်ရအောင်။ အဘရယ်၊ နင့်အတွက် ဆေးကျိုပေးခဲ့တယ်။ နောက် တောကြက်ကင်နဲ့ ဆန်ပြုတ်စားရမယ်”

တောကြက်ကင်နဲ့ဆန်ပြုတ်ဆိုကာမှ သူ့ဦးကဲထဲမှ အသံ

ကြီး ဝှီခနဲမြည်သွား၏။ အိုး... ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ သူတော်တော်ဆာနေပါလား။

“ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲဟင်၊ ငါသတိမေ့သွားတာ အကြာကြီးလား။ ငါ့ကို နင့်အဘ ခေါ်လာခဲ့တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ နင်သတိမေ့နေတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ ငါတို့ နင့်ကိုကြက်ပြုတ်ရည်တိုက်ပေးတယ်၊ ဆေးကျိုတိုက်တယ်၊ နင့်အနာကို ဆေးစည်းပေးထားတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟာ၊ အား... ငါ... ငါမထနိုင်ဘူး။ နင်တို့အိမ်ကလည်း ယိမ်းလိုက်တာ။ လေပေါ်မှာ ဆောက်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါက လင့်စင်ပဲ။ ငါတို့သားအဖက တောထဲမှာနေတာ။ ဒါ သစ်ပင်ပေါ်မှာ ဆောက်ထားတဲ့အိမ်။ အဲ... တဲ”

“ဟင်! တကယ်”

“တကယ်ပေါ့၊ နင်ကြည့်လိုက်ပါလား၊ ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းကြည့်လိုက်”

“အား... တကယ်ကို သစ်ပင်ထိပ်ဖျားမှာပါလား။ ငါ့ကို... ဘယ်လိုသယ်တင်လာသလဲ”

“ဒီလိုပဲ တင်ရတာပေါ့။ ကဲပါ၊ နင်အရမ်းစကားများတာ ပဲ။ ထ... ဆေးသောက်၊ ကြက်ကင်စား၊ နင် အားတွေအရမ်း နည်းနေတယ်”

သူ့အားတင်းပြီး ကျုံးထလိုက်တော့ ခေါင်းတွေမူးသွား ပြီး နောက်ဘက်သို့ ပြန်လဲကျသွားရ၏။ သူတို့ခေါင်းအုံးကလည်း အိမ်မှာလို မနူးညံ့ပါ။ ခေါင်းအုံးခပ်ကြမ်းကြမ်း။ ထို့အတူ ကောင် မလေးကလည်း မကြင်နာ မညင်သာ။ တောသူမလေးပီပီ ခပ် ကြမ်းကြမ်း။ သူ့ကို ပြုံးကြည့်နေလေ၏။

“ငါ့ကိုကူပါဦးဟ၊ အလကား ပြုံးကြည့်နေတာပဲ”

“မသိတူးလေ၊ နင် ဒီလောက်မပျော့ညံ့ဘူးမှတ်လို့”

ပြောပြီး ထူပေးတော့လည်း မိုးသီဂါမှာ သူမရဲ့လက်ထဲ အရပ်တစ်ရပ်ပမာ။ သန်မာထွားကျိုင်းသည့်ကောင်မလေးဟာ မယ် ဗမာကျလို့။

“ကဲ... ရော့၊ ဆေးသောက်”

ဆေးထည့်ထားသည့်ခွက်ကို သူ့အား လှမ်းပေးတော့ သူ့လက်တွေက တုန်တုန်ယင်ယင်မို့ ဆေးက မှောက်လှလှ။

“ကဲကဲ... ပေး၊ ငါတိုက်မယ်”

ကောင်မလေးကပြောပြီး သူ့ကိုခွက်နှုတ်ခမ်းလေး တွေ

ပေးမှ သူ့ဆေးသောက်ချလိုက်ရသည်။ အား... ရင်ထဲကို ပူနွေး စီးဆင်းသွားတာပါပဲ။ ဒါ ဆေးမြစ်တွေ ဆေးရွက်တွေ ပြုတ်ထား တာဖြစ်မည်။

“ငါဆာတယ်”

“သိတယ်၊ နင့်ကို ငါခွဲမယ်၊ နင့်လက်တွေ မသန်မာ သေးဘူး”

ဒီလိုတော့လည်း သိတတ်သား။ သူမက ဆန်ပြုတ်ကို ဇွန်းနှင့်ခပ်တိုက်လိုက်၊ ကြက်ကင်ကိုဖဲ့ကျွေးလိုက်နှင့်။ ဆန်ပြုတ် တစ်ခွက်ကြီးကုန်မှ သူ့ဗိုက်ဝသွားသည်။ ဗိုက်လေးသွားပြန်တော့ ဆေးရှိန်တွေနှင့်ရော အားနည်းတာတွေပါ စုပေါင်းပြီး သူ ပြန် လည်အိပ်ပျော်သွားမိခဲ့ပြန်သည်။

ဒီတစ်ခါ သူ့အိပ်ရာမှနီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မည်းမှောင်နေပေပြီ။ ညရောက်ပြီထင်ပါရဲ့။ သူ့ဦးနှောက်က ကြည်လင်လာတာ အံ့သြစရာ။

သူ့စိတ်ထဲမှာ ခရီးရှည်ကြီးတစ်ခုကို လှေကြီးနှင့်ထွက် နေသလို ခံစားနေရတာကြာပေပြီ။ ပဲကိုင်ကတော့ ထူးဆန်းလှပ

သည့်ကောင်မလေးတစ်ယောက်။ တစ်ခါတစ်ခါ အရပ်ဆိုးဆိုးနှင့် သရဲကြီးတစ်ယောက်လည်း ပါရဲ့။ သူ့အိပ်မက်က ဆေးသောက် လိုက်၊ ဆန်ပြုတ်သောက်လိုက်၊ ပြန်အိပ်ပျော်သွားလိုက်။

သည်နေ့တော့ အဲ... သည်ညတော့ သူကြည်ကြည် လင်လင်နီးထနေပေပြီ။ အိပ်မက်က နီးတနေပြီပေါ့။ အမြဲလေးလံ နေရသည့် ခြေထောက်ကလည်း ခုတော့ ပေါ့လို့။ အဲ... မနာ ကျင်တော့။ အားအင်တွေလည်း ပြည့်ဖြိုးလာသလို ခံစားနေရ သည်။ ကောင်မလေးသားအဖရဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ။

အရင်တုန်းက ကိုယ့်အဖြစ် ကိုယ်ပြန်စဉ်းစားနိုင်ခြင်း မရှိဘဲ သတိမေ့သလိုလို၊ အိပ်ပျော်သွားသလိုလို ဖြစ်နေရသည် ကြောင့် ဘာမှသတိမရနိုင်ပေမယ့် ယခုကျ မိုးသီဂါ ကိုယ့်အဖြစ် ကိုယ် ပြန်စဉ်းစားနိုင်ပေပြီ။

သူတို့သူငယ်ချင်း (၄)ယောက် သစ္စာရဲ့နောက်ကို လိုက် ခဲ့ကြတယ်။ ပြည်မှာ တစ်ညအိပ်ပြီး ရခိုင်ဘက်ဆက်ပြီး ခရီးထွက် ခဲ့ကြတယ်။ နောက် ကုန်ကားတစ်စီးရဲ့နောက်ကိုကပ်ပြီး အဖော်ရ မလားလို့ လိုက်သွားလိုက်ကြတာ၊ တကယ်ခေါင်တဲ့တောင်ကြား လမ်းတစ်နေရာမှာ သူတို့ ဓားပြတိုက်ခံကြရတယ်။

ကားဘီးတွေ ပစ်ဖောက်၊ လူတွေကိုစုပြီး ကြိုးချည်၊

ရွှေငွေ၊ ဖုန်းတွေ အကုန်ယူသွားကြပြီး ထားပစ်ခဲ့ကြတယ်။ သူ့ ခြေထောက်မှာ သေနတ်မှန်ပြီး ဒဏ်ရာရခဲ့တာမို့ သွေးထွက်တွေ လွန်ပြီး လူက မူးမေ့လှလှ။

နောက် လျှပ်စီးအလက်မှာ သရဲလိုလို တစ္ဆေလိုလိုကြီး နှင့် ခွေးနက်ကြီးတွေမြင်ပြီး သူတို့အုပ်စု သတိလစ်သွားခဲ့ရသည်။ နောက် သူသတိရလာတော့ လင့်စင်အိမ်လေးပေါ်မှာ ရောက်နေ ပြီး ကောင်မချောလေးတစ်ယောက်က ပြုစုလို့။ ဒါ အဘိုးတို့ အဘွားတို့ပြောဖူးတဲ့ ဗြိတိန်တိုင်းပြည်လား။ အသူရကာယံတိုင်း ပြည်လား။

မိန်းမချောလေးဟာ ဖုတ်လား၊ တစ္ဆေလူယောင်ဆောင် နေတာလား။ သူ့ကို ဘယ်တော့စိညာဉ်နှုတ်မှာလဲ။ အဲ... အခု တောင် သူ့အသက်ရှင်နေတာမှဟုတ်ရဲ့လား။ သေပြီးသွားတာ လား။ ဒါပေမဲ့ သူ ကိုယ့်အကြောင်းတွေကို ပြန်သတိရနေတာ ပါပဲ။

သူ့ထံမှ လှုပ်ရှားလူးလွန်သံကြောင့် တဲကလေး လှုပ် သွားပြီး ကျိုးကျိုးကျိကျိတွေ မြည်လာလျှင် ကောင်မလေး သူ့ အနားသို့ ရောက်လာ၏။

တဲထဲမှာ ကညင်ဆီလား ဘာလား၊ မီးဒုတ်တစ်ခုလည်း

လင်းလို့။ ဒီတဲထဲမှာ ဖယောင်းကိုင်းယဉ်ကျေးမှုပင် မရောက်သေး။
အေးလေ၊ ပြိတ္တာတိုင်းပြည်ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ။

“ဟေ့! နင်နိုးပြီလား”

“အေး... ငါ ညစာမစားရသေးဘူး။ ဒါထက် ငါ အခု
ရောက်နေတာ ဘာတိုင်းပြည်လဲဟင်။ လူ့ပြည်လား”

“ခစ်... လူ့ပြည်ပေါ့ဟဲ့။ နင်ဦးနှောက်တွေ ကြောင်
သွားပြီလား။ ဒါ မြန်မာပြည်။ ရခိုင်ရိုးမထဲက တစ်နေရာ”

“ဪ... ကဲ! ငါ့ကို ညစာကျွေးချင်ကျွေးပါ။ နင့်အဘ
ရော”

“အဘ ပြန်မရောက်သေးဘူး။ နောက်ကျနေတယ်”

“မှောင်ပြီနော်”

“အေး... မှောင်ပြီ”

“နင်တို့မှာ နာရီမရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး။ နာရီဘာလုပ်မလဲ”

“အချိန်သိရတာပေါ့။ ကဲ... ငါ့ကို ညစာကျွေးပါ”

ကောင်မလေးက သူ့ကို ဆန်ပြုတ်တစ်ခွက်နှင့် အသား
ကင်တံစို့တစ်ချောင်း ပေး၏။

“ငါဆေးမသောက်ရတော့ဘူးလား။ ငါနေကောင်းသွား”

ပြီလား”

“ဆေးက အဘပြန်လာမှသောက်ရမယ်။ နင်နေကောင်း
ပြီ။ ခြေထောက်က အနာပဲ နည်းနည်းကျန်တယ်။ အရိုးထိလုလု
ပဲဟ။ ကံကောင်းလို့ အရိုးမခိုက်တာ။ နင့်အနာထဲက ကျည်ဆန်
တောင် ငါသိမ်းထားတယ်။ အဘ ခွဲထုတ်ထားတာ”

“ဟေ့! ဘာနဲ့ခွဲတာလဲ”

“ဓားနဲ့ပေါ့ဟ။ အမဲလိုက်ဓားနဲ့”

မြတ်စွာဘုရား! အထူးကုဆရာဝန်ကြီးရဲ့သားခမျာ တော
ထဲမှာ မေးခိုင်ပိုးဝင်ပြီး မသေတာ ကံကောင်း။

သူ ဆန်ပြုတ်သောက်။ အမဲကင်စားနေရပေမယ့် ရင်
ထဲမှာ စိုးရိမ်တကြိမ်။

“ငါ့အနာကို ပြန်ချုပ်သေးလားဟင်”

“မချုပ်ဘူး။ အနာကိုခွဲတာမဟုတ်ဘူးလေ။ ဓားဦးနဲ့
ကျည်ဆန်ကို ကော်ထုတ်တာ။ ဆူးထွင်သလိုပေါ့”

“အမယ်လေး!”

ခုပင် ကလော်အထုတ်ခံရသလို သူ ကြက်သီးတွေ ထား
နေလျှင် ကောင်မလေးက မျက်မှောင်ကြုတ်၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အခု နင်ကောင်းသွားပြီလေ”

“အေးပါ၊ ဟုတ်ပါတယ်... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ငါများ
နေတာ ဘယ်လောက်တောင်ကြာပြီလဲ”

“ဆယ်ရက်”

“ဘာ!”

“ဆယ်ရက်လေ၊ နင် နီးလာလိုက် ပြန်အိပ်သွားလိုက်
နဲ့ အကြာကြီးပဲ”

“ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဆေးရုံမပို့ကြတာလဲဟာ”

သူ အနာမှမန်းဝင်ပြီး ဖျား၊ အားနည်းပြီးဖျားနေတာဖြစ်
မည်။ ကံကောင်းလို့မသေတာပါလား။ သို့သော် ကောင်မလေး
တို့သားအဖကို သူကျေဖူးတင်ရပါသည်။

“ဆေးရုံ! ဟုတ်လား၊ ငါတို့နေတာ ရိုးမတောထဲမှာ။
ဆေးရုံဘယ်အနားရှိမှန်းတောင် မသိဘူး”

“ဟေ! ဒါဆို နင်စာရောတတ်ရဲ့လား၊ နင့်အဘက ဘာ
ဖြစ်လို့ လူတွေထဲမှာ မနေတာလဲ”

သူ ဆန်ပြုတ်တစ်ပန်းကန်နှင့် အမဲကင်တစ်ခုကန်သွား
တော့ စကားများများပြောနိုင်ပေပြီ။ သည်စဉ် သူတို့လင်စင်ပေါ်
သို့ အောက်မှအော်ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရ၏။

“လုံမရေ... လှေကားချပေးဦးဟေ့၊ ကြီးလည်း ချပေး

လိုက်ဦး”

ကောင်မလေး ကြိုးလှေကားနှင့် ကြိုးတစ်ချောင်း ချပေး
လိုက်တာမြင်မှ သဘောတရားတွေ နားလည်ရသည်။ တောထဲ
တောင်ထဲဆိုတော့ သားကောင်တွေရဲ့ရန်မှ လွတ်ကင်းအောင်
လှေကားကို အသေတပ်မထားဘဲ အရှင်ထားပုံရ၏။

အောက်မှ သားကောင်တွေကို ကြိုးချည်ပေးသည်ထင်၊
ကောင်မလေးက ကြိုးကို အပေါ်သို့ပြန်ဆွဲယူလိုက်သည်။

“တောကြက်တစ်ကောင်နှင့် ယုန်တစ်ကောင်ပါလား၊
နင်ရော အမဲလိုက်သေးလား”

“လိုက်တယ်၊ အခုက နင်နေမကောင်းလို့ ကျန်ခဲ့တာ”

“အကောင်လေးတွေ သတ်ရတာ မသနားဘူးလား”

“ဒါ ငါတို့ဘဝပဲလေ၊ ငါတို့က ဒီအလုပ်နဲ့ပဲ အသက်
မွေးရတာပဲ။ ဟိုတုန်းကတော့ ငါ့အဘက ဆေးကုတယ်။ ဒါပေမဲ့
ကံကြမ္မာက ငါတို့ကို မဆိုးအဖြစ်နဲ့ပဲ အသက်ရှင်စေတယ်လေ”

သူကလေး၏တစ်စွန်းတစ်စ စကားများကို သူစိတ်ဝင်
စားနေဆဲ၊ သူတို့လေးယောက် သတိလစ်တဲ့အထိ ကြောက်ရွံ့
တုန်လှုပ်ရသည့် အဘခေါ် ကျေးဇူးရှင်ကြီး တံပေါ်သို့ ရောက်လေ
ခဲ့သည်။

တကယ်တော့ အဘဟာ သရဲလောက်လည်း အရပ်
မဆိုးပါ။ ထိုညက လျှပ်ရောင်မှာ မြင်လိုက်ရတာရယ်၊ သူတို့က
တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားနေတာရယ်ကြောင့်ပါ။

တောထဲမှာ ဆေးမြစ်ရှာရင်း ပက်ဝံကုတ်ခံရလို့ ရုပ်ပျက်
ဆင်းပျက်ဖြစ်နေရရာသူရယ်ပါ။ နောက် လူက ပိန်ရှည်ရှည်ကြီး
မှာ စောင်အမည်းကြီးပတ်ထားလေတော့ သူတို့အဖွဲ့ သရဲနှင့်မှား
ပေမပေါ့။

“ကောင်လေး သတိကောင်းကောင်းရပြီလား”

“ရပါပြီ အဘ၊ အဘတို့သားအဖကို ကျွန်တော်အရမ်း
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ အဲဒီညက အဲဒီမှာသာ ကျွန်တော် တစ်
ညလုံး ဆက်နေရရင် သွေးထွက်လွန်ပြီး သေမှာပဲ”

“အေး... အဲဒါကြောင့် ငါခေါ်လာခဲ့တာလေး ငါက
အစက တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီးပါ။ ဦးစံသာဦးဆိုရင် လူတွေက
အားကိုးကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးကျ ငါ့မှာ ဝံကုတ်တဲ့ဒဏ်
ရာကြောင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်သွားတဲ့အခါကျတော့ လူတွေက
ငါ့ကို စုန်းလို့ယိုးစွပ်လာကြတယ်။ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ငါကပဲ ပြုစား
သလိုလိုပေါ့။ နောက် ရွာမှာ ကျန်းမာရေးမှူးတွေတာတွေ ရောက်
လာတာလည်း ပါတာပေါ့လေ။ ငါတို့သားအဖ ရွာမှာနေလို့မရ

လောက်အောင် ကံကြမ္မာက ဖန်တီးလာခဲ့တယ်”

“အဘတို့ရွာက ဘယ်မှာလဲ၊ ရွာက ထွက်လာရတာ
ကြာပြီလား။ သူ့နာမည်တောင် ကျွန်တော် မသိသေးဘူး”

အဘိုးကြီးက သူ့သမီး ကျိုပေးထားသည့် လက်ဖက်
ရည်ကြမ်းခါးခါးကို သောက်နေစဉ် ကောင်မလေးက သူ့အဖေ
အတွက် ညစာပြင်ပေးလေ၏။ ဆန်ပြုတ်နှင့် အမဲကင်ပါပဲ။ ကေန္တ
သူတို့မှာ ဆန်ရှားလေသည်ထင်။ ထမင်းပင် ချက်မစားရပါ။

“လုံနာမည်က ခွာဖြူပါ။ ပန်းနာမည်ပေါ့၊ ကြားဖူးလား။
ခွာညိုတို့ ခွာဖြူတို့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကြားဖူးပါတယ်။ အဘတို့က ရခိုင်လား။
သူ့ကျ ဘာဖြစ်လို့ ရခိုင်နာမည်မမှည့်တာလဲ”

“အဘက ရခိုင်မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အမေကတော့ ရခိုင်
မလေးပါ။ သူ့အမေနှစ်သက်တဲ့ ပန်းကလေးကို မှည့်လိုက်တာ
ပါပဲ”

အဘက ဆန်ပြုတ်သောက်၊ အမဲကင်စားနေစဉ် ခွာဖြူ
လည်း ဆန်ပြုတ်တစ်ခွက်နှင့် သူ့အဘနားသို့ ရောက်လာခဲ့၏။
သူကတော့ ဟင်းရွက်ပြုတ်လေးတွေလည်း စားတာတွေ့ရသည့်။
တောဟင်းသီးဟင်းရွက်လေးတွေ ထင်ပါသည်။

“လုံမ အမဲကင်စားလေ၊ ကုန်ပြီလား”

“ရှိပါတယ် အဘရယ်၊ လုံမ မစားချင်လို့ပါ”

သားအဖနှစ်ယောက် ညစာအဖြစ် ဆန်ပြုတ်တစ်ခွက် စီ သောက်ကြပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက် စကားတွေ ထိုင်ကြော ကြသည်။ သူနှင့် ဦးစံသာဦးပါ။

“ကောင်လေးက ဘယ်ကလဲ၊ မြို့ကြီးသားထင်တယ်။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ... ကျွန်တော်က ရန်ကုန်ကပါ။ ကျောက်ဖြူက သူငယ်ချင်းဆီ လိုက်လည်ရင်း လမ်းမှာ ဓားပြ တိုက်ခံရတာပါ။ အခုလောက်ဆို သူတို့တွေနဲ့ ကျွန်တော့်မိဘတွေ တော့ အရမ်းစိတ်ပူနေလောက်ပြီ။ ကျွန်တော့်ကို မနက်ဖြန်ကျ ကားလမ်းလိုက်ပို့ပါ အဘ။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်မယ်။ ကျွန် တော့်သူငယ်ချင်းတွေ မိဘတွေနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်ရမယ်”

“အေး... ကောင်းပါတယ်၊ သူငယ်လည်း နေကောင်း လာပြီပဲ။ ခြေထောက်ရော ထောက်ကြည့်စမ်းပါဦး”

သူ ကိုယ့်ခြေထောက်ကို ထောက်ကြည့်လိုက်၏။

“အေး...”

အရိုးထိလောက်သည့်ဒဏ်ရာမို့ ခြေထောက်ကတော့

မထောက်နိုင်သေး။ သို့သော် သူပြန်ချင်လှပြီ။ ဖေဖေ မေမေနှင့် မမသုံးယောက်ခမျာ သူ့အတွက် သောကပင်လယ် ဝေနေကြ ရောပေါ့။

“ကျွန်တော် ပြန်ချင်တယ် အဘရယ်။ ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပို့ပါလားဗျာ”

သူ မျက်ရည်များနှင့် ကလေးလိုပူတာလျှင် ဦးစံသာဦး မချိုးပြီး ပြုံးရှာသည်။ ဝံကုတ်သည့်ဒဏ်ရာကြောင့် သွားအချို့က အလိုလိုပေါ်နေလေရာ သူ့အပြုံးက မလှပရှာ။ သရဲခြောက်သည့် နယ်။

“ကောင်လေးရယ်၊ အဘရဲ့ရှုပ်ကိုလည်း ကြည့်ပါဦးကွာ၊ လူတောထဲ မနေရဲတဲ့ရှုပ်ပါ။ မင်းတို့တောင် သရဲထင်ပြီး သတိ မေ့သွားကြသေးတယ်မဟုတ်လား။ အဘ လူတွေနဲ့ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်တဲ့ဒဏ်ကို မခံပါရစေနဲ့တော့”

ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်သည်။ သို့သော် သူကလည်း အရမ်းပြန်ချင်နေပါပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ခွာဖြူကိုတော့ ထည့် မည်မဟုတ်။ ဘယ်အဖေက ကိုယ့်သမီး အပျိုစင်လေးကို သူစိမ်း ယောက်ျားပျိုနောက် ထည့်လိုက်မှာတဲ့လဲ။

သည်တော့ မိုးသိဂီ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ဖြေရသည့် လျှာ

ရသည်။ အပြီးသေသွားလျှင်တောင် မတွေ့ရတော့မည့်မိဘနှင့် အစ်မများ၊ သူငယ်ချင်းများကို ခဏလောက်တော့ သူ့ခွဲရပေဦးမည်။

ကိုယ့်ကိုယ်တိုင်ထားရှာသည့် သူတော်ကောင်းများကို သူစိတ်ဒုက္ခမပေးသင့်။ မိုးသီဂီ ခေါင်းကို မချီတင်ကဲ ငုံ့လိုက်ရင်း...

“ကောင်းပါပြီ အဘ၊ ကျွန်တော့်ခြေထောက် ထောက် နိုင်မှပဲ ကျွန်တော်ပြန်ပါတော့မယ်ခင်ဗျာ”

“ဪ... ကောင်လေးရယ်၊ မင်းသိပ်ပြန်ချင်နေရင်လည်း အဘနဲ့လုံမ မင်းကို ပုခက်နဲ့ထမ်းပြီး ကားလမ်းထိ လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်။ မင်းကိုခေါ်လာတုန်းကတော့ အဘလည်း ဇောနဲ့ မို့ ထမ်းနိုင်ခဲ့တယ်။ ခုကျတော့ အဘ သိပ်ပြီးမကျန်းမာချင်ဘူးကွာ။ လုံမနဲ့နှစ်ယောက်အတူ လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

အဘိုးအိုနဲ့ သူ့သမီးက ကိုယ့်ကိုစောင့်ပုခက်နဲ့ထမ်းပြီး ပို့မယ်တဲ့။ လမ်းမရှိတဲ့တောထဲတောင်ထဲ ခြုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းထဲ မှာလေ။ အတွေးနှင့်ပင် သူ တော်တော်အားနာသွားရ၏။

သူ တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်သင့်၊ အတ္တမကြီးသင့်။ ဒီလောက်ထိ အတ္တမဆန်သင့်။

“နေပါစေ အဘရယ်၊ ကျွန်တော့်ခြေထောက် ထောက် နိုင်မှပဲ ပြန်ပါတော့မယ်။ လွန်စောင့်ရ၊ တစ်ပတ်ပေါ့နော်”

“အေးပါကွယ်၊ တစ်ပတ်လောက်ဆို ကောင်လေးအနာတော်တော်ဟုတ်သွားမှာပါ။ ကဲကဲ... အိပ်... အိပ်ကြတော့။ အေးတော့အေးတယ်နော်၊ ဘာမှမကြောက်နဲ့ ကောင်လေး။ အဘတို့လင့်တဲက ဘာသားကောင်မှမလာဘူး။ မကက်နိုင်ဘူး။ အဲ... တက်လာရင်လည်း အဘမှာ ဒူးလေးရှိတယ်။ လုံရှိတယ်။ ဓားရှိတယ်”

အဘက ဟုတ်တော့မလိုလိုနှင့် အဖျားရှူးသွားလျှင် ခွာဖြူက ဝင်၍အားပေးပါတ်။

“အဘကလည်း သူကကြောက်ရတဲ့အထဲ စကားကို နှစ်ခွဲပြောနေရသေးတယ်။ ဟဲ့၊ နင် အစွန်ဘက်က အိပ်၊ ဒီဘက်မှာ အဘအိပ်၊ ငါက ဟိုဘက်အပေါက်ဘက်က အိပ်မယ်”

တကယ်ကျ လင့်တဲလေးမှာ အတည်တကျနေသည့်တဲ မို့ အခင်းတင်မက အကာတွေ အမိုးတွေပါ ပါရှိပါသည်။ သစ်ပင်ပေါ်က တဲကလေးပါပဲ။ ပြတင်းပေါက်တွေ ကဲလားတွေနှင့်။ အိမ်ကြီးအုပ်ကောင်းတွေလိုတော့ မလုံခြုံဘူးပေါ့။

ရောမသစ်ပင်ကြီးရဲ့အမြင့်မှာ ဆောက်လုပ်ထားခြင်းပါ

ပေ။ တက်တော့ဆင်းတော့ ကြိုးလှေကားနှင့်။ ကြိုးလှေကားကို တဲပေါ်မှာ တင်ထားပြီး အလိုရှိမှ အောက်ချပေးရုံ။

“သစ်ပင်တက်တတ်တဲ့ တောကောင်တွေ မြွေတွေရဲ့ ခန့်တော့ ဘယ်လိုမလဲနော်”

သူ့အမျိုးမျိုးဟွေးပြီး ကြောက်နေလျှင် လုံမက တစ်ခပ်ရယ်နေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ မလုံဘူး။ မြွေကြီးတွေကတော့ သစ်ပင် တက်တတ်တာပေါ့။ နောက် ကျားသစ်လည်း သစ်ပင်တက်တတ် တယ်။ ဝက်ဝံလည်း တက်တာပဲ”

“ဟင်! ဟုတ်လား”

မိုးသီဂီ မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးနှင့် ကြောက်ရွံ့နေလျှင် ဦးစံသာဦးက သူ့သမီးကိုဟောက၏။

“လုံမကလည်း နောက်နေပြန်ပါပြီ၊ ဟိုက အသက် ထွက်တတ် ကြောက်နေတာလည်း ကြည့်ဦး။ ကဲပါ ကောင်လေး ရယ်၊ စိတ်ချလက်ချသာ အိပ်စမ်းပါ။ အဘတဲက လုံခြုံပါတယ် ကွာ။ တဲမှာ ဝါးခလောက်တွေတပ်ထားလို့ တစ်ခုခုဆိုရင်လည်း အသံကြားရပါတယ်”

သည်တော့မှ မိုးသီဂီ အကြောက်နည်းနည်းပြေရ၏။

“လုံမ၊ အလယ်မှာအိပ်၊ အဘ အဝင်ပေါက်နားမှာ အိပ် မယ်”

ဒါလည်း မိဘမေတ္တာပါပဲ။ တစ်ခုခုဆို သူ့အရင် ရင်ဆိုင် မည်။ တစ်ဖက်မှာ ကာလသားကလေး ရှိပေမယ့် ကာလသားက ကြောက်စရာမရှိ။ တောကောင်ကမှ အသက်အန္တရာယ် ပေးနိုင် သည်မဟုတ်ပါလား။

အရင်ရက်တွေတုန်းက ဘာမှန်းညာမှန်းမသိ အိပ်ပျော် နေခဲ့ပေမယ့် ယခုတော့ မိုးသီဂီ အသိနှင့်သတိနှင့် ကပ်နေပေပြီ။ ငါးတောင် ခြောက်တောင်ပတ်လည်သာရှိမည့် တဲကလေးထဲမှ သူနှင့်ခွာဖြူရဲ့အကွာအဝေးက နီးနီးစပ်စပ်။

ခွာဖြူတော့ ဘယ်လိုနေမည်မသိ။ သူ့မှာတော့ ကသိ ကအောက်ဖြစ်တာရော အားနာတာရော ရောပြွမ်းနေခဲ့၏။ ကိုယ့် ကျေးဇူးရှင်တွေမို့ ဘာစိတ်မှမမွေးမိပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး။

အဖြစ်အပျက်တွေက အံ့သြဖွယ် အိပ်မက်ဆန်လွန်းလှ ပါချည်။

နောက်ဆုံးတော့လည်း ချမ်းချမ်းစီးစီးထဲမှာ စောင်အောက် ဝက်ဝံရေကိုခြုံရင်း သူ့အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရပါသည်။

အခန်း (၇)

လင့်တဲလေးပေါ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း။ ရက်ပေါင်း
(၁၄)ရက်လောက်ရှိပြီမို့ သူ ညောင်းနေသည်မှာလည်းအမှန်။

သားအဖနှစ်ယောက် သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး တောထဲ အစာရှာ
ထွက်သွားခဲ့ပေပြီ။

ဪ... အပြင်လောကမှာ အင်တာနက်ခေတ်၊ မီဒီ
ယာခေတ်၊ ခုံးယုံ ပြိုဟ်တုခေတ်တွေဖြစ်နေပေမယ့် ခွာဖြူတို့သား
အဖမှာတော့ ကျောက်ခေတ်က မတက်သေး။ တကယ့်သနား
စရာသားအဖပါလား။

ရက်ပေါင်းများစွာ သူတို့နှင့် အတူနေအတူစားခဲ့ရပြန်
သူတို့သားအဖ၏စိတ်ရင်းစေတနာများကို သူ့အသိအမှတ်ပြုခဲ့ရ
ပေပြီ။

သူတို့သားအဖရဲ့ဘဝက အဖြစ်ဆိုးလှပါသည်။ ဦးစံသာ ဦးခမ္မာ ဝံကုတ်ခံရလို့ အရပ်ဆိုးကြီးဖြစ်နေတော့ လူတွေက သူ့ကို ကြည့်သည်။ စုန်းကြီးရယ်လို့ မသင်္ကာဖြစ်ကြရာမှ အယူမှား အမြင်မှားတွေကြောင့် နောက်ဆုံး ရွာက အသက်အန္တရာယ်ပေး လာကြသည်အထိ။

ဖအေတစ်ခု သမီးတစ်ခုပဲရှိသည့်ဘဝမှာ ခွာဖြူလည်း ဖအေ့နောက်လိုက်လာရင်း သည်တောသည်တောင်ထဲမှာ လှည့် လည်ကျက်စားရတော့သည့်အဖြစ်။

ဪ... လောကကြီးထဲမှာ ရှိရည်ရှုပကာကလည်း အရေးကြီးလှပါလား။ ခွာဖြူလေးခမျာ ရွာကျောင်းမှ ရှစ်တန်းအထိ အောင်ခဲ့ရသဖြင့် သေစာရှင်စာလေးတွေ တတ်ပါသည်။ တော် သေးတာပေါ့။

ယခုလို နေနေရတာမ သုံးနှစ်တောင်ရှိပြီတဲ့။ ဒီလိုပဲ အစား အစာလေးတွေ စုဆောင်းရင်း ကျောက်ခေတ်လူသားတွေလို နေ ခဲ့ရပါသတဲ့။

လင့်တဲလေးရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သီးပင်စားပင်လေးတွေ လည်း စိုက်ပျိုးထား၏။ နောက် အမဲလိုက်ရတာရယ်၊ ဆန်တွေ ဘာတွေကတော့ ရွာတွေမှာ သွားဝယ်ရတာ။

သို့သော် ယခုတော့ စပါးကိုလည်း တောင်ယာသဘော မှီး သူတို့စိုက်ပါ၏။ ရွာထဲနှင့်မဆက်ဆံချင်တာကတော့ သူ့သမီး လေးဟာ အရွယ်ရောက်လာ ချောမောလှပလာလို့ပါကဲ့လေ။

အဘရဲ့ပြောပြချက်အရ ပြီးခဲ့သည့်လက သူတို့ရွာထဲမှ ကာလသားများ တောထဲသို့အမဲလိုက်ရင်း သည်နေရာထိ ရောက် လာပါသတဲ့။ သူတို့သားအဖဖြစ်က တွေးလေ ရင်လေးစမ္ဗယ် ပါလေ။

တောထဲမှာ ဘာဥပဒေ ဘာတရားစီရင်ရေးမှလည်း ရှိ တာမဟုတ်။ ဦးစံသာဦးမှာ ဘာတွေစိတ်ထိခိုက်သည်မသိ။ ဒါမှ မဟုတ် ရောဂါပဲရှိလေသလား။ သူကြည့်ရတာ ပိန်လွန်းလှသည်။ တောထဲမှာ ကြမ်းတမ်းစွာ နေရလို့ပေပဲလား။

မိုးသီဂီ အတွေးများနေရာမှ သည်နေ့တော့ သစ်ပင် အောက်သို့ ဆင်းကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ တဲနားတလျှောက် ခြေညောင်းလက်ဆန့်ပေါ့။ တဲပေါ်မှ ကြိုးလှေကားချကာ သူဖြည်း ညင်းစွာ ဆင်းခဲ့သည်။

ခွာဖြူတို့သားအဖတုန်းကတော့ တက်တာဆင်းတာ လှိုင် မြန်လှပါသည်။ မျှောက်ကလေးတွေအတိုင်း။ သူ့ကျတော့ မအိပ်က မသာဆင်းရပါ၏။ ခြေထောက်ကိုလည်း နည်းနည်းညှာရသေး၏။

သစ်ပင်အောက်ရောက်တော့ သူ့ အပင်ပေါ် ပြန်မော့ကြည့်၏။ တဲလေးရဲ့အမြင့်က ဆယ်တောင်နီးပါးရှိလောက်သည်။ တဲလေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူတို့အမဲလိုက်ခွေးနက်ကြီးတွေအတွက်လည်း တဲသေးသေးဆောက်လုပ်ထားသည်။ ယခုတော့ သူတို့သားအဖနှင့် ခွေးတွေပါသွားသဖြင့် သူတစ်ယောက်တည်း။

“ဟေ့! နင် တဲပေါ်ကမဆင်းနဲ့နော်၊ ဘုမသိဘမသိနဲ့”

“ကာဖြစ်စရာရှိလို့လဲ၊ ငါညောင်းလှပြီဟ”

“နင့်ခြေထောက်မှ ကောင်းကောင်း မထောက်နိုင်သေးဘဲ”

“ဘာကောင်တွေ ရှိတာမှတ်လို့ဟာ”

သူပင် တောသူမလေးနဲ့ရောပြီး စကားအပြောအဆိုတွေ ရိုင်းနေရသလို၊ ပြောရတာတော့ အားရပါးရ။

“ဘာကောင်ရှိရှိ မရှိရှိ၊ နင်မဆင်းနဲ့ဟာ”

“အေးပါ. . . အေးပါ”

ခုတော့ သူ ခြေထောက်ကို ထော့နဲ့ ထော့နဲ့ဖြင့် စမ်းလျှောက်ကြည့်နေပေပြီ။ ခြေသလုံးမှဒဏ်ရာက မြက်တက်တာတော့ ရှိတုန်း။ သို့သော် သူရန်ကုန်ပြန်ချင်လှပြီမို့ နမနေနိုင်ပါ။ လမ်းလျှောက်နိုင်အောင် အားတင်းလျှောက်နေတုန်း။

သူတို့လင့်စင်တည်ရှိသည့်နေရာသည် တောအတော်နက်ပါသည်။ သူတစ်ယောက်တည်းသာဆို မျက်စိလည်လိုက်မည့်ဖြစ်ခြင်း၊ ဘယ်တွေရောက်နေလို့ ရောက်နေမှန်းလည်းမသိ၊ ကားလမ်းက-ဘယ်နေရာမှာလဲ။

မနက်ဖြန်လောက်တော့ ပြန်မှပါ။

သို့သော် သူ့ရင်ထဲ နှင့်နေ နှင်နေရတာ ဘာကြောင့်မသိ။ ခွာဖြူဆိုသည့်တောစံပယ်လေးကြောင့်လား။ ဖခင်နှင့်အတူ သူမရဲ့ဘဝလေးကို ဒီလိုပဲ အဆုံးရှုံးခံရတော့မှာလား။ အနစ်မွန်းခံရတော့မှာလား။

သူ့ဖခင်သေဆုံးသွားခဲ့ရင်ရော၊ ဒီလိုပဲ တောထဲမှာ ဘဝဆုံးရမှာလား။ သူကလေးရဲ့ဘဝလုံခြုံမှုကရော။ တောကောင်တွေက တစ်မျိုး၊ နောက် အရွယ်လှသည့်ကောင်မလေးမို့ လူသားတွေရဲ့အန္တရာယ်ကလည်း ရှိဦးမည်။

သူ ငေးငေးမောမော တွေးတွေးတောတောနှင့် လမ်းလျှောက်နေစဉ် ဖြီး! ဖြီး! ဆိုသည့်အသံကြားရသဖြင့် သူလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကိုယ်ပေါ် ဖြန်းခနဲခနဲချသည့်မြွေကြီးကို တွေ့သော်လည်း သူ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ခံစားလိုက်ရ၏။

“အား. . . ခွာဖြူရေ! အဘရေ! ကယ်ပါဦး”

မြွေကြီးက သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ စတင်ရစ်ပတ်လေပြီ။ သူ တတ်နိုင်သရွေ့ အော်ဟစ်နေရင်း လူက ကြောက်လိုက်သည်မှာ သေးတွေပင် ထွက်ကျကုန်၏။

လူလူချင်းဆို မကြောက်ပေမယ့် မြွေတွေကင်းတွေတော့ သူ အသေကြောက်။ အထူးသဖြင့် မြွေ၊ မြို့လယ်ခေါင်နေသူမို့ မြွေတွေဘာတွေနှင့် စိမ်းသက်ရသည်ကြားထဲ သူ့ကိုရစ်ပတ်နေ သည့် စပါးကြီးမြွေကြီးက ညှိစို့စို့။ လုံးပတ်ကလည်း သူ့လက် မောင်းလောက်များရှိမလား။

ခြေကားယား လက်ကားယားနှင့် ရုန်းကန်နေဆဲ။ သူ နားထဲမှာ ပြေးလာသည့်ခြေသံတွေ ကြားလိုက်ရပြီး သူလည်း သတိလစ်သွားရလေတော့သည်။

သူ့သတိရလာတော့ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ မြွေမရှိတော့။ သူ့ သော် သူ့ကိုယ်မှာ မြွေသွေးတွေ။ မြွေကိုလည်း သူ့ဘေးမှာ အပိုင်းပိုင်အတစ်တစ် မြင်နေရပါ၏။ သူ့အနားမှာတော့ ခွာဖြူ

“နင်သတိရလာပြီလား”

“ရပြီ ငါတော့ ကြောက်လွန်းလို့ သေပြီမှတ်တာ”

“ယောက်ျားဆိုတာ မကြောက်ရဘူးဟ၊ ရှက်ဖို့ကောင်း တယ်”

“အောင်မယ်! ငါ့နေရာမှာ နင်ဆိုရင်ရော”

“မကြောက်ပါဘူး၊ ငါတို့ဘဝက ဘာကိုမှကြောက်နေ ခဲ့မရဘူးလေ။ သူတို့ကိုမကြောက်နေရင် ငါသေတာ ကြာလှပြီ ပေါ့။ ကဲ... နင် တဲပေါ်ပြန်တက်၊ ငါရေခပ်ရဦးမယ်။ ရေလည်း ချိုးရဦးမယ်”

အချိန်က နေ့လယ်နံနက်နာရီခွဲလောက်ရှိပြီဖြစ်မည်။ သူ နေ့လယ်စာအဖြစ် ဆန်ပြုတ်နှင့် ကြက်ကင်စားပြီးမှ အောက်ဆင်း လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါလည်း ရေချိုးချင်တယ်၊ ငါဒီကိုရောက်တာ နှစ်ပတ် ချီပြီ။ ရေတစ်ခါမှမချိုးရသေးဘူး။ အခု ငါ့မှာ မြွေသွေးတွေနဲ့ လေ။ ငါ့ကိုယ်ငါတောင် ရွံတယ်”

“နင့်မှာ လဲစရာအဝတ်မှမရှိတာ”

“မရှိ... ရှိရှိဟာ၊ ဒီအဝိုင်းချိုးမယ်။ အဝတ်တွေကို လျှော်ပြီး လှန်းထားမယ်။ နေမဝင်ခင် ခြောက်ပါတယ်”

သူဝတ်ထားတာ ဘောင်းဘီဒူးကျ ကွာတားပင်(နံ)နဲ့ အပေါ်မှ စပိုရှပ်၊ အဝါရောင်တွေဖြစ်ပေမယ့် ယခုကျ အညိုရောင်

တွေ့မြင်ကုန်ပြီ။ သူ့ ခွာဖြူကိုကြည့်လိုက်သည်။ ခွာဖြူဝတ်ထားတာ ကျင်းဘောင်းဘီနှင့် ရှုပ်အင်္ကျီအပြာ။ နောက် ခါးထိ မရောက်တရောက်ဆံပင်ကို ကျစ်ဆံပြီးထိုးထား၏။ ဆံပင်တွေက ဓာတ်ကြီးလေးပါးနှင့်သမထားလို့ နီကျင်ကျင်။ ဘာအလှဆီ ဘာဆင်မိမှလည်း လိမ်းရပုံမရ။

သူမမျက်နှာက အသားဖြူပေမယ့် ကြေးနီရောင်သန်းချင်ချင်။ မျက်ခုံးမျက်လုံးတွေ နှာတံလေးတွေကတော့ အဆင်ပြေသည့်ဟိုတက်ကို တော်တော်များများလွန်၏။ အရိုင်းဆန်ဆန် နေရတာတောင် ချောသေးလှသေးတာပါပဲ။ ရှည်မား ဖွံ့ဖြိုးသော ကိုယ်ခန္ဓာအလှက ဗိုသီဗတ်သီအဝတ်များကြားမှာ မြုပ်လှလှ။ ဒါပဲကောင်းပါတယ်လေ။

“ကဲ! ဒါဆိုလည်း လာ၊ နေဦး... ငါ ဒီကောင်ကြီးကို ခြုံထဲဆွဲထည့်ခဲ့မယ်။ ငါ့ခွေးတွေပြန်လာရင် စားလိမ့်မယ်”

မြွေသေကြီးကို ခြုံထဲဆွဲထားခဲ့ပြီး ကောင်မလေးရှေ့မှ ရေခဲပဲနီ ဂါလန်ပုံးနှင့်ထွက်သွားတော့ သူ့နောက်မှလိုက်ရသည်။ ပလပ်စတစ်ဂါလန်ပုံးနှင့်ရေခဲပဲမှာမို့ ငါးဆစ်ဘူးယဉ်ကျေးမှုထက်တော့ တော်သေး၏။

အတန်ငယ်သွားမှ ချောင်းကလေးကန်ခုသို့ ရောက်သွား

ကြသည်။ ချောင်းက ရေခါးလောက်ထိ နက်သေးသည်။

“ကဲ... ချိုး၊ နင် အဝတ်လျှော်တတ်လား”

“ဟင့်အင်း၊ ငါ အိမ်မှာဘာမှမလုပ်ဖူးဘူး”

“ဒါဆို ငါ့ကိုပေး”

“နေဦး... ငါ့ရှက်တယ်ဟ၊ ရေထဲအရင်ဆင်းမယ်”

“ရေက ကြည်နေတာပဲ၊ ငါလည်း နင့်ကိုမကြည့်ရဲပါဘူး။ အင်္ကျီအရင်ပေး”

“ဆပ်ပြာမရှိဘူးနော်”

“ရှိတယ်၊ ဒီမှာလေ... ရော့”

သူမပေးတော့ ဖူရီဆပ်ပြာအဆီထုပ်လေးပါ။ ကိုယ်တိုက်ဆပ်ပြာတော့ ရှိပုံမရ။ မိုးသိင်္ဂါ ချေးများနေလို့မရပါ။ ရွှေမင်းသားလည်း ကျပ်နံ့ခေတ်ကို ပြန်ရောက်သွားရပေပြီ။ ဝဲတွေ မပေါက်တာပဲ ကံကောင်း။

သူ ခွာဖြူကို အင်္ကျီချွတ်ပေးလိုက်သည်။

“ရော့... နင့်ကိုခိုင်းရတာ အားနာတယ်ဟာ။ ငါသာ ဒီတော့ထဲမှာနေရရင် ဘာမှမလုပ်တတ်တာနဲ့ကို သေမှာပဲ”

သူ စကားရောဖောရောလုပ်တာမဟုတ်။ သူမတို့နေရသည့်ဘဝက ဆင်းရဲပင်ပန်းလွန်းလှသည်။

“မသေပါဘူးဟာ၊ လူဆိုတာ အရေးကြုံတော့လည်း သက်လုံကောင်းလာကြတာပါပဲ။ ဘယ်သူမှ လည်စင်းပြီး အသေ မခံနိုင်ကြဘူး။ ဒီတော့လည်း အသက်လုတိုက်ပွဲတွေ ဆင်နွှဲနိုင် ရတော့တာပေါ့။”

သူမက သူ့အကျိုးကိုရေဆွတ် ဆပ်ပြာတိုက်ပြီး ကျောက် တုံးပေါ်မှာ ရိုက်ပုတ်ဖွပ်နေရင်းက ပြော၏။ တောသူမလေးတစ် ယောက်ပေမယ့် သူ့အတွေးအခေါ်နှင့်သူ့အိုင်ကြူက မနိမ့်။ (၈) တန်းအထိ ကျောင်းနေခဲ့ရလို့ပေပဲလား။ ဒီလိုလည်း မဟုတ်တန် ရာ။

သူ နှစ်ပတ်လုံးလုံး ရေမချိုးခဲ့ရသည်မို့ ရေထဲဆင်းပြီး အားပါးတရ ရေချိုးလိုက်သည်။ နောက် အမွှေးဆပ်ပြာတွေ ခေါင်း လျှော်ရည်တွေ ဘော်ဒီလိုးရှင်းတွေ မရှိပေမယ့် ဖူဂျီဆပ်ပြာထုပ် လေးနှင့်ပင် ခေါင်းတွေလျှော် ကိုယ်လည်းတိုက်ရသည်။ မတတ် နိုင်ဘူးလေ။

နောက် ရေချိုးလို့ဝတော့ ကောင်မလေးကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ သူမက ကျောက်တုံးပေါ်မှာ သူ့အကျိုးကို ဖြန့်လှန်း ထားပေးသည်။

“ငဟ့! နင်တက်တော့လေ၊ အအေးပတ်နေဦးမယ်”

“ငါ့မှာ လဲစရာအဝတ်မရှိဘူး”

“မရှိ... ရှိရှိ၊ နင်ခြုံကွယ်သွားလိုက်။ ပြီးရင် ငါ့ကို ဘောင်းဘီချွတ်ပြီး လှမ်းပစ်ပေးလိုက်”

“ပြောတော့ လွယ်လိုက်တာ၊ ခြုံကွယ်မှာ ငါအန္တရာယ် တွေ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

စောစောကလိုဖြစ်မှာ သူ တကယ်ပဲကြောက်ပါသည်။ နေစမ်းပါဦး။ ဒင်းကရော ဘယ်လိုရေချိုးမှာလဲ။

“နေဦး... ငါသစ်ရွက်တွေ သိပေးမယ်”

“ကောင်းတယ်... ခုမှ ငါလည်း ကျောက်ခေတ် ပြန် ရောက်တော့တယ်”

ကောင်မလေး ထွက်သွားပြီး မကြာခင် သစ်ရွက်တွေ ကိုသိပြီး ပြန်ရောက်လာ၏။

“ရော့... ဒါ ခဏပတ်ထား၊ ငါ ဘောင်းဘီတွေလျှော် ပြီး လှန်းထားမယ်။ ပြီးရင် နင်လည်း ဟိုဘက်လှည့်နေ။ ငါရေ ချိုးဦးမယ်”

“နင်ရော ဂျပန်ချိုးချိုးမှာလား”

“ငါ့မှာ လုံချည်ပါပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင်မကြည့်နဲ့”

“အောင်မယ်! နင်လည်း ရှက်တတ်တယ်လား”

“ဟဲ့! ငါ လူထဲမှာ နေလာတာ။ ခုမှ ဒီတောထဲရောက်တာ သုံးနှစ်မရှိသေးဘူး”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ ဆောရီး... ဆောရီး... ငါ မေ့သွားလို့ပါ”

မိုးသိင်္ဂီ၊ ခြံကွယ်သို့ရောက်သွားပြီး ဘောင်းဘီတွေချွတ်ကာ သစ်ရွက်ဝတ်လဲတော်ကို ဝတ်ရသည်။ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်ကြည့်ပြီး သူ့မှာ ရယ်ရမလို။ ဘယ်လိုဘဝကြီးပါလိမ့်။ မမတွေ သာသိရင် အရမ်းသနားမှာပဲ။

“ရော့ဟေ့”

ဘောင်းဘီနှင့်အတွင်းခံကို လှမ်းပစ်ပေးလိုက်ရင်း သူ ခြံကွယ်မှ အခြားတစ်ဖက်သို့ လမ်းလျှောက်ကြည့်ဖို့ ထွက်လိုက်သည်။ တောထဲ သစ်ပင်ကြီးများအောက်မှာတော့ မြက်တွေခြံတွေမရှိပါ။ သစ်ရွက်တွေသာ ထူထပ်စွာ ကျနေဆဲ။

ကောင်မလေး အဝတ်ရိုက်လျှော်သံကို ကြားလိုက်ရပြီး ခဏမျှကြာလျှင် သူ့ကိုအော်ခေါ်သံ ကြားရ၏။

“ဟေ့! ပြန်လာတော့ဟေ့၊ ငါပြီးပြီ”

သူ ခွာဖြူအနားသို့ ပြန်ရောက်လာတော့ သူမကို စောစောကအတိုင်း ဝတ်စုံပြည့်နှင့် ပြန်မြင်လိုက်ရသည်။ ရေချိုးပြီးစ

မို့ ခွာဖြူအသွင်က လန်းဆန်းလှပလျက်။ သူမက သူ့ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးစိစိ။ သူ ကျွဲပြီးတိုရသည်။

“ရေမခြောက်သေးလည်း ငါပြန်ဝတ်ထားလိုက်မယ်။ ငါအရမ်းချမ်းနေပြီ”

“ရော့... အကျီခြောက်သွားပြီ၊ ဘောင်းဘီတော့ နေဦး၊ ရေစိုအဝတ်တွေဝတ်ရင် နင်အအေးပတ်လိမ့်မယ်”

“ပတ်... ပတ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သစ်ရွက်ခါးပတ်လေးနဲ့ လှသားပဲ”

“နင်နော်၊ ငါပိတ်ထုလိုက်မယ်”

“ထုလေ၊ ငါမီးသသွားရင် နင့်ကို မြွေကြီးတွေလက်က ဘယ်သူကယ်မလဲ။ ဒီတောထဲမှာ အပေါ်ဆုံးက မြွေပဲ”

“ငါ့ကို အဘကယ်လိမ့်မှာပေါ့”

သူက အသက်နှစ်ဆယ်။ ခွာဖြူက လွန်ရှိ (၁၇)၊ သုံးနှစ်လောက်ငယ်သည့် ကောင်မလေးနှင့် စကားပြောရတာ ပျော်စရာ။ သူ့မှာ မိဘတွေ အစ်မတွေကို စိတ်ပူသတိရနေပေမယ့် ဒီမှာနေရတာလည်း စိတ်မဆင်းရဲပါ။ ပျော်တောင်ပျော်မိသည်။

နောက်ပြီး သူကလေးကို ဒီလိုဘဝကြမ်းကြီးထဲထားပစ်ခဲ့ဖူးရာ သူနောက်ဆံတင်းနေမိသည်။ သူ့ရေဆက်ပြီး ဘယ်လို

တွေ စီစဉ်ရမှန်းပင်မသိ။ အိမ်ပြန်ရမှာပင် စိတ်ကမမြောင့်။

“ကဲ့ သွားစို့၊ အဝတ်တွေ တဲရောက်မှ ဆက်လှန်းရမယ်။ ခုလောက်ဆို အဘလည်း ပြန်ရောက်နေလောက်ပြီ”

“စောစောက အဘနဲ့နှင့် အတူသွားကြတာမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်စာယ်လေ၊ ငါက နင့်အော်သံကြားလို့ အရမ်းပြန်ပြေးလာတာ၊ အဘက ငါ့လောက် ဘယ်ပြေးနိုင်မလဲ”

“နင် မြွေကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဟင်”

ရေပုံးကို နှစ်ယောက်သား တုတ်နှင့်လျှိုထမ်းလာကြရင်း သူ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ကြောက်ရွံ့စွာမေးမိ၏။

“ငါရောက်လာတော့ မြွေကြီးက နင့်ကိုပတ်ပြီးနေပြီ။ ဆွဲဆန့်ဖို့ပဲရှိတော့တယ်။ ငါလည်း မျက်စိတွေပြာသွားပြီး ပါလာတဲ့စားမကြီးနဲ့ ခေါင်း အရင်ခုတ်ပစ်လိုက်တာပေါ့”

“နင် ဒီလိုပဲသတ်နေကျလားဟင်”

“အမဲလိုက်တာတော့ အဘအလုပ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါလည်း အသက်ဘေးနဲ့ကြုံတွေ့လာရတဲ့အခါ သတ်ရတာပါပဲ။ ခုလိုမျိုးပေါ့”

“မြွေကြီးက ခေါင်းကို အလွယ်တကူအဖြတ်ခံလား”

“သူက အစာမှာ အာရုံရောက်နေတာလေ။ ငါခေါင်းကို ခုတ်ချပြီးတာတောင် ကိုယ်လုံးက အားမလျော့သေးဘူး။ ကိုယ်လုံးတွေပါ ခုတ်ပစ်မှ နင့်ကိုလွှတ်တော့တယ်”

“ကျေးဇူးအရမ်းတင်တယ်ဟာ၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ ပြောမပြနိုင်လောက်အောင်ဘဲ။ အဘနဲ့နှင့်က ငါ့အပေါ် အရမ်းကောင်းတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒါတွေတွေ့မနေပါနဲ့။ နင်ပြန်လို့ရတဲ့အခါ ပြန်သွားတဲ့အခါ ငါတို့ကို တစ်ခါတလေ သတ်ရရင်တော်ပါပြီ”

နှစ်ယောက်သား အသံတိတ်သွားမိကြတာ ဘာကြောင့်လဲ။ မိုးသီဂီရင်ထဲ ဆို့နှင့်လေးလံလာရသည်။ ရွာဖြူရယ်...

သူတို့တဲလေးဆီ ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်ရောက်လာကြတော့ တဲမှာ အဘပြန်ရောက်နေလေပြီ။ သစ်ပင်ရင်းမှာ ရလာသည့် မျောက်ဥတွေကို ပြုတ်နေလေ၏။

“လုံမ၊ မနေ့ကကျန်တဲ့ကြက်ကင် ရှိသေးမဟုတ်ဘူး”

“ရှိတယ် အဘ”

“အေးအေး... ကောင်လေးကို ကျွေးလိုက်ပါ။ ဒီနေ့ ဘာကောင်မှရမလာဘူးလေ။ သစ်သီးတွေနဲ့ ဟင်းရွက်တွေပဲ ရ

လာခဲ့တယ်”

“ရပါတယ်အဘရယ်၊ ကျွန်တော် စားတတ်ပါတယ်”

ဦးစံသာဦးမှာ မိုးသိင်္ဂါ၏အပေါ်မှ စပို့ရှပ်၊ အောက်မှ သစ်ရွက်ပတ်ထားတာကိုကြည့်ပြီး တဟားဟားရယ်လေ၏။

“လုံမရယ်၊ ဘယ်လိုတွေလုပ်ပေးထားတာလဲ၊ အဘရဲ့ ပုဆိုးတစ်ထည်ထည် ယူပေးလိုက်ရောပေါ့”

“လောလောဆယ် မယူဖြစ်တော့ ချောင်းနားမှာ သစ်ရွက်သီပေးလိုက်တာလေ အဘရဲ့။ ကဲ! အဝတ်တွေ မီးကင်မယ်၊ ခြောက်တော့ ဝတ်”

ထိုနေ့ညစာကို သစ်ပင်ရင်းတွင် စားသောက်ပြီးမှ သူတို့ လင့်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြရသည်။

* * *

အခန်း (၈)

မနက်ကို မိုးသိင်္ဂါ ရန်ကုန်ပြန်တော့မည်။ ခြေထောက်က နာနေသေးပေမယ့် သူ ဒီလိုပဲ တွဲပြီးပြန်လို့ရပါတ်။ သို့သော် အိမ်ပြန်ရမှာပေမယ့် သူ့ရင်ထဲ ဘာတွေလေးလံနေသည်မသိ၊ သူ့အထင် ခွာဖြူလည်း မျက်နှာမကောင်း။ ညဦးက တိတ်တဆိတ် ရှိုက်သံလေးဟာ ခွာဖြူအပြင် ဘယ်သူရှိဦးမှာလဲ။

အရက်နှစ်ဆယ်လောက် အတူတူနေခဲ့ရပြီမို့ သံယောဇဉ်က တင်းကျပ်နိုင်မှာနေခဲ့ပြီ။ မစားကောင်းသည့်အသီးလေး လီးနုလေးမို့ အရိပ်တကြည့်ကြည့်ရှိနေရပေမယ့် ဒီကောင်မလေး သူ့ ထားမပစ်ရက်ခဲ့။

အဘကလည်း သူ့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါ။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး

ဝံကုတ်ထားလို့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေရတာပေးမယ့် အဘရဲ့ စိတ်ရင်းစေတနာကို သူ့အသိ။ သူ့ခေါ်လျှင် အဘကတော့ လုံးဝ လိုက်မည်မထင်။ ထို့အတူ သူ့သမီးလေးကိုလည်း ထည့်လိုက် မှာမဟုတ်။

ညတာကလည်း ရှည်လျားလှပါတယ်။ မိုးသီဂီ တလူးလူး တလိမ့်လိမ့်မို့ တဲလေးက လှုပ်ခါရမ်းနေ၏။ သူ့လိုပဲ အဘထံမှ လည်း သက်ပြင်းချသံတွေ ခဏခဏကြားနေရသည်။ အလယ် မှ ခွာဖြူကတော့ ပါးစပ်ထဲ အဝတ်ဆို့ကာ ကြိတ်ရှိုက်နေပုံရ၏။

မိုးသီဂီ၏ရင်ဘတ်တစ်ပြင်လုံး မီးတင်အမြိုက်ခံရသလို ခံစားလာရသည့်အခါ သူမခံစားနိုင်တော့။ အိပ်ရာမှ ပြည်းညင်းစွာ ထထိုင်ရင်း သူ အဘကိုခေါ်လိုက်မိလေသည်။ အဘလည်း အိပ် ပျော်တာမှမဟုတ်တာ။

“အဘ”

“ဟေ! ကောင်လေး။ အိပ်မပျော်ဘူးလား”

“ကျွန်တော်အိပ်လို့မရဘူးအဘရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို တစ် ခုခုပြောပါဦးဗျာ။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ အိမ်ကိုပြန်လည်း ပြန်ချင်တယ်၊ ပြန်လည်းမပြန်ရက်ဘူးဗျာ”

မျက်ရည်ဝဲရင်း သူ အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားမိတော့

အဘ လင့်တဲပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အဝေးကိုငေးကြည့်နေခဲ့ သည်။ တဲကလေးထဲ ခွာဖြူရှိက်သံ တိုးတိုးအုပ်အုပ်လေးက ခင်နှင့်စဖွယ်။

အတန်ကြာမှ အဘက...

“လူ့လောကကြီးဆိုတာ ရှုပ်ထွေး ပွေလီလှပါတယ် ကောင်လေးရယ်။ အဘတို့သားအဖရဲ့အဖြစ်က သာမန်လူတွေ ကြုံတွေ့ရတာထက် ပိုပြီးနက်နဲရှုပ်ထွေးလှပါတယ်”

အဘ ဘာကိုဆိုလိုသည်လဲ။ သူ့ချက်ချင်းနားမလည်ပေ မယ့် နားထောင်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။

“အဘရဲ့ဘဝကတော့ အရှင်လတ်လတ် မြေမြှုပ်ခံလိုက် ရတဲ့လူတစ်ယောက်အဖြစ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဘရဲ့သမီးလေးခမျာ ကျွန်ုပ်တို့ရာ အဆစ်ပါနေရတာပဲ။ သူကလေးကို အဘ လူ တောသူတောထဲ ပြန်ပို့ပေးချင်ပါတယ်၊ လူကလေးကို အဘယ့် ကြည်စိတ်ချတယ်။ မင်းပြန်ရင် လုံမကိုခေါ်သွားပေးပါကွယ်”

“ဗျာ!”

ကိုယ်တိုင်က သံယောဇဉ်တင်းပေးမယ့် တကယ်လက် ထပ်ပြီး ခေါ်သွားရမည်ဆိုတော့ မိုးသီဂီ နောက်တွန့်သွားရသည့် သူ့မှာ ရင်ဆိုင်ရမည့်အဆင့်တွေက အများကြီး။ ပြီးတော့ သူ

ငယ်ပါသေးသည်။ သူ့အရွယ်ဟာ အိမ်ထောင်ပြုရမည့်အရွယ် မဟုတ်သေး။

သူထိတ်လန့်တကြားနှင့် အံ့အားသင့်ကာ ငေးကြောင် ဆွံ့အသွားတော့ အဘက ပြုံးလိုက်သည်။ သို့သော် သူ့အပြုံးက ထိတ်လန့်စဖွယ်သာ။

“အဘဆိုလိုတာက လုံမကိုလက်ထပ်ပြီး ခေါ်သွားဖို့ မဟုတ်ပါစူးကွယ်။ လုံမကို ကိုယ့်ညီမလေးလို စောင့်ရှောက်ပေး ဖို့နဲ့ သူ့ဘဝ သူရပ်တည်နိုင်အောင် ကူညီပေးဖို့ပါ။ ကောင်လေး သိတဲ့အတိုင်း ဒီတောထဲမှာနေရတာ သူ့ဘဝအတွက် လုံခြုံမှု မရှိ။ အာမခံလည်းမရှိပါဘူး။ ဒီကြားထဲ အဘတိမ်းပါးသွားခဲ့ရင် သူ့ခမျာ ဘယ်လိုတွေ ဆက်လက်ရင်ဆိုင်ရမှာလဲ”

သည်အခါမှာတော့ မိုးသီဂီ မဆိုင်းမတွ သွက်သွက် လက်လက်ပင် အဖြေပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်တော်လည်း အမြဲတွေးခဲ့ပါတယ် အဘ။ ခွာဖြူ ရှေ့ရေးအတွက် ကျွန်တော်လည်း တွေးတောရင်လေးမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတစ်ယောက်တည်းတော့ လိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ အဘ ပါ လိုက်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် အဘတို့သားအဖအတွက် နေရာအိမ် လေးတစ်လုံး ဖန်တီးစီစဉ်ပေးနိုင်ပါတယ်။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း

အတွက်လည်း အလုပ်တစ်ခုခု စီစဉ်ပေးနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

သူ့အားရဝမ်းသာနှင့် စိတ်ပါလက်ပါခေါ်လေလျှင် ဦးစံ သာဦး မချီပြီးနှင့် ခေါင်းခါခဲ့သည်သာ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကောင်လေးရယ်၊ အဘကတော့ လူတွေနဲ့မတွေ့ချင်မဆက်ဆံချင်တော့ဘူး။ လုံမကိုပဲ မေးမစောင့် ရှောက်ပြီး လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးလိုက်ပါကွယ်။ ဒါ အဘ ကောင်လေးကို တောင်းပန်တာပါ။ ငါတို့ ကယ်တင် စောင့်ရှောက်ခဲ့လို့ အဖိုးအခရယ်ဆိုပြီး ပြန်တောင်းတာ မဟုတ် ရပါဘူးကွာ”

အဘအသံက ကြေကွဲတုန်ခါနေလျှင် သူမျက်ရည်ကျ ရပါသည်။ ခွာဖြူလည်း ယခုတော့ အိပ်နေရာမှ ထထိုင်နေပေ ပြီ။

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့အဘရယ်၊ အဘတို့သားအဖဟာ ကျွန် တော့်ရဲ့အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်တွေပါ။ နှစ်ယောက်စလုံးကို ကျွန်တော် ပြန်လည်စောင့်ရှောက်ပေးချင်ပါတယ်။ အဘက ဘယ် လိုမှခေါ်မရလို့ဆိုလည်း ခွာဖြူကို ကျွန်တော် ကိုယ့်ညီမလေးလို ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးသွားပါမယ်လို့ လေးလေးနက်နက်ကြီး ကတိ ပေးပါတယ်ဗျာ”

“သာဓုပါကွာ... သာဓုပါ။ လုံမကို မင်းတစ်သက်လုံး ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်စရာမလိုပါဘူး။ လုံမမှာ ကိုယ်ပိုင်အရည် အချင်းတွေရှိပါတယ်။ သူ့ဟာ ပစ်တိုင်းထောင်လေးလုံးပဲ ရောက် ရာအရပ်မှာ အဝင်ခွင့်ကျအောင် နေသွားတတ်မှာပါ။ ကောင်လေး က အခိုက်အတံ့လေးပဲ ဖေးမကူညီပေးလိုက်ပါ။ နောက် သူ့ဘဝ ကိုသူ စီမံဖန်တီးသွားပါလိမ့်မယ်”

အဘပြောပုံကြီးက တစ်မျိုးကြီး။ ဧကန္တ သူငြိုငြင်မှာ စိုးလို့ဖြစ်ရမည်။ ခဏလေးပဲ စောင့်ရှောက်ရမယ်တဲ့လေ။ သူနှင့် အဘတို့ အပေးအယူတွေတည့်နေပေမယ့် စောစောက ငြိမ်သက် နေသည့်ခွာဖြူ အသံလေး အက်အက်နှင့် စကားဝင်ပြောခဲ့လေ၏။

“အဘတစ်ယောက်တည်းတော့ လုံမ၊ မထားခဲ့နိုင်ပါ ဘူး။ ဘယ်လိုတာဝန်ရောက်ရောက် အဘနဲ့အတူ မခွဲမခွာနေမယ်။ မနက်ကျ နင့်ကို ငါတို့သားအဖ လိုက်ပို့မယ်”

ပြဿနာကတော့ တိမ်မယောင်နဲ့ နက်လေပြီ။ မိုးသိင်္ဂါ ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ကြောင်နေရပေမယ့် အဘကတော့ ချက်ကျ လက်ကျ။

“လုံမ၊ ကောင်လေးကို ခင်တယ်မဟုတ်လား။ အဘ လည်း ကောင်လေးကိုခင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အရက်နစ်ဆယ်

ခလောက် အတူနေခဲ့ရတဲ့အတွက် ကောင်လေးရဲ့စိတ်နေသဘော ထားကိုလည်း အဘအကဲခတ်မိပြီ။ အဘ စိတ်ချတယ်။ ကောင် လေးဟာ လုံမကို လူ့လောကထဲ ရပ်တည်နိုင်အောင် ကူညီပေး မယ်လို့ အဘယုံကြည်တယ်။ လိုက်သွားလိုက်ပါ လုံမ။ အဘစိတ် မပြောင့်အောင် အသေမဖြောင့်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်။ သည် လောက်ခက်ခဲကြမ်းတမ်းတဲ့ဘဝဆိုကြီးထဲမှာ လုံမကို အဘ ဘယ် လိုစိတ်ချလက်ချထားခဲ့ရမှာလဲ။ အဘတစ်ယောက်တည်းဆို ဘယ် လိုနေနေ ဘယ်လိုသေသေ... ရတယ်”

“ဟင့်အင်း... အဘကိုထားခဲ့ပြီး လုံမ ဘယ်ကိုမှလိုက် မသွားနိုင်ပါဘူး။ အဘကတော့ ငရဲပြည်လိုဒဏ်ရာမျိုးမှာ ကျန်ခဲ့ ပြီး လုံမကတော့ အမြင့်ကိုတက်လှမ်းရမှာလား။ ဘယ်လိုမှမဖြစ် ပါဘူး။ သူ့ဘာသာ ပြန်ပါစေ။ လုံမ မငိုတော့ပါဘူးအဘရယ်။ နောက် ဘယ်တော့မှမငိုတော့ဘူး။ အတူတူနေခဲ့ရတဲ့ရက်တွေမှာ ခင်သလိုလိုဖြစ်သွားလို့ လုံမ ငိုမိတာပါ။ တော်ပြီ... မငိုတော့ ဘူး။ အဘလည်း လုံမကို အခြားမလွှတ်ချင်နဲ့တော့”

မငိုဘူးဆိုသည့်ခွာဖြူပြီးပြင်မှာ မျက်ရည်တွေက စိစွတ် လို့။ ဘဝဟာ ဘယ်လိုတွေဖြစ်လာဦးမှာလဲ။

မိုးသိင်္ဂါ မတွေ့ချင်တော့ပါ။ မနက်ကျမှ ကြုံသလို ရင်

၈၆ * ကြယ်စင်မျိုးဝေ

ဆိုင်လိုက်တော့မည်။

မနက် ကိုးနာရီလောက်ကျမှ သူတို့ ကားလမ်းသို့ရောက်ကြသည်။ မိုးသိင်္ဂါတစ်ကိုယ်လုံး နွမ်းဖတ်ကျိုးကျေနေရသည်။ လူက လူကြီးတွေပြောသလို မုဆိုးဖိုရပ်နှင့်။

အရက်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး အာဟာရပြည့်မီအောင် မစားရတာရယ်၊ နောက် ခွာဖြူတို့သားအဖအတွက် စိတ်ထိခိုက်ရတာကြောင့်ရယ်။ သည်ကြားထဲ တောလမ်းခရီးကို ခွာဖြူအား တွဲလျက် လျှောက်လှာခဲ့ရသေးသည်လေ။

“ရခိုင်ဘက်က ဆင်းတဲ့ကားတွေက ကိုးနာရီဆယ်နာရီလောက်ကျမှ ဒီလမ်းကိုရောက်တာပါ။ အစောကြီးသွားနေလို့လည်း အန္တရာယ်တွေ တွေ့နေပါဦးမယ်”

အဘ၏ပြောစကားအရ သူတို့အချိန်ကိုက်ပြီး ရောက်လာခဲ့ကြခြင်းပင်။ သူတို့မှာ ဝန်စည်စလယ်ရယ်လို့ ဘာမှမပါ။ သူကလည်း အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခု။ သို့သော် သူ့ရဲ့နှုမကို လက်ဖွဲ့ဖို့ လက်စွပ်ဘူးလေး သူ့ဘောင်းဘီထဲထည့်ထားခဲ့သဖြင့် ဓားပြနောက်ပါမသွားဘဲ ကျန်ခဲ့တာရှိသည်။

အဲဒီလက်စွပ်ကိုရောင်းပြီး သူ စရိတ်လုပ်ရမည်။ အဘ ခွဲလက်ထဲမှာတော့ လွယ်အိတ်တစ်လုံးနှင့်။ ခွာဖြူပုံခံကလည်း ခွင်းဘောင်းဘီအဟောင်းနှင့် ရုပ်အင်္ကျီအပြာနှင့်သာ။

ကားမလာမီ သူ အဘကို မျက်လည်များနှင့် ထိုင်ကန်တော့ရာ ခွာဖြူ သူ့ကို နောက်ခိုင်းနေခဲ့သည်။

“အဘ၊ ကျွန်တော် သွားပြီ၊ အဘတို့ဆီ ကျွန်တော် နောက်တစ်ခေါက်ရှောက်အောင် လာခဲ့ပါ့မယ်”

“အေးကွယ်... သာဓု... သာဓု၊ အဘဆီကိုတော့ မလာနဲ့တော့ ကောင်လေး။ အဘ နေရာပြောင်းတော့မှာ”

ပြောပြီး အဘ ခွာဖြူကို သူ့ဘက်ဆွဲလှည့်လိုက်လျှင် သူမမှာ မျက်ရည်လည်ရွှဲ။

“လုံမ၊ အဘပြောတာ နားထောင်။ အဘစကားနား မထောင်ဘူးဆိုရင် လုံမကို အဘစိတ်နာရလိမ့်မယ်။ အဘသေမှ ခွဲမယ်ဟုတ်လား၊ ဒါဆို အခုပဲ အဘသေပြလိုက်မယ်။ လုံမ ကောင်လေးနဲ့လိုက်သွားတော့”

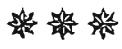
ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အဘ သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှ အမဲလိုက်ဓားမြှောက်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး သူ့လည်မျှိုဆီသို့ ဦးတည်လိုက်လျှင်...

“အဘ မလုပ်ပါနဲ့... မသေပါနဲ့၊ အဘကို လုံမ မခွဲနိုင်ဘူး”

ခွာဖြူရောသူပါ အဘ၏လက်ကိုပြေးဆွဲပြီး မျက်ရည်လည်ရွှဲဖြစ်ကုန်ကြရ၏။

“အေး... နင်က မခွဲနိုင်တာဘဲမြင်တယ်။ နင့်အတွက် ငါဘယ်လောက်စိတ်ပူပင်ရတယ်ဆိုတာ မသိဘူး။ လုံမရယ်၊ မိဘမေတ္တာဆိုတာ ကိုယ့်အတွက်ထက် သားသမီးအကျိုးကို ပိုကြည့်ချင်တာပါ။ အဘ အသေဖြောင့်အောင် အဘစကားကိုနားထောင်။ နင် လူ့လောကထဲမှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေသွား။ သွားတော့။ အဘဆီလည်း မလာကြနဲ့တော့။ အဘ တရားဘာဝနာပွားပြီး ကိုယ့်သံသရာခရီးအတွက် ပြင်ဆင်တော့မယ်။ လိမ်လိမ်မာမာ နေရစ်ခဲ့ကြတော့”

ပြောပြီး သူလွယ်လာသည့်လွယ်အိတ်ကလေးကို ခွာဖြူလက်ထဲထည့်ခဲ့ကာ အဘ နောက်ကြောင်းသို့ သူ့ခွေးများနှင့် ပြန်လှည့်သွားခဲ့လျှင် ခွာဖြူမှာ နေရာမှာပင် ထွေးခနဲ သတိလစ်လဲကျ ကျန်ခဲ့ရသည်။

ခန်း (၉)

ပြည်သို့ဆင်းလာသည့်ကားပေါ်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် အသွင်က သူများစိတ်ဝင်စားစရာ။ တကယ့်ကားပုန်းစုံတွဲလိုပင်။ တောပုန်းကြီးစံမဲပေါ့။ အရက်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး အမွှေးအမျှင်မရိတ်ရသေးတာရယ်၊ ခပ်ပင်တွေ့ရှည်နေတာရယ်၊ တစ်စုံတည်းသော ထုတ်စုံက ဟောင်းနွမ်းကျိုးကျေနေတာရယ်။

သည်ကြားထဲ ခွာဖြူက ယခုထိ သတိမရသေးပါ။ ကားပေါ်မှ စယ်ယာတွေအကူအညီနှင့် ချီပွေ့တင်ခဲ့တာ။ ယခုတော့ ခွာဖြူကို ကားပြတင်းဘက်မှာ ကပ်ပေးထားပြီး သူက လမ်းဘက်မှ ပိတ်ထိုင်ပေးထားရသည်။

ခွာဖြူခမျာ စိတ်ထိခိုက်လွန်းလှသဖြင့် နှလုံးသားလေး

ရှော့ခံ ရသွားလေသလား။ သူတောင် အဘအတွက် တကယ် စိတ်ထိခိုက်ရပါသည်။ တကယ့်ကိုကြေကွဲရပါသည်။

အဘဇေ. . .

အဘရဲ့သမီးလေးအတွက် အစစအရာရာ ကျွန်တော် ဖေးမကူညီသွားမှာပါ။

ဖြူစင်တဲ့သံယောဇဉ်နဲ့ရော နှလုံးသားကို သက်သေတည်ပြီး ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်။

မိုးသိင်္ဂါ ကိုယ့်သံယောဇဉ်ကို မနှိုင်းဆတတ်၊ မထောက်ချင့်တတ်ပေမယ့် သူ ခွာဖြူအပေါ်ထားရှိသည့် သံယောဇဉ်ဟာ သမုဒ္ဒရာရေကို ယုန်ထောက်လို့မမီဆိုတာမျိုး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“ခွာဖြူ. . . ခွာဖြူ”

သူကလေး မိန်းမောနေတာ ကြာလွန်းသဖြင့် ပါးလေးနှစ်ဖက်ကိုလှုပ်ကာ မိုးသိင်္ဂါ ညင်သာစွာ လှုပ်နှိုးမိပါသည်။

“အင်. . . အင်. . .”

တစ်သက်လုံး ကြမ်းတမ်းစွာ လှုပ်ရှားခဲ့ရသည့် ကောင်မလေးခမျာ ယခုတော့ နှလုံးသားလေး ချိုးချိုးကျလို့ သားအဖရဲ့မေတ္တာသံယောဇဉ်ကလည်း လူကို ကျိုးကျေစေတော့မတတ်။ မျက်ရည်တွေက ဝေါခနဲပြိုကျလာပြီး သူမက ကားမုန့်ဘက်သို့

မျက်နှာအပ်ကာ ငြိမ်သက်သွားလျှင် မိုးသိင်္ဂါ ရင်နှင့်စွာ ကြည့်နေရရုံသာ။

တစ်ခါတလေကျတော့ စကားလုံးတွေနှင့် ပြောင်းပြတာထက် စကားမပြောဘဲ နားလည်ပေးလိုက်တာကမှ တော်ပေဦးမည်။ မိုးသိင်္ဂါ သူမ၏ပန်းလေးကို လှမ်းပြီး ကြင်နာစွာ ဖေးမထား၏။ သူကလေး ဝိပါစေတော့လေ။ ရင်ထဲမှာ ရှိသမျှအလွမ်းတွေ မျက်ရည်အဖြစ်နဲ့ ဖွင့်ဖောက်ထုတ်ပစ်နိုင်ပါစေ။

“ကားခလေး. . . တဆိတ်”

စပယ်ယာက သူ့ထံသို့ ကားခလာတောင်းလျှင် သူလက်ဖွဲ့ဖို့ ယူလာခဲ့သည့်လက်စွပ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“လောလောဆယ် ကျွန်တော်တို့မှာ ငွေမရှိတော့။ ဒီလက်စွပ်ပဲယူပါ”

“ဟာဗျာ. . . ကြံကြံဖန်ဖန်၊ ငွေပဲပေးပါ”

“ဒါဆို ခင်ဗျားဟန်းဖုန်း၊ ခဏဌားပါဗျာ၊ ပြည်ကားဂိတ်ရောက်ရင် ကျွန်တော်ငွေရှင်းပေးပါ့မယ်။ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဖြစ်တယ်. . . ရော”

သူ သစ္စာရဲ့အစ်မ မသန္တာဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါသည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေထံသို့ဝေ ? မဆက်သေး။ သူများဖုန်းဖို့ အားနာ

ရပါသည်။

“ဟဲလို! မမသန္တာ၊ ကျွန်တော် မိုးသိဂါပါ။”

“ဟဲ့! ပလုပ်ကုတ်... နင်... နင်သေပြီဆို”

“မသေပါဘူး။ ပျောက်နေတာပါ။ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ ကို ကားခလာပေးပါ။ . . . ကားဂိတ်မှာ လာစောင့်ပါ။ ညနေ ငါးနာရီလောက်ဆိုက်မယ်။ တွေ့မှ အစုံပြောပြမယ်။ ဒါပဲနော်”

ဖုန်းပိတ်ပြီး သူပြန်ပေးလိုက်၏။ ကားဂိတ်ရောက်မှ ငွေ ရှင်မည်လို့ထပ်ပြောလိုက်ပြီးလျှင် မိုးသိဂါ ခွာဖြူကို ညင်သာစွာ ဖေးမထားရင်း ပြည်သို့ ဦးတည်သွားနေခဲ့သည်။

အဘပေးလိုက်သည့်လွယ်အိတ်လေးထဲမှာ အဘနှင့် သူ့ ဇနီး နောက် ခွာဖြူတို့ရဲ့မိသားစုတတ်ပုံလေးရယ်၊ ရှစ်တန်းအောင် လက်မှတ်နှင့် ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ရယ်၊ နောက် အသည်းပုံ ရွှေဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံးနှင့် ကြက်ပေါင်ကင်နှစ်ခု။

ပိုက်ဆံမပါသည့်သူတို့အတွက် စားစရာပါ ထည့်ပေး လိုက်ရှာသည့် အဘရဲ့မေတ္တာကို သူရင်ထဲနှင့်အောင် ခံစားလိုက် ရသည်။

ကားမှ ရေသန့်ဘူးတွေ ဝန်ဆောင်မှုပေးသဖြင့် ထိုနေ့ နေ့လယ်စာကို ကြက်ကင်စားပြီး ရေသောက်လိုက်ကြရသည်။

ညနေခြောက်နာရီလောက်မှ ကားဆိုက်တော့ သူ့ကို ကြိုဆိုနေကြသူများမှာ မသန္တာတို့လင်မယားနှင့် သစ္စာ။ သူတို့ အသွင်က ဝမ်းသာအားရနှင့် အားပါးတရ။

ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်ယောက် သေရွာမှပြန်လာ သဖြင့် ဝမ်းသာနေကြပုံမျိုး။ မိုးသိဂါ၏နောက်မှ လိုက်ပါလာသည့် ဟောင်းနွမ်းနွမ်းကောင်မလေးကိုလည်း တအံ့တဩ ဝိုင်းကြည့်ကြ ပြန်သည်။

“ကဲ... မမသန္တာ၊ နှစ်ယောက်စာကားခ အရင်ပေး။ ပြီးမှ မေးချင်တာမေး”

“အေးဟယ်... ငါတော့ အရမ်းလည်းဝမ်းသာ၊ အရမ်း လည်း အံ့ဩနေမိတယ်။ နင့်မိဘတွေဆီလည်း ဖုန်းဆက်လိုက် ပြီ။ သူတို့ ခုချက်ချင်းပဲ ပြည်ကိုလိုက်လာပြီတဲ့။ ညတွင်းချင်းပဲ ရောက်လိမ့်မယ်”

ကားခရှင်းပေးပြီးသည်နှင့် မိုးသိဂါ ခွာဖြူကိုလက်ဆွဲ ပြီး မမသန္တာတို့ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

“အိမ်ကျမှ အကြောင်းစုံပြောပြမယ်။ ခုတော့ ကျွန်... တို့နှစ်ယောက်လုံး ရင်ဘတ်ကြီးနဲ့စားနေရလို့ ငြိမ်ငြိမ်လေးလိုက် ခဲ့ပါရစေ”

သည်တော့ အားလုံးပင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို အရိပ်
တကြည့်ကြည့်နှင့် အိမ်သို့ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ရသည်သာ။

* * *

အခန်း (၁၈)

အိမ်ရောက်သည်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို မသန္တာ
က ရေမိုးချိုး။ သန့်ရှင်းစေခဲ့သည်။ နောက် အဝတ်သစ်အစား
သစ်များကို ဝတ်စေ၏။ မိုးသိင်္ဂါမှာ ခြေထောက်မှ ဒဏ်ရာကြောင့်
လူက တော်တော်ပိန်နေပေမယ့် အဝတ်အစားလဲ။ သန့်ရှင်းရေး
လုပ်လိုက်လျှင် တော်တော်လေး ကြည့်ပျော်ပျော်ဖြစ်သွား၏။

ထို့အတူ ခွာဖြူမှာလည်း ခေါင်းလျှော်ရေချိုးပြီး မသန္တာ
ထုတ်ပေးသည့်အဝတ်အစားများကို ဝတ်လိုက်လျှင် တော်တော်
ရုပ်သန့်သွားလေ၏။ မျက်နှာတော့ ဘာမှလိမ်းခိုင်းလို့မရပေ။
သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ရေချိုး အဝတ်အစားလဲပြီးလျှင် မသန္တာတို့
မောင်နှမက ထမင်းစားခန်းသို့ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။

“ထမင်းစားလိုက်ကြဦး၊ ပြီးမှ စကားပြောကြတာပေါ့။
မိုးကြီးရဲ့မိဘတွေလည်း ညဆယ်နာရီလောက် ရောက်မယ်”

နှစ်ယောက်သား ဆာနေကြပေမယ့် ထမင်းစားလို့မဝင်
ကြ။ ရင်ထဲမှာ သောကပရိဒေဝတွေကြောင့် ထမင်းကို တို့ခန့်နဲ့
ဆိတ်ခန့်နဲ့ပင် စားလိုက်ကြသည်။

မသန္တာတို့မိသားစုနှင့် သစ္စာတို့မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို
ပဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့်။ ပဟေဠိအတွေ့တွေနှင့် တောင်တွေ၊
မြောက်တွေ။ ဘယ်လိုတွေ့ရမှန်းလည်း သေသေချာချာမသိ။

သစ္စာပြောသမျှ သူတို့သိထားရတာကတော့ သူတို့အဖွဲ့
သရဲနှင့်တွေ့ပြီး မိုးသီဂါတစ်ယောက်တည်း ကွက်ပျောက်သွားခဲ့
သည်။ သူတို့သူငယ်ချင်းတွေရော မိဘတွေပါ သောကပရိဒေဝ
တွေနှင့် ပူဆွေးသောကရောက်ကြပြီး အခင်းဖြစ်ပွားရာလမ်းနှင့်
အနီးတစ်ဝိုက်မှာလည်း ဝိုက်စိတ်တိုက်ပြီး ရှာဖွေပြီးကြပေပြီ။

စားပြုရော လူပျောက်မှုပါ သက်ဆိုင်ရာနယ်မြေများမှာ
အမှုဖွင့်တိုင်တောကြပြီး၊ အရက်နှစ်ဆယ်ကြာတဲ့အထိ သူတို့မှာ
သောကတွေနှင့် ပူလောင်ကျွမ်းမြေနေကြရပါသည်။

ယခုတော့ မိုးသီဂါမှာ အလိုလိုပင် ပုန်းကွယ်နေရာမှ
ဘူးခနဲပေါ်ထွက်လာသည့်နယ်၊ ပေါ်မယ့်ပေါ်တော့လည်း တစ်

ယောက်တည်းမဟုတ်။ နောက်တော်ပါးမှ တောသူမလေးတစ်
ယောက်နှင့်။

ပျောက်တုန်းက သရဲခေါ်သွားပြီး ပြန်ပေါ်လာတော့
တောစောင့်နတ်သမီးလေးနှင့်။

ကောင်မလေးက ရုပ်ချောပါသည်။ အပြင်အဆင်မရှိ
သည့် အကြမ်းထည်လေးဖြစ်နေတာတောင် တောက်ပသည့်မျက်
လုံးလှလှ၊ နှာတံ၊ မျက်ခုံးမျက်တောင်နှင့် မျက်နှာကျတွေ့က
မိန်းမချောတစ်ယောက်မှန်း သိသာစေပါသည်။

ထမင်းစားပြီးကြတော့ ညရှစ်နာရီ ရှိပေပြီ။ သူတို့နှစ်
ယောက်ကို ဧည့်ခန်းထဲခေါ်လာကြပြီး အားလုံးပင် သူတို့ကိုပိုင်း
ကြည့်နေကြသည်။

“ကဲ... အဖြစ်အပျက်တွေ ပြောပြပေတော့ မိုးကြီးချေ၊
ငါတို့အံ့ဩလွန်းလို့ သေတော့မယ်”

“ဒီလိုကွ၊ ငါလည်း မင်းတို့နဲ့အတူ သတိလစ်သွားတာ
ပဲ။ ငါသတိရတော့ လင့်စင်တစ်ခုပေါ် ရောက်နေတယ်။ သတိ
လစ်သွားတာလည်း အကြာကြီးပဲ။ သူ့နာမည်က ခွာဖြူတဲ့။ ငါ
တို့ ထမ်းခေါ်သွားပြီး ဆေးကုပေးတဲ့အဘရဲ့သမီးလေးပေါ့။ အဘ
နာမည်က ဦးစံသာဦးတဲ့”

“ဟေ! ငါတို့တွေ့တာ သရဲမဟုတ်ဘူးပေါ့”

သစ္စာက အားမနာတမ်းမေးလျှင် သူ့အစ်မက သူ့ကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုးလေ၏။ ကောင်မလေး အားနာစရာ။

“မဟုတ်ဘူး... လူ့ အဘက အရမ်းစိတ်ကောင်းရှိ ပါတယ်။ သူက တစ်ခါက ဆေးဆရာ၊ ဒါကြောင့် ငါ့ကိုဆေးကု ပေးနိုင်တာပေါ့။ သူတို့သားအဖဟာ ငါ့ရဲ့အသက်သခင်တွေ”

“မင်းအဘကလည်းကွာ၊ နေပါဦး၊ သူက ရုပ်ဆိုးပြီး သူ့သမီးကျ ဘာလို့ချောနေရတာလဲ”

သစ္စာက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် မေးခွန်းတွေထုတ်နေပြန် ၏။ ခွာဖြူကတော့ ပြတင်းမှတစ်ဆင့် အဝေးသို့ငေးလျက်။ သူ များအိမ်မို့ မငိုရဲတော့ပေမယ့် သူမရင်ထဲမှာ မျက်ရည်မိုးတွေ။ အဘခမျာ တစ်ယောက်တည်း။ လင့်စင်လေးမှာ တကုပ်ကုပ်နဲ့ ဘာတွေလုပ်နေမလဲ။ သမီးအတွက် ဖွန့်လွှတ်ပေးရှာတဲ့အဘရယ်၊ လုံမကရော လောကကြီးထဲ နေလို့ပျော်မှာတဲ့လား။

ခွာဖြူက သူ့အဘကို လွမ်းဆွတ်သတိရပြီး ကိုယ့်ရဲ့ အကြောင်းပြောနေတာတောင် မကြားပါ။ သူမရဲ့စိတ်က ရခိုင် ရိုးမတစ်နေရာမှ အဘနှင့် လင့်စင်တဲလေးဆီ ရောက်ရှိနေပါ၏။

မိုးသီဂါကလည်း သူ့ကြုံတွေ့လာခဲ့ရသည့်အဖြစ်အပျက်

များကို ဖတ်စုံခင်းနေလေသည်။

“အဘက ပက်ခံကုတ်လို့ မျက်နှာမှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပြန် သွားတွေက အလိုလိုပေါ်သွားရတာ။ အဲဒီလိုအရုပ်ဆိုးသွား ဘဲအတွက် သူ့ချွာက သူ့ကို စုန်းလို့သမုတ်ပြီး ဒုက္ခတွေပေးကြ ဘာပေါ့ကွာ။ နောက်ဆုံးတော့ အဘလည်း သူ့သမီးလေးကိုခေါ် ပြီး တောထဲမှာ သားအဖနှစ်ယောက်တည်း နေလိုက်ကြတယ်”

“ဟေ! ရွာနဲ့အဆက်အသွယ်မရှိဘဲ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သမိုင်းဦးဘုံမြေခေတ်ကလို့။ အမဲလိုက် တယ်၊ သစ်သီးရှာတယ်၊ စိုက်ပျိုးရေးလေးဘာလေးလည်းလုပ် ကြတယ်”

“အခု သူ့သမီးလေးကို ထည့်လိုက်တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဘက ကြမ်းတမ်းတဲ့သူ့ဘဝထဲမှာ သူ့ သမီးလေး နှစ်မြှုပ်သွားမှာစိုးတယ်။ ဒါကြောင့် သူမလိုက်ချင်တဲ့ ကြားက အတင်းအကျပ်ထည့်လိုက်တာ။ ခွာဖြူကတော့ သူ့အဖေ ကိုထားခဲ့ပြီး ဘယ်လိုက်လာချင်မလဲ”

“မင်း ဒီကောင်မလေးကို ဘယ်လိုသဘောထားလဲ”

ဒါ သစ္စာအသိချင်ဆုံးမေးခွန်း။ ကောင်မလေးဟာ ပြော ကြားဆိုရင် စာမကတ်ပေမတတ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာမရှိသည့် သူ့ည

အောက်က မိန်းမပျို။ မိုးသိင်္ဂါတို့အသိုင်းအဝိုင်းက စိန်မရှား ငွေမရှား။ ပညာတွေကလည်း မိုးထိတတ်သည့် ပကာသနအသိုင်းအဝိုင်း။

အဆင့်အတန်းချင်းက မိုးနဲ့မြေ။ အလွှာချင်းက ကောင်းကင်နဲ့ရေပြင်။ ကြားထဲက ကောင်မလေး ဒုက္ခရောက်မှာ သစ္စာမမြင်ရက်။ ကိုယ့်တစ်နယ်တည်းသားချင်းမို့ သူမြင်မြင်ချင်း သနားကရဏာမိုးတွေ ဧဝရသည်။

“အဘနဲ့ခွာဖြူဟာ ငါ့ရဲ့အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်တွေပါ။ အဲဒီညက အဘသာ မကယ်ရင် ငါသွေးထွက်လွန်ပြီး သေနိုင်တယ်။ နောက် တောထဲမှာ ငါ့ကိုဆေးကုပေးကြ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ကြတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူတို့ဟာ မင်းရဲ့အသက်သခင်တွေပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းအမေနဲ့မင်းအစ်မတွေက သဘောတူပါ့မလား”

သစ္စာ ဆန္ဒစောစွာမေးလျှင် ခွာဖြူ အလန့်တကြားလှည့်ကြည့်သလို မိုးသိင်္ဂါလည်း ပြာပြာသလဲ လက်ကာပြလေ၏။

“ငါ ခွာဖြူကို ညီမလေးတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ဖို့ ခေါ်လာခဲ့တာပါ။ အဘကလည်း သူ့သမီးလေး တောထဲမှာ နေရရင် သူ့အသေမမြောင့်မှာစိုးလို့ ထည့်လိုက်တာ။ ငါ့ကိုပေး

လိုက်တဲ့တာဝန်က ခွာဖြူဟာ လူ့ဘဝထဲမှာ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်အောင် နေသွားနိုင်ဖို့ပဲ။ သူ့ဘဝလေးရပ်တည်ဖို့အတွက် ငါက ဘေးက ဖေးမကူညီဖို့ပါ”

“ဪ... ဒါဆို တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ငါက ခွာဖြူအတွက် ရင်လေးသွားလို့ပါ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော် သူငယ်ချင်း။ ငါတို့ဟာလည်း ခွာဖြူအဘရဲ့ကျေးဇူးနဲ့ မကင်းဘူး။ ငါတို့ကို ကြိုးဖြည်ပေးခဲ့လို့သာ ငါတို့လည်း မသေတာ။ တစ်ညလုံးသာ ကြိုးတုပ်ရက်ကြီးခဲ့ဆို မလွယ်ဘူး။ မနက်ကျတော့လည်း ကားတွေက တော်တော်နဲ့ဆင်းလာကြတာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီညက တောခွေးတွေဘာတွေလည်း လာတယ်ကွာ၊ ငါတို့မှာ ကြိုးဖြည်ပြီးသားမို့သာ မီးတွေဘာတွေဖိုကြ မင်းကိုရှာကြပေါ့ကွာ”

“ဒီတော့ ခွာဖြူရဲ့ကိစ္စကို ငါတို့လေးယောက်လုံးနဲ့သက်ဆိုင်တယ်လို့ ငါတို့ယူဆတယ်။ ဟိုကောင်တွေလည်း ငါ့လှမ်းပြီး သတင်းပေးမယ်။ နောက်တစ်ခုက ငါတို့တွေအားလုံး ရန်ကုန်မှာပဲ အလုပ်လုပ်ကြဖို့ စဉ်းစားထားကြပြီးသား။ ငါတို့လေးယောက် စုပေါင်းပြီး အရောင်းစင်တာတစ်ခုဖွင့်ကြမယ်။ ရဲလင်းအစ်မက သူ့ယောက်ျားရှိရာ အမေရိကားကို လိုက်သွားမှာမို့ ဆိုင် သူ့ကို သွဲ့ခဲ့မှာ။ အဲဒါ ငါတို့လေးယောက် ဆက်ပြီးစီရင်ကြမယ်”

၁၈၂ * ကြယ်စင်မျိုးဝေ

“ကောင်းသားပဲ၊ အဲဒါနဲ့ ခွာဖြူကိစ္စ ဘယ်လိုပတ်သက် နေလို့လဲ”

“ဟ၊ ငါတို့ပါ သူ့ကို ညီမလေးကပ်ယောက် ကောက် ရသလို ဝိုင်းပြီး ပြုစုပျိုးထောင်ပေးကြမယ်လေ။ သူငါ့သနာပါ မယ့် အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်ပေးကြမယ်။ မင်းအစ်မတွေက လွယ် တာမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ပါ နောက်က ဝိုင်းရပ်ပေးမှ တော်ရုံကျမှ။ ခွာဖြူညီမလေး။ ဘာမှအားမဝယ်နဲ့၊ ဟုတ်ပြီလား။ အစ်ကိုတို့ တွေ ရှိတယ်။ ညည်းမှာ အစ်ကိုလေးယောက်ရှိတယ်လို့သာ မှတ် ထား”

သစ္စာ၏စကားက အားရှိစွာပေါ့။ သို့သော် ခွာဖြူကတော့ ငေးတိငေးကြောင် ပြူးတိပြူးကြောင်။ သူမရဲ့စိတ်တွေက ရိုးမ တောထဲမှ လင့်စင်ကလေးပေါ် ရောက်နေပြီထင်ပါသည်။

အတွေ့အကြုံတွေကို ရှင်းလင်းပြောပြနေကြဆဲ . . .

ဆယ်နာရီမထိုးမီ မသန္တာတို့အိမ်ရှေ့သို့ စာင့်ခရုဆာကား တစ်စီး ဝေါခနဲထိုးဆိုက်လာ၏။ ကားပေါ်မှ အပြေးဆင်းလာကြ သူများမှာ မိုးသိင်္ဂါရဲ့အစ်မသုံးယောက်နှင့် သူ့မေမေ။ သူ့ငေဇေ ကတော့ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးမို့ ချက်ချင်းထလိုက်လာလို့ ရဟန့် မတူ။

ညော်ခန်းထဲသို့ သူတို့ပြေးဝင်လာကြသလို မိုးသိင်္ဂါက လည်း မတ်တပ်လေးရပ်ကာ ကြိုဆိုရှာပါ၏။

“အမယ်လေး! မောင်လေးရယ်၊ မသေကောင်းမပျောက် ကောင်း”

“မမတို့မှာ နေ့တိုင်း ဝိုနေရတာ၊ မေမေ့ခမျာလည်း သွေးတွေတိုး နှလုံးရောဂါတွေ ပြန်ထနဲ့”

“မောင်လေးကို လူဆိုးတွေပဲ ဖမ်းသွားသလား။ ဓားပြ တွေပဲ သတ်ပစ်သလားနဲ့ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဗေဒင်မေးရ ယတြာ ခြေရနဲ့”

သားအမိတွေ အလွမ်းသယ်နေကြသည်ကို ဘေးမှငေး ကြည့်နေကြရသည်။ မိုးသိင်္ဂါမှာလည်း ယခုကဲ့သို့ သုံးနှစ်သားလေး နယ်။ မိခင်နှင့်အစ်မများ၏ပွေ့ဖက်ယုယမှုအောက်မှာ မျက်ရည် လေးတစ်စင်းစင်းနှင့်။ အတော်ကြီးကြာလာတော့ သစ္စာစိတ်မရည် နိုင်တော့။

“ကဲ . . . အားလုံးထိုင်ကြပါဦး၊ မိုးသိင်္ဂါ ဘယ်လိုတွေ ပြစ်လာသလဲ မမေးကြတော့ဘူးလား”

သည်တော့မှ အားလုံး ညော်ခန်းထဲမှာ နေရာယူလိုက် ကြရင်း မိုးသိင်္ဂါသို့ မေးလိုက်ကြသည်။ အတ္တကြီးလိုက်သည့်

မိသားစုနယ်၊ ကိုယ့်သားကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မမြင်ကြ။ အချေးမစိုက်ကြ။ အိမ်ရှင်လည်း အလေးထားရမုန်းမသိ၊ ပြောကြကြေးဆို သူတို့က သစ္စာကိုအပြစ်ဖို့ပြီး သေဒဏ်တောင်ပေးချင်နေကြသူ။ သူတို့၏သားကို မတရားသွေးဆောင်ခေါ်ယူမှုနှင့်တောင် ရုံးတော်မှာ တရားစွဲချင်နေကြသူတွေ။

“ပြောပါဦး သားသားရယ်၊ ဘယ်လိုတွေများ ဖြစ်ရတာလဲကွယ်၊ မေမေရင်ထိတ်လိုက်တာ။ ငါ့သားလေးမှ ဖြစ်ရရှာတယ်၊ အဲဒါပေါ့။ အပေါင်းအသင်းမှားတော့ ဒုက္ခရောက်ရတာ”

စကားပြောတာကိုက အနှောင့်မလွတ် အသွားမလွတ်။ မိုးသီဂါကတော့ ကိုယ့်မိခင်မို့ သတိမထားမိပေမယ့် မသန္တာနှင့် သစ္စာကတော့ အခြေအနေတွေကိုသဘောပေါက်နေပြီး ခွာဖြူအတွက် ကြိုတင်ရင်လေးနေရ၏။

မိုးသီဂါက သူတို့ကိုပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ခွာဖြူတို့သား အဖ၏ကျေးဇူးကြောင့် သူ ယခုလိုအသက်ရှင်နေရကြောင်း လေးနက်စွာပြောနေပေမယ့် စိန်ရွှေရတနာဆိုင်ပိုင်ရှင်များပီပီ နားလျှံနေကြလေသလားမသိ။

“ကဲကဲ... သားသား၊ မေမေတို့ ခုညတွင်းချင်းပဲ ရန်ကုန်ပြန်ကြမယ်။ ဒီကောင်မလေးကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ငွေ

ငါးသိန်းလောက် ပေးခဲ့ရင်ရမလား။ အခု သူက ကျေးဇူးအဆပ်ခံချင်လို့ လိုက်လာတာမဟုတ်လား။ ကဲ... သမီး မစိုး၊ မေမေအိတ်ထဲက ငွေငါးသိန်းထုတ်ပေးလိုက်ပါကွယ်”

“အို! မေမေကလည်း အမှတ်တရဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံး လောက်ပါ ပေးလိုက်ပါ။ သူတို့ကျေးဇူးက ကြီးတယ်လေ၊ မေမေသားလေး ကံကောင်းလို့မသေတာ”

သူတို့သားအမိတွေ စိစဉ်နေပုံကိုကြားရလျှင် သစ္စာတို့ မောင်နှမ မိုးသီဂါကို စိုးရိမ်တကြီးကြည့်မိလိုက်ကြ၏။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟူသည့်အကြည့်။

မသန္တာကပဲ ခရပက်မဝင်သည့်စကားဝိုင်းကို အလိုက်သင့်ဝင်လိုက်ရ၏။

“အန်တီတို့သားအမိတွေ ခရီးပမ်းလာကြတယ်။ ဒရိုင့်ဘာလည်း နားဖို့လိုမှာပါ။ မနက်ကျမှ ပြန်ကြပါ။ အားလုံး သန္တာအိမ်မှာပဲ နားကြပ်ပါဦးနော်”

အိမ်ရှင်ကပင် တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် ဆွဲထားရသည့် အဖြစ်။ သူတို့သားအမိတွေကတော့ အီလည်လည် အင်တင်တင်နှင့်။ သို့သော် မသန္တာ ခွင့်လွှတ်သည်ခံလိုက်ပါသည်။

ညဆယ့်တစ်နာရီလောက်ရှိပြီမို့ ကော်ဖီတစ်ခွက်စီနှင့်

မုန့်များ ညဉ့်ခံကာ သူတို့အိပ်ဖို့အတွက် အိပ်ရာများ ပြင်ပေးလိုက်ပါသည်။

ခွာဖြူမှာတော့ မျက်နှာလေးက ဆီးရွက်မျှ။ မိုးသိင်္ဂါရဲ့ အစ်မတွေနှင့်အမေကိုကြည့်ပြီး သူမ ကြောက်ရွံ့နေမိပါသည်။ တောထဲမှာ ဘယ်လိုပင် ကြီးခဲ့ကြီးခဲ့၊ ဒီလောက်သိသာနေသည့် မလိုလားဟန်ကြီးကိုတော့ ခွာဖြူ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားရပါသည်။

သူမ အဘဆီပဲပြန်လျှင် ကောင်းပေလိမ့်မည်။ ကိုယ့်ကို မလိုလားသည့်အသိုင်းအဝိုင်းကိုတော့ အတင်းခြေသလုံးဖက်ပြီး မဝင်လို။ ခွာဖြူမှာ မာနရှိပါသည်။ သည်တော့ ဘာစကားမျှ ဝင်မပြောတော့ပါ။ နောက်ကြောင်းပြန်ဆုတ်ရုံပါပဲ။ ကမ္ဘာကြီးက အကျယ်ကြီးပါ။ ရိုးမတောကြီးကလည်း အကျယ်ကြီး။ ကျောက်ခေတ်က လူသားလိုပဲ သူမ နေသွားလိုက်ပါမည်။

မသန္တာတို့မောင်နှမကတော့ ခွာဖြူကို အကြီးအကျယ် ကရုဏာသက်နေမိကြသည်။ သစ္စာမှာ သူ့သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသည့် ဝသုန်နှင့်ရဲလင်းထံ အခြေအနေအကျိုးအကြောင်းတွေ ဖုန်းဆက်နေ၏။

ညဉ့်ခန်းထဲမှာတော့ လူစုမကွဲသေး။ အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောလို့မဆုံးကြသေး။ အထူးသဖြင့် မိုးသိင်္ဂါ၏အမေနှင့် အစ်မ

များက မိုးသိင်္ဂါ၏သတင်းဆိုးအတွက် သူတို့ ဘယ်လိုခံစားခဲ့ရကြောင်း၊ ရူးမတတ်ဖြစ်သွားရကြောင်းတွေ သူ့ထက်ငါဦး ပြောပြနေကြသည်။

မိုးသိင်္ဂါ ကြားမဝင်သာ။ သူတို့စကားတွေကိုသာ လေးစားစွာ နားထောင်နေရသည်။

နောက်ဆုံးကျ သစ္စာမနေသာတော့။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် ဖြင့် ဇာတ်က မျောနေပေပြီ။ သူဝင်ပြီး ဆွေးနွေးရပါတော့၏။

“ဒီလိုရှိပါတယ် အန်တီ၊ ဒီညီမလေးက တောထဲမှာ သားအဖနှစ်ယောက် အတူကြီးပြင်းရင်း ဘဝကိုကြမ်းတမ်းစွာ ဖြတ်သန်းရရတာပါ။ ဒီတော့ သူ့အဖေက သူ့သမီးလေးကို လူ့လောကထဲမှာ နေထိုင်စေချင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူယုံကြည်လေးစားတဲ့မိုးသိင်္ဂါနောက် ထည့်လိုက်တာပါ။ ငွေလိုချင်လို့ ကျေးဇူးဆပ်ခံချင်လို့ ထည့်လိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး။”

“ဘယ်လို! မောင်သစ္စာ၊ ငါတို့က သူ့ကိုဒေါသွားရမှာလား၊ မွေးရမှာလား... ဒီလိုလား။ ရှင်းရှင် ပြောစမ်းပါ။”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့အဘတက သူ့သမီးလေးကို တောထဲမှာ ဘဝမဆုံးစေချင်တဲ့အတွက် လူတောထဲမှာ ရှင်သန်ကြီးပြင်းစေဖို့အတွက် ထည့်လိုက်တာပါ။”

သစ္စာ၏စကားကို စိုးသိင်ကာ ခါးခါးသည်းသည်းတုန်ပြန်၏။

“စကားကို ကဗျာဆန်ဆန် ကွေ့ကွေ့ဝိုက်ဝိုက်တွေ ပြောမနေနဲ့သစ္စာ။ နင်တို့ရဲ့ကလိမ်ကကျစ်ညာဏ်တွေကို ငါသိတယ်။ ဒီကောင်မလေးကို မိုးသိင်္ဂါနောက် ထိုးထည့်နေကြတာမဟုတ်လား။ တကယ်ဆို နင်တို့အားလုံးမှာ တာဝန်ရှိတာပဲ။ ငါ့မောင်တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဆိုင်တာမဟုတ်ဘူး”

“တော်... တော်ကြပါတော့၊ ငါ့အတွက်နဲ့ စကားမများကြပါနဲ့။ ငါ တောထဲကိုပဲ ပြန်ပါ့မယ်၊ အဘဆီပဲပြန်မယ်”

ခွာဖြူစကားကြောင့် စိုးသိင်္ဂါတို့အဖွဲ့ ရှုံ့မဲ့သွားလိုက်ကြတာ အရပ်ဆိုးအောင်ပင်။ သစ္စာတို့မောင်နှမကတော့ ခွာဖြူကို နားလည်ပေးနိုင်သည်။ ဒါ ပြုပြင်ပေးရင် ရတာပဲလေ။

“အမယ်လေး... အမယ်လေး... တကယ့် ကောထဲက အရိုင်းအစိုင်းပါလား။ သားသားရယ်... ကျေးဇူးရှိတယ်ဆိုရင်လည်း ငွေပေးလိုက်ပေါ့။ ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက် အိမ်ခေါ်လာလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

သူတို့ပြောချင်တိုင်းပြောနေကြတာကို တစ်ချိန်လုံး နားထောင်လာသည့်မိုးသိင်္ဂါ အားလုံးကို လေးနက်စွာကြည့်ရင်း စကား

ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“သားကတော့ အဘကို ကတိပေးခဲ့ပြီ၊ သူ့သမီးလေးကို လူ့လောကထဲမှာ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်အောင် အခြေကျအောင် ကူညီဖေးမပါ့မယ်လို့ ကတိပေးခဲ့ပြီ”

“အို! သားရယ်၊ လူတစ်ယောက်ကို လူဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရမှာ လွယ်တာမှတ်လို့”

“ဒါဆို သားကို မေမေတို့မမတို့ ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုကြီးလဲ။ အပေါ်ယံ လျှာဖျားလေးတင်လား။ ကိုယ့်သားတစ်ယောက်လုံး သေတွင်းထွက်လာရတာကို ပေါ့ပေါ့လေး သဘောထားသလား။ ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော့်ကိုသေပြီလို့ပဲ သဘောထားလိုက်တော့။ မေမေတို့တွေ ပြန်ကြတော့”

“အို! ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ သားက ဒီကောင်မလေးအတွက် မေမေတို့ကိုစွန့်လွှတ်မယ်ပေါ့။ ဘာလဲ၊ မင်းက ဒီအရိုင်းအစိုင်းမကို ချစ်နေလို့လား”

ဒေါ်မိုးသိင်္ဂါ ဆွေ့ဆွေ့ခန့်မတတ်ဖြစ်နေသလို စိုးသိင်္ဂါ ပိုးသိင်္ဂါနှင့် မိုးသိင်္ဂါတို့လည်း မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေရ၏။ မိုးသိင်္ဂါကတော့ သွေးအေးတိုက်ပွဲဝင်နေဆဲ။

“ကျွန်တော်ပြောတာ ရှင်းရှင်းလေးရယ်၊ အဘက ကျွန်

တော့အသက်ကို ကယ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်အသက်သခင်ရဲ့ဆန္ဒ အရ ခွာဖြူကို လူတောထဲမှာ အခြေကျအောင် ကျွန်တော်ကူညီ ပေးရမယ်။ မေမေတို့လက်မခံနိုင်ရင် ပြန်ကြတော့၊ ကျွန်တော် ဒီမှာပဲ... ဒါမှမဟုတ် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အလုပ်လုပ်ပြီး ကိုယ့် ဘဝကိုယ် ရပ်တည်မယ်။ ခွာဖြူကိုလည်း သူ့ဘာသာရပ်တည် နိုင်အောင် ကူညီစောင့်ရှောက်မယ်”

“ဟင်! မင်း... မင်း မိဘတွေရဲ့မေတ္တာကို စော်ကား လှချည်လား”

“ကျွန်တော့်မှာ မေမေတို့မွေးတဲ့အသက် မရှိတော့ဘူး လေ။ အဘပေးတဲ့အသက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ သူ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်း ပေးရမယ်”

နောက်ဆုံးတွင် တင်းမာနေသည့်သားအမိရဲ့ပဋိပက္ခကို မသန္တာ ဝင်ရောက်ဖြောင်းဖြ ဖြေရှင်းရပါသည်။

“ကဲပါ... ခွာဖြူကို ဒီလောက်မလိုလားဖြစ်နေကြ ရင်လည်း ကျွန်မပဲ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်လိုက်ပါ့မယ်။ မိုးသိင်္ဂါ၊ ခွာဖြူအတွက် စိတ်ချ။ မမ ကိုယ့်ညီမလေးလို သဘောထားပြီး မွေးလိုက်မယ်။ သူ့ကို သူငါသနာပါမယ့်အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာတစ်ခု သင်ပေးပြီး သူ့ခြေထောက်ပေါ် သူ့ရပ်တည်နိုင်အောင်

လုပ်ပေးပါမယ်”

သစ္စာကလည်း ဝင်ပြီး မိုးသိင်္ဂါကိုချော့မော့ပါသည်။

“မိုးကြီး၊ အဘဖြစ်ချင်တာ မမပြောတဲ့အတိုင်းမဟုတ် လား။ မင်းရဲ့မိသားစုနဲ့အဆင်ပြေအောင်နေပါ။ ခွာဖြူကိစ္စကို ငါ ဘုံစီစဉ်ပေးပါမယ်”

သို့သော် မိုးသိင်္ဂါကလည်း ခေါင်းမာပါသည်။ သူတို့ ခြောက်ကို လက်မခံ။

“အဘက ငါ့ကိုတာဝန်ပေးလိုက်တာ၊ ငါ့ကိုချစ်ပါတယ် ဆိုတဲ့ ငါ့မိသားစုက ငါ့ဆန္ဒကို ဘာလို့မလိုက်လျောနိုင်ရတာလဲ။ သူတို့မေတ္တာကို ငါမယုံကြည်နိုင်တော့ဘူး။ ငါက တစ်ခါသေပြီး သွားတဲ့လူပါ။ ငါ့မိသားစုနဲ့ ဘဝခြားသွားပြီလို့ပဲ ငါ ခံစားလိုက် ရတာ”

ပြောပြီး သူ့အိပ်ရမည့်အခန်းသို့ ချာခနဲထွက်သွားခဲ့လျှင် သူ့မေမေနှင့် အစ်မများ၏ ငိုသံတွေ စီခနဲထွက်လာခဲ့လေသည်။ ဒါ သူတို့အချစ်ဆုံးသားငယ်လေး။

“သား ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲကွယ်၊ ကဲကဲ... ငါ့ သားဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကို မေမေတို့ အကောင်အထည်ဖော်ပေးမယ်၊ မေမေတို့မေတ္တာကိုတော့ မစော်ကားပါနဲ့ကွယ်။ မခံစားနိုင်လွန်း

၁၁၂ * ကြယ်စင်မျိုးဝေ

လို့ပါ”

နောက်ဆုံး မသန္တာကပင် ချော့မော့ဖြောင်းဖြပြီး အား
လုံးကို အိပ်ရာဝင်ခိုင်းလိုက်ရလေသည်။

* * *

စာနိဂုံး (၁၁)

အနုပညာ

တောသူအရိုင်းအဝိုင်းမလေးပေမယ့် သူမမှာ နူးညံ့သော
နုလုံးသားရှိသည်။ ဆင်ခြင်တိုင်းထွာနိုင်သော ဦးနှောက်ရှိပါသည်။
ကိုယ့်အပြောအဆို အပြုအမူတွေဟာ လူယဉ်ကျေးတွေနှင့်မတူ
ညီဘဲ ကွဲပြားနေတာလည်း သူမ သိပါသည်။

နောက် သူ့အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုလုံးက ကိုယ့်ကို မလို
လားသောမျက်ဝန်းများနှင့်။ သူမ ဘာလုပ်လုပ်လဲ။ ဘာလုပ်
ရမှာလဲ။ မိုးသီဂီကို အသည်းထောင့်တစ်နေရာမှ စူးစစ်အောင်
သံယောဇဉ်တွယ်မိပေမယ့် သူနှင့်ကိုယ်ဟာ လုံးဝမအပ်စပ်။ မှတ်
သက်နိုင်ကြောင်း ကြာလေ ပိုသိလာလေ။

အို... သူဟာ သူ့အသိုက်အမြဲမှာ ပျော်ရွှင်စွာကျန်ခဲ့
မှာပါလေ။ ပိုနေမြဲကျားနေမြဲတဲ့။ သူလည်း သူ့နေရာမှာနေ၊ ငါ
လည်း ငါ့နေရာငါပြန်တာ ကောင်းပါတယ်။

သို့ပေမယ့် ခွာဖြူတစ်ကိုယ်လုံး အရည်ပျော်ကျကျန်ရ
သလို သူမမျက်ဝန်းကမ်းပါးမှ မျက်ရည်တွေ အဆက်မပြတ်စီး
ကျနေတာလည်း ဘာကြောင့်မသိ။ သူမရင်ထဲမှာ အခုလောက်
တစ်ခါမှသောကပရိဒေဝတွေ မရောက်ဖူးခဲ့။ အနေရကျပ်လိုက်
တာ၊ ရင်ပြင်တစ်ခုလုံး လက်ကြမ်းကြီးနဲ့ ဆွဲအဆုပ်ခံနေရသလို
နာကျင်စူးအောင်။

ခွာဖြူ သူမအတွက် ပေးထားသည့်အခန်းလေးထဲမှ
ထထိုင်လိုက်ပြီး အပြင်ဘက်ကို နားစွင့်လိုက်ပါသည်။ အားလုံး
တိတ်ဆိတ်အိပ်မောကျနေသည်ထင်။ သည်စဉ် နာရီထိုးသံ (၄)
ချက်ကြားလိုက်ရသဖြင့် မနက်(၄)နာရီရှိပြီဖြစ်ကြောင်း ခွာဖြူ သိ
လိုက်ရသည်။

လူတွေရှေ့မှာ ထွက်ခွာလို့တော့ ရမည်မဟုတ်။ မည်သူ
မျှမသိအောင် တိတ်တဆိတ်ထွက်ခွာသွားတာပဲ ကောင်းပါသည်။
သူမ ယခုချိန်ထိ တစ်မေးမှအိပ်စက်လို့မရခဲ့ပါ။ အဘရဲ့လင်စင်
တံလေးပေါ်မှာ အပူအပင်ကင်းစွာ အိပ်စက်ခဲ့ရလေသမျှ အပြင်

သောကကြီးကတော့ မလိုခြံခဲ့။ လူ့လောကကြီးဆိုတာသည် သူမ
အတွက် ကြမ်းတမ်းလွန်းလှသည်။

ရွာကလူတွေကို သူမပြန်လည်မြင်ယောင်မိပြန်သည်။
ခံကုတ်သည့်ဒဏ်ရာကြောင့် အဘခမျာ မသေဘဲနှင့် အဝဆုံးရ
သလို မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကို သိကြ
ခဲ့သားနှင့်။ ရွာမှာ တစ်ခုခု နာမကျန်းဖြစ်တိုင်း၊ အဆင်မပြေတာ
မို့တိုင်း အဘကို မကောင်းဆိုးဝါးအဖြစ် စုန်းအဖြစ် စွပ်စွဲကြသည်။

နောက်ဆုံးကျ စွပ်စွဲခံရတင်မက၊ ရန်တွေမူလာကြ သတ်
ဖို့ဖြတ်ဖို့အထိ အန္တရာယ်တွေ ပေးလာကြသဖြင့် သူမတို့သားအဖ
တောထဲသို့ ရှောင်ပြေးနေထိုင်ခဲ့ရတာ။

ယခုရာ မြို့က ယဉ်ကျေးပါသည်ဆိုသည့် လူသိမ်မွေ့
တို့ဟာ သူမကိုလက်မခံချင်ကြပါလား။ စာနာအတွေးနှင့် မည်သူ
မျှ မတွေးပေးကြ။

ခွာဖြူ အိပ်ရာမှထလိုက်တော့ မနွေက တစ်နေ့လုံးနှင့်
ဘစ်ညလုံး သောကပရိဒေဝတွေ ခံစားခဲ့ရပြီး အစားလည်း ဟုတ်
ဘိပတ်တိမစားခဲ့ရသဖြင့် လူက နုံးခွေခွေ။

တစ်သက်လုံး ကြမ်းတမ်းစွာ လှုပ်ရှားခဲ့ရသည့် တောသူ
မလေးခမျာ ယခုတော့ အားအင်တွေ ချဉ်နဲ့နေသလို ထုပ်ရှားမှု

တွေ လေးကန်နေရသည်။

သူမ ကိုယ့်လွယ်အိတ်ကလေးကို ရင်မှာပိုက်ပြီး ကိုယ့် အခန်းထဲမှ တစ်လှမ်းချင်းထွက်ခဲ့သည်။ ခွာဖြူအသွင်က ငိုညာဉ် အနှုတ်ခံထားရသည့် လူသေတစ်ယောက်နယ်။

သူမ ကိုယ်ဝတ်လာခဲ့သည့် ဂျင်းဘောင်းဘီအဟောင်း အင်္ကျီအဟောင်းလေးကိုသာ ပြန်ဝတ်ထားပါသည်။ မသန္တာ ဝတ်ပေးထားသည့်ဝတ်ကောင်းစားလှတွေကို အခန်းထဲမှာ ပြန်ချွတ်ပေးခဲ့သည်။

လွယ်အိတ်လေးကိုပိုက်ရင်း ဧည့်ခန်းထဲရောက်တော့ အပြင်ထွက်သည့်တံခါးမကြီးကို သူမ မော့ကြည့်လိုက်၏။ သူဌေး အိမ်ကတံခါးမို့ အထဲကလည်း သော့ခတ်ထားသည်။ တံခါးနားမှာ သူမရောက်နေပေမယ့် အပြင်ထွက်လို့မရ။ မျက်ရည်များနှင့် သူမ လူတွေအနီးကပ် စောင့်ရတော့မလိုဖြစ်နေစဉ် နောက်ဘက်မှ ညင်သာစွာ ပခုံးကိုလာထိသည်ကြောင့် သူမအလန့်တကြိမ် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“သစ္စာ”

သူမများပြောနေခေါ်နေတာကြောင့် သူဟာ သစ္စာမှန် ခွာဖြူသိပါသည်။ ကိုယ့်ထက်ကြီးပေမယ့် သူမ နာမည်ခေါ်ရန်

သိပါသည်။

“ခွာဖြူ၊ ဘာဖြစ်လို့ထွက်ပြေးမှာလဲ။ လူ့လောကကြီး ဆဲမှာ နေကြည့်ချင်စိတ်မရှိဘူးလား။ လောကကြီးကို အရှုံးပေး တော့မှာလား”

တောတောကတည်းက ငိုချင်နေမိသည့်ခွာဖြူ၊ ယခုတော ဘာတမံကြီးကျိုးသွားလလို မျက်ဝန်းမှမျက်ရည်များက သွန်ကျ လာခဲ့ပေပြီ။

“ငါ... ငါ လူတွေကိုကြောက်တယ်၊ ငါ့ကိုပြန်ခွင့်ပေး ကြပါတော့။ တံခါးဖွင့်ပေးပါ သစ္စာရယ်”

“မပြန်ရဘူး ခွာဖြူ၊ နင် ရန်ကုန်ကိုမလိုက်ချင်ရင် ငါ့ အစ်မလတ် ခင်သန္တာနဲ့ နေခဲ့ပါလား”

“ဟင့်အင်း... ငါဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခပေးချင်ပါဘူး။ ငါ အဘဆီပြန်ပါရစေတော့”

“နင့်အဘက နေရာပြောင်းတော့မှာဆို၊ တရားဘာဝနာ နဲ့ နေတော့မှာဆို၊ အဘအတွက်လည်း နင့်ကြောင့် ဝန်ပိုပါတယ် ခွာဖြူရယ်၊ တော်ကြာ အဘ နေရာပြောင်းသွားရင် တောထဲမှာ နင်တစ်ယောက်တည်း တလည်လည်နဲ့ ဒုက္ခရောက်နေပါဦးမယ့်”

သူတို့နှစ်ယောက် အခြေအတင်ပြောနေရစဉ် နှိုးသီဂီ

၁၁၈ ❄ ကြယ်စင်မျိုးဝေ

သူ့အခန်းထဲမှထွက်လာသလို သူ့အစ်မတွေရော အိမ်သားတွေ
ပါ နိုးလာကြပေပြီ။

“ဟင်! ခွာဖြူ၊ နင်ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဒီမှာကွာ... ခွာဖြူက ပြန်မလို့တဲ့။ ငါတားနေတာ”

သစ္စာရဲ့စကားကြောင့် မိုးသိဂီ မျက်နှာပျက်သွားရစဉ်
သူ့အစ်မများက လိမ္မာပါးနပ်စွာနှင့်...

“ဘာလို့ပြန်ရမှာလဲ ခွာဖြူရယ်၊ မမတို့ တောင်းပန်ပါ
တယ်။ မောင်လေးကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာမို့ ခွာဖြူ
တာဝန်ကို မမတို့တွေ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူယူပါမယ်။ အသက်မွေး
ဝမ်းကျောင်းပညာတစ်ခုခုကိုလည်း သင်ပေးပါမယ်။ ကဲကဲ...
အခု ငါးနာရီထိုးတော့မှာမို့ တို့မိသားစုတွေ ပြန်ကြရအောင်။
မသန္တာတို့မောင်နှမကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သစ္စာရော
ရန်ကုန်ဘယ်တော့လာဦးမလဲ”

မိုးသိဂီ လျှာဖျားလေးနှင့် လောကွတ်တွေ ပြောနေသလို
ကျန်ညီအစ်မများကလည်း အပေါ်ယံစကားတွေ ပြောလေ၏။

“သစ္စာ၊ ရန်ကုန်ရောက်ရင် အိမ်ဝင်ဦးနော်”

“ခွာဖြူကိုလည်း လာကြည့်ကြဦး၊ ငါတို့နဲ့ချည်း ဖွဲ့
မထားနဲ့”

“ကဲ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်၊ ပြန်တော့မယ်”

အားလုံးပင် ပွဲသိမ်းတိုက်ပွဲကို မလိမ့်တပတ်နှင့် အနိုင်
ယူလိုက်ကြရာ သစ္စာတို့မောင်နှမမှာ ခွာဖြူအတွက် စိတ်မကောင်း
ဖြစ်နေကြရသည်။

ခွာဖြူလက်ကို မိုးသိဂီကလည်း မလွတ်တမ်း ဆွဲကိုင်
ထားလေရာ...

နောက်ဆုံးကျ ခွာဖြူမှာ မိုးသိဂီတို့မိသားစုနှောက်သို့
မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပါသွားရသည်သာ။

❄ ❄ ❄

အနီး (၁၂)

မိုးလီလီဟာ သူတို့မိသားစုရဲ့အချစ်ဆုံးမို့ ခွာဖြူကို သူတို့ ပစ်ပစ်ခါခါလုပ်လို့မရ။ မချစ်သော်လည်း အောင့်ခါနမ်းဆို သလို အလိုက်သင့်ဆက်ဆံနေရသည်။

သူတို့စိုးမိမိနေတာ အပျက်အပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်သွားမှာကိုပါပဲ။ ခွာဖြူကို အစိုင်းအစိုင်းတစ်ယောက်လို့သာ သဘောထားသည့်အတွက် သူတို့မောင် သူတို့သားနှင့် ဘယ်လိုမှ မနီးစပ်စေချင်ကြ။

သည်တော့ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေသုံးပြီး ခွာဖြူနှင့် မိုးသိင်္ဂါကို အလိမ္မာနည်းနှင့်ခွဲထုတ်ထားကြဖို့ သားအမိတွေ စဉ်းစားကြသည်။

မိုးသီဂီရဲ့ဒေသ သမားတော်ကြီးဦးအဂ္ဂကတော့ ခွာဖြူ ကိုကြည့်ဖြူပါသည်။ သူ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသားလေးရဲ့ အသက် သခင်အဖြစ် ကျေးဇူးတွေလည်း တင်၏။

“ဒီကလေးဟာ ငါတို့ရဲ့သမီးအငယ်ဆုံးလေးပေါ့။ သူ့ ကို ကျောင်းဆက်ထားပေးကြမလား။ သမီးက ရှစ်တန်းအောင် ပြီးပြီဆိုတော့ ကိုးတန်းက စပြီး ထားရအောင်”

ဦးအဂ္ဂရဲ့စကားကို ဒေါ်မိုးသီဂီက ပြာပြာသလဲတားဆီး ခဲ့သလို သမီးသုံးယောက်ကလည်း ခါးခါးသီးသီး။

“အမယ်လေး... အမယ်လေး! ဒီအရွယ်ကြီး ကျောင်း ပြန်ထားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ခွေးကြီးမှ လက်မပေးသင်လို့ အပိုပေါ့။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းတစ်ခုခုသာ သင်ပေးလိုက်မယ်။ စက် ချုပ်ဖြစ်ဖြစ် ဆံပင်မိတ်ကပ်အလှပြုပြင်တာဖြစ်ဖြစ် ဒါမှမဟုတ် စက်ရုံတစ်ခုခုမှာ အလုပ်လုပ်ခိုင်းပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် စိုးတို့အိမ် မှာ အလုပ်သမားလိုနေတာပဲ။ တစ်လကို စရိတ်ငြိမ်း ငါးသောင်း ဆိုလည်း မနည်းပါဘူး”

“ဟုတ်သားပဲ၊ တစ်နှစ်ဆို ခြောက်သိန်း၊ ဆယ်နှစ်ဆို သိန်းခြောက်ဆယ်။ ဒါဆို လုပ်ငန်းတစ်ခုခုထူထောင်လို့ရတာပဲ”

“နေစမ်းပါဦး ပိုးရယ်၊ သူ့ပုံစံက ဘာမှလည်း လုပ်တတ် ကိုင်တတ်ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ တောထဲမှာ အမဲလိုက်လာတဲ့မိန်းမ ဘာများသွားပြီး သုံးလိုစားလိုရမှာလဲ”

အိမ်မှာ မိန်းမတွေလေးယောက်တောင်ရှိပြီး အားလုံး ဟာ ငွေဂဏ် စိန်ဂဏ် ပညာဂဏ်တွေ မောက်နေကြလေရာ ခွာဖြူခမျာ ဟိုကြည့်သည်ကြည့်၊ သူမရဲ့ကယ်တင်ရှင်ကြီး မိုးသီဂီ ကိုပင် ရဲရဲမကြည့်ဝံ့သည့်ဘဝ။

ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ဦးအဂ္ဂကတော့ သူ့သား ဘက်က ရပ်တည်ပါသည်။ နဂိုကတည်းက သမာသမတ်ကျသည့် သမားတော်ကြီးပေမို့...

“ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ဆိုတာ ဘာကြီးသေးလို့လဲ၊ ကျောင်း ဆက်ထားမယ်။ အခုမှ အောက်တိုဘာလကုန်ဆိုတော့ ဖေဖေ သူငယ်ချင်း ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်သက်ထားခင်နဲ့တိုင်ပင် ပြီး ဒီနှစ်ကိုးတန်းဝင်ဖြေခိုင်းမယ်။ သမီးမှာ ကျောင်းထွက်လက် မှတ် ပါသလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ပါပါတယ်”

ခွာဖြူအသံက တိုးတိုးလေး။ သူမဟာ အသိဉာဏ်ရှိ သည့်လူသတ္တဝါမလေးပေမို့ ခါတိုင်းလို ပြောလို့မရမှန်း သိနေပေ

ပြီ။ သံညင်ကော့လည်း အတုမြင်အတတ်သင်ပေါ့။ သူများပြော သလိုမဟုတ်တောင် ဘယ်လိုတွေ ပြောရမည်ဆိုရမည်ဆိုတာကို သူမ လေ့လာမှတ်သားနေပါပြီ။

“အေး... ဒါဆို သမီး စာကိုကြိုးစားသင်ပေတော့။ သမီးအတွက် အင်း... ငါ့ကို သမီးဘယ်လိုခေါ်ချင်သလဲ”

“ဘဘ”

“ဟေ! အေ... ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ ဘဘ သမီးအတွက် ဆရာမခေါ်ပေးမယ်။ စာသင်နှစ်ကုန်ဖို့ လေးလ ကျန်သေးတယ်။ ဒီလေးလနဲ့ တစ်နှစ်စာသင်ရိုးကို အဝီအပြင် ကျက်ပေတော့။ ကြိုးစားပေတော့”

“ရပါတယ် ဘဘ၊ ခွာဖြူကြိုးစားပါမယ်”

“အေး... ဟုတ်ပြီ ညနေကစပြီး လုပ်ငန်းစမယ်။ အဲ! နေဦး ခေါင်းရင်းခြံက ဆရာမကြီးက စာသင်တာ ဝါသနာပါတယ် ပင်စင်စားဆိုပေမယ့် လူက အလတ်ကြီးရှိသေးတယ်။ သူ့ကို အကူအညီတောင်းရင် ရနိုင်တယ်။ မိုးသိင်္ဂါ ငါ့သား၊ ခွာဖြူကို ခေါ်ပြီး ဆရာမကြီးဆီသွားလိုက်။ အကျိုးအကြောင်းအစုံပြောပြ ရင် ဆရာမကြီးလက်ခံမှာပေါ့။ ဖေဖေအကူအညီတောင်းတာလို့ လှည်းပြော”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဖေဖေ၊ လာ... ခွာဖြူ၊ နင် ဒီအိမ်မှာ အိမ် ဖော်လုပ်ရဖို့ နည်းနည်းပဲလိုတော့တယ်နော်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ချပါ။ ငါနဲ့ဖေဖေ မသေသေးသရွေ့ နင့်ကိုအကာအကွယ်ပေးနေမှာပါ”

မိုးသိင်္ဂါ သူ့ဖေဖေကို ကျေးဇူးအများကြီးတင်ရသည်။ သူတစ်ယောက်တည်းဆို အခြေအနေကမလွယ်။ ခုတော့ ဖေဖေ နှင့်သူက ခွာဖြူဘက်က။ မေမေနှင့်သမီး(၃)ယောက်က တစ်ဖက်။

မိုးသိင်္ဂါ ခွာဖြူလက်ကိုဆွဲခေါ်ပြီး ခေါင်းရင်းခြံကိုထွက် ခဲ့တော့ ဒေါ်မိုးသိင်္ဂီတို့အဖွဲ့ ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေကိုယ်စီက မီး တောင်မြဲတွေလို။

မိုးသိင်္ဂါ ခွာဖြူကို ကရုဏာသက်စွာ ငုံ့ကြည့်ဖြစ်တော့ ဆံပင်နီနီလေးတွေ ခါးထိရည်နေတာကို ဒီအတိုင်းပဲ သားရေကွင်း နှင့် စည်းထားပြီး တောထဲက လာသည့်အတိုင်း ဂျင်းဘောင်းဘီ အဟောင်း အကျီအပြာဟောင်းနှင့်ပေမယ့် ရုပ်လေးက ချစ်စဖွယ်။

သူ့မျက်စိထဲ ဘယ်လိုလှမှန်းမသိ။ သူကလေးကို အဝတ် တွေ ဝယ်ပေးဦးမှာပါ။

“သိလား ခွာဖြူ၊ ဆရာမကြီးက သိပ်သဘောကောင်း တာဟာ။ ဘာသာစုံနိုင်နင်းတယ်။ ဆရာမကြီးက အထက်တန်းပြ ကနေ ပင်စင်ယူသွားတာ။ အပျိုကြီး။ သူ့မောင်မိသားစုက အမေ

ရိက္ခာမှာ”

“ဒါဆို သူတစ်ယောက်တည်း နေတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... အိမ်ဖော်တွေတာတွေ မထားဘူးထင်တယ်။ ဒါရင်တာလည်း မထားဘူး”

“ဪ... နင်ရော သူ့ဆီမှာ စာသင်ဖူးလား”

“ကျောင်းချင်းမတူလို့ မသင်ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့သားအဖက ဆရာမကြီးကို လေးစားပါတယ်။ ဒါထက် ခွာဖြူ နှင့် အခုမြို့ကိုရောက်နေပြီဆိုတော့ စကားပြောတာတွေတာတွေ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြောရမယ်။ ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့လူတွေကို နင်လို့ မပြောရဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ငါလို့ မပြောနဲ့။ ကျွန်မ ဒါမှ မဟုတ် ခွာဖြူလို့ထည့်ပြော”

“နင်က အဲလိုပြောတာ မကြိုက်လို့လား”

“ဟိုဘက်ခြံဝမှာ ဘဲလံနိပ်ထားပြီး သူတို့ စကားတွေ ရပ်ပြောနေဖြစ်ကြသည်။”

“ငါမကြိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူတွေက နင်ကိုရိုင်းတယ်လို့ မပြောစေချင်လို့ပါ”

“နင့်ကိုတော့ ပြောလို့ရတယ်ပေါ့။ ငါက တစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲပြောလာခဲ့တာလေ။ အဲလိုပြောမှ အားရတာ”

“ဟုတ်ပြီ။ ဒါဆိုလည်း ငါ့ကိုတော့ နင်ပြောချင်တဲ့ပုံစံနဲ့ပြော။ သူစိမ်းတွေနဲ့ကျ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြောမှဖြစ်မယ်။ နင့်ကို အထင်သေးတာ ရှုတ်ချတာ ငါမမြင်ချင်လို့ပါ။ သူများပြောတာတွေ အတုနိုး”

“ပြီးရော”

ဆရာမကြီး တံခါးလာဖွင့်ပေးသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် ခြံထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဆရာမကြီးမှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ပေမယ့် အရွယ်တင်ပါသည်။ ဝဝဖြိုးဖြိုးနှင့် စိုစိုပြည်ပြည်။

“ဟော! သား၊ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လဲ။ ဆရာမကြီးတို့တောင် သားအတွက် စိတ်ပူနေခဲ့ရတာ။ လာ... လာကြ”

စည်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ကြရင်း မိုးသိဂါက သူ့ကြုံခဲ့ရသမျှ တွေ ပြောပြရင်း ခွာဖြူအတွက်ပါ ကျွဲကျူးရေပါ ပြောပြီးသားဖြစ်သွား၏။

ဆရာမကြီးအမည်က ဒေါ်မေသဇင်။ ဒေါ်မေသဇင်က အနေအထားတွေကို ဆက်လက်ပြီး သဘောပေါက်သွားသည်။ မိုးသိဂါရဲ့အဖေက သဘောအလွန်ကောင်းသည့် သမားတော်ကြီး ဖြစ်ပေမယ့် ဒေါ်မိုးသိဂါနှင့် သမီးများကတော့ ငွေဂုဏ် ဓနဂုဏ် ပညာဂုဏ်တွေ မောက်ကြသည်။ ခွာဖြူလေးနှင့် တွေ့ကြုံပြီပေါ့။

ဒေါ်မေသဇင် ခွာဖြူကိုမြင်လျှင်မြင်ချင်းပင် ကြင်နာသနားမိပါ၏။
တကယ့်အရိုင်းစပ်ပယ်လေး။ တွင်းထွက်ကျောက်ရိုင်းလေးပါ။

“အဲဒါ ဖေဖေက သူ့အတွက် ဆရာမကြီးများ တာဝန်
ယူနိုင်မလား။ စာသင်ပေးနိုင်မလားလို့ အကူအညီတောင်းခိုင်းလို့”

“ကူညီမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်ကလည်း လေးလပဲ ရှိတာ
ရယ်၊ ဆရာမကြီးကလည်း လုပ်မိရင် အောင်မြင်မှုကြိုက်တာဆို
တော့ ခွာဖြူကို ဆရာမကြီးနဲ့အတူထားနိုင်မှ လက်ခံနိုင်မယ်၊
သားရဲ့အိမ်ကိုပြန်ပြောလိုက်”

“ခင်ဗျာ!”

မိုးသိဂီ အံ့သြသွားမိတာက ဒေါ်မေသဇင်ဟာ ဘယ်သူ
ကိုမှ အယုံအကြည်မရှိလို့ တစ်ယောက်တည်းနေသူမို့ပါ။ ခွာဖြူ
ကို ဘုမသိဘမသိနှင့်လက်ခံတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ တော်ကြာ...

“ဆရာမကြီး ခွာဖြူကို ခုမှမြင်ဖူးတွေ့ဖူးတာလေ။ ပြီး
မြင်ချင်း လက်ခံတယ်ဟုတ်လား။ အိမ်မှာတောင် ထားလိုက်
မယ်ဆိုတော့ အံ့သြနေလို့ပါ”

“မအံ့သြနဲ့၊ ရေစက်လို့ပဲဆိုဆို ဆရာမကြီး ခွာဖြူ
မြင်မြင်ချင်း ချစ်တယ်။ ဆရာမကြီးငယ်ငယ်က ကျောက်ဖြူ
နေခဲ့ရတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက သူငယ်ချင်းမလေးကို မမေ့ဘူး”

ငါးတန်းခံအောင်တော့ မိဘတွေပြောင်းရွှေ့ရာကို လျှောက်လိုက်
ခဲ့ရလို့ သူနဲ့ကွဲခဲ့ရတာ။ အဲဒီသူငယ်ချင်းမလေးနဲ့ ခွာဖြူက ရပ်ချင်း
ဆင်တယ်လေ”

“သူနာမည်က ဘယ်သူလဲ ဆရာမကြီး”

မိုးသိဂီရဲ့အမေးကို ဒေါ်မေသဇင်က ခပ်ဆွေးဆွေးလေး
ဖြေ၏။

“မငွေဖြူတဲ့၊ ရခိုင်ကပြားမလေးလေ။ အရမ်းသဘော
ကောင်းတာ။ အဲဒီခေတ်က ဖုန်းတွေဘာတွေလည်း ခေတ်မစား
သေးတော့ အဆက်အသွယ်ပြတ်ခဲ့ကြရတာပေါ့ကွယ်”

ဆရာမကြီးရဲ့ပြောသံကို ကြားလိုက်ရလျှင် ခွာဖြူ အရမ်း
အံ့သြသွားပြီး သူမရဲ့ကိုယ်နှင့်မကွာထားသည့် မိသားစုပုံလေးကို
ပြလိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ အဘ ဦးစံသာဦးရယ်၊ အမေ မငွေ
ဖြူရယ်၊ ခွာဖြူကတော့ တစ်ခါလည်သမီးလေးပေါ့။

“ခွာဖြူအမေရဲ့နာမည်ကလည်း မငွေဖြူပါပဲ။ အမေက
ခွာဖြူ လေးနှစ်သမီးလောက်ကတည်းက မီးမဖွားနိုင်လို့ ဆုံးသွား
ခဲ့ပါတယ်”

“အို! ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သမီးလေးရယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊
ဒါ ဆရာမကြီးရဲ့မငွေဖြူပါပဲ။ သူငယ်ရုပ်ကလေး မပျောက်သေး

ပါဘူး။ လောကကြီး တကယ့်ကို အံ့သြစရာ။ ကံကောင်းလွန်းတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုပါပဲကွယ်။ မငွေဖြူငယ်ငယ်က အရမ်းသဘောကောင်းသလို သတ္တိလည်း သိပ်ကောင်းတယ်။ ဆရာမကြီးတို့ ကျောင်းအပြန် နွားသိုးကြီးတစ်ကောင် လမ်းအတိုင်း ကဆုန်ချပြေးလာတော့ ဆရာမကြီးက ကြောင်ပြီး ကြက်သေသေနေတာ။ သူက အတင်းဆွဲချပြီး လမ်းဘေးလိုမ့်ချလိုက်လို့ ဆရာမကြီးရဲ့ အသက်ရှင်နေရတာပါ။ ဘာမှအားမဝယ်နဲ့ သမီး၊ မငွေဖြူရဲ့သမီးလေးဟာ ဆရာမကြီးရဲ့သမီးပါပဲ။ သမီးကို ဆရာမကြီး ပြုစုစောင့်ရှောက်မယ်။ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ်”

ခွာဖြူကိုယ်လုံးလေးကို ပွေ့ဖက်ကာ ဆရာမကြီး အားတက်သရောပြောနေလျှင် မိုးသီဂါမှာ ငိုရတော့မလို ရယ်ရတော့မလို။ သူ့သက်လွယ်အတွက် ဝမ်းသာရမှာလား၊ ဝမ်းနည်းရမှာလား။ ခွာဖြူကတော့ မျက်ရည်များကျလို့။

တကယ်တော့ သူပဲ ခွာဖြူကိုစောင့်ရှောက်ချင်တာပါ။ သို့သော် သူ့အမေနှင့်သူ့အစ်မများ၏ မတူမတန်ဆက်ဆံမှုများကြောင့် မိုးသီဂါ စိတ်ဆင်းရဲနေရတာလည်း အမှန်။

မိုးသီဂါ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် သန်မာအောင် အရင်တည်ဆောက်ရဦးမည်။ ယခုကျ သူ့ဘဝက မိဘများ အစ်မများဆွဲ

လက်ထဲမှာ နှိမ့်လွှတ်သေးသည့်ကလေးလို ဖြစ်နေရဆဲ။

“ကျွန်တော် ဖေဖေကိုပြန်ပြောပါဦးမယ်။ တကယ်တော့ ဆရာမကြီးအတွက် ငန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်မှာလည်း စိုးပါတယ်။ ဆရာမကြီးက တစ်သက်လုံး တစ်ယောက်တည်းနေလာခဲ့တော့”

“အို! တစ်ယောက်တည်း နေချင်လို့နေတာမှမဟုတ်ဘဲ ကွယ်။ ဘဝပေးအခြေအနေအရ နေရတာပဲ။ ပြီးတော့ ဆရာမကြီးက စားရမဲ့မဲ့ သောက်ရမဲ့မဲ့မဟုတ်တာ။ ပင်စင်လစာအပြင် မိဘတွေထားခဲ့တဲ့ ဘဏ်တိုးနဲ့တင် စားလို့မကုန်ဘူး။ တိုက်ခန်းလခတွေလည်း ရှိတယ်။ အဖော်က မထားချင်လို့ မထားတာ။ အခု ဆရာမကြီးအတွက် မငွေဖြူထားခဲ့တဲ့သမီးလေး ရှိသွားပြီ။ ဒါ ဘုရားပေးတဲ့သမီးပေါ့။ ဘာမှပြောမနေနဲ့တော့၊ မင်းအဖေကိုသာ ပြန်ပြောလိုက်။ သမီးရော ဘာတွေပြန်ယူစရာရှိသေးလဲ”

“ဟဲ့... ဘာမှမရှိပါဘူးဆရာမကြီး။ အဘပေးလိုက်တဲ့ လွယ်အိတ်လေးနဲ့ ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ရယ်၊ အသည်းပုံ ရွှေဆွဲကြိုးလေးရယ်... ဒါပါပဲ”

“ဆွဲကြိုးလေးရဲ့အသည်းပုံမှာ MTZ လို့ ပါတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပါပါတယ် ဆရာမကြီး”

“အဲဒါ မငွေဖြူကို ဆရာမကြီးလက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ ဆွဲ
ကြိုးလေးပေါ့”

တကယ့်ကို မငွေဖြူရဲ့သမီးဆိုတာ ရာနှုန်းပြည့်သေချာ
သွားပြီမို့ ဒေါ်မေသဇင် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ဒီဘက်အိမ်သို့ ခွာဖြူ
ကို တောင်းရအောင် လိုက်ခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း (၁၃)

ဒေါ်မေသဇင်ဆိုတာလည်း တကယ့်လူကုံထံတို့ရပ်ကွက်
မှာ ခြံနှင့်ဝင်းနှင့် နှစ်ထပ်တိုက်နှင့်ပါပဲ။ ဒေါ်မိုးသိင်္ဂီတို့လောက်
လျှမ်းလျှမ်းမတောက်ပေမယ့် သူလည်း သူ့အထွာနှင့်သူ။ ပြီး
သူ့မောင်ဆိုတာကလည်း အမွေပြန်နှိုက်မယ့်လူမဟုတ်။ သူ့ဘာ
သာ အဆင်ပြေပြီးသား။ အမေရိကားမှာ တော်တော်အဆင်ပြေ
နေသည်ဟု ကြားရ၏။

ယခု ထိုဒေါ်မေသဇင်က ခွာဖြူကို အတိတ်ဘဝနှင့်
ဆက်စပ်ပြီး သမီးအဖြစ်မွေးလိုပါသည်ဆိုသည့်အခါ ဒေါ်မိုးသိင်္ဂီ
တို့သားအမိတွေမှာ ဆုပ်စူး စားရှားဖြစ်ရတော့သည်။ မိုးသိင်္ဂီက
တော့ သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားလေ၏။

၁၃၄ ❀ ကြယ်စင်မျှားဝေ

ကိုယ့်သားရဲခွာဖြူအပေါ်ထားသည့် သံယောဇဉ်ကို သိနေတာကြောင့် ဒီမိန်းကလေးကို အဝေးသို့ပို့ပစ်ချင်ပါသည်ဆိုမှ ယခုကျ ခွာဖြူဟာ တစ်ဖက်အိမ်ကနေ သူတို့ကိုပြောင်လောင်းနေရမည့်အဖြစ်။

ပြီးတော့ ဒေါ်မေသင်ဇင်ရဲ့အရိပ်အောက်မှာ နေမခ လေမခ၊ နေရတော့မည်ဆိုတော့ သူတို့ ဘယ်လိုလှမ်းပြီး မိနိုင်းလို့ ဩဇာပေးလို့ ရတော့မည်လဲ။ ဒီမိန်းကလေးကို ကံကောင်းလှပါလား။ သူမကို ချစ်ခင် ကြင်နာမည့်သူတွေက အများအပြား။

ကြည့်ပါလား၊ သစ္စာတို့မောင်နှမဆိုလည်း သူမအတွက် ဆို တိုက်ပွဲဝင်ဖို့အသင့်။

အိမ်က မိုးသီဂီကရော၊ ရင်ထဲမှာ အိမ်မြှောင်အပြီးပြတ် ဖြစ်နေတာ ဒေါ်မိုးသီဂီတို့သားအမိတွေ သိမှသိ။

ဒေါ်မေသင်ဇင်၏စကားတွေကို နားထောင်ပြီး ဦးအဂ္ဂတော့ ဝမ်းပန်းတသာဖြစ်နေ၏။ သူတို့သားအမိတွေမှာသာ...

“ဟာ! ဆရာမကြီးတာဝန်ယူမယ်ဆို ပိုပြီးကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ အိမ်မှာက လူတွေသာ များတာ။ ဒီကလေးအပေါ် အနီးကပ် သွန်သင် စောင့်ရှောက်မယ့်လူ မရှိဘူးလေ။ ဆရာမကြီးအတွက် တာဝန်မပိုဘူးဆိုရင် ဘာသဘောမတူစရာရှိလဲဗျာ။”

ဆမဲ ကျွန်တော်တို့မှာလည်း တာဝန်ရှိတယ်လို့ ခံယူထားတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့နဲ့လည်း ‘သက်ဆိုင်တယ်ပေါ့ဗျာ’”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မကလည်း လောဘမကြီးပါဘူး။ ကျွန်မတာဝန်ယူသလို ဦးအဂ္ဂတို့လည်း တာဝန်ယူချင်မှာပေါ့လေ။ ခဲ! ဒါဆို ကျွန်မ ကလေးကိုခေါ်သွားတော့မယ်၊ သမီး... သွား၊ သမီးရဲ့ပစ္စည်းလေးတွေ သွားယူချည်”

ဒေါ်မိုးသီဂီတို့သားအမိတွေရဲ့ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို ကြည့်ပြီး ခွာဖြူအပေါ် မကြည့်ဖြူကြတာ ဒေါ်မေသင်ဇင် သိလိုက်ပြီမို့ ချက်ချင်းပင် ခေါ်ထုတ်လိုက်၏။

ပိုးသီဂီက နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ပြီး...

“သူ့မှာ ဘာပါတာမှတ်လို့၊ ဆရာမကြီး လူမွေးတာကိုလည်း ကြည့်မွေးဦးနော်။ တော်ကြာမှ တကယ့်တောကောင်အရိုင်းအစိုင်းကို ပိုးတို့က နွားမရွံ့ပိတ်ပြီး ရောင်းလိုက်တယ်လို့ မပြောနဲ့။ လူကတော့ ရိုင်းမုရိုင်းပဲ”

ခွာဖြူကတော့ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အားလုံးရှေ့မှ သူ့အခန်းသို့ထွက်ခွာသွားပြီး သူမပါလာသည့်လွယ်အိတ်လေးကို ပိုက်ကာ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ သူမ၏အသွင်အပြင်က နူးနူးညံ့ညံ့နှင့် သိမ်သိမ်ငယ်ငယ်၊ အရိုင်းအစိုင်းပုံလည်း မထွက်ပါ။

တောထဲမှာ နေခဲ့ရသူမို့ မနေတတ်မတိုင်တတ် မဟာ
တတ်မသောက်တတ်ဖြစ်နေရခြင်းသာ။ ပြုံးသိင်္ဂါကလည်း ဒေါ
မေသဇင်ကို ဝင်ပြီးသတိပေး၏။

“သူက ဆရာမကြီးရဲ့သူငယ်ချင်းသမီးရော သေချာရဲ့
လား။ တောသူမကလည်း ဒါမျိုးကျ ချော်လဲရောထိုင်တတ်ပါ
လား။”

ခွာဖြူ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဧည့်ခန်းထဲမှာ မတ်တပ်ရပ်
လျက်။ ဟိုကြည့်သည်ကြည့်။ မျက်နှာလေးကတော့ ပြိုတော့မည်
မိုးလို့။ ဒေါ်မေသဇင်က ခွာဖြူကို သူမ၏အနားသို့ခေါ်ကာ အတူ
ထိုင်စေသည်။ ပြီးမှ သူမရဲ့လွယ်အိတ်လေးထဲမှဆွဲကြိုးကို ထုတ်
ယူပြလိုက်၏။

“ဒီမှာလေ၊ ဆရာမကြီးငယ်ငယ်က ခွာဖြူအမေကို ပေး
ခဲ့တဲ့အမှတ်တရဆွဲကြိုးလေး။ MTZ ဆိုတဲ့ဆရာမကြီးရဲ့နာမည်
အတိုကောက်တောင် ပါသေးတယ်။ မငွေဖြူရဲ့သမီးလေး သေချာ
တယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာမကြီး ခွာဖြူလေးကို သမီးအဖြစ်မွေး
မယ်”

ဒီလောက်တက်ကြွ အားသန်နေတော့ ပြုံးသိင်္ဂါတို့ ပိုး
သိင်္ဂါတို့ မနာလိုဖြစ်နေကြရသည်။ ဒေါ်မေသဇင်မှာ တူချောစို့

သည်လေ။ အမေရိုကားမှာ နေသည်ဆိုပေမယ့် ဟိုက သူ့အဒေါ်
ဆီ တစ်နှစ်တစ်ခေါက်တော့ အလည်လာပြီ။

“မွေး... မွေး၊ နောက်မှ ပြုံးတို့ကိုအပြင်းအပာင်နဲ့။ လူ
တစ်ယောက်ကို ရမ်းမွေးပြီး နောက်မှ နောင်တကျ ရနေလိမ့်
မယ်”

“မရဘူး၊ စိတ်ချ၊ ဗီကောင်း မျိုးရိုးကောင်းတဲ့ကလေး
ဟာ အမြဲအမေအရ ရိုင်းသလိုရှိရပေမယ့် ပြုပြင်ပေးရင် လိမ္မာ
သင့်ကျသွားမယ်”

“အမယ်လေး၊ သူ့အဖေက သရဲကြီးနော်၊ စုန်းကြီးဆို
ပြီး သူ့ခွာကတောင် နှင်ထုတ်ထားတာ။ သူကသာ ကိုယ့်အဖေ
ကိုယ် ကာကွယ်ပြီး ပြောနေတာ။ ဝသုန်တို့ ရဲလင်းတို့ဆို လန့်
ပြီး သတိတွေလစ်သွားလိုက်ကြတာလေ။ သရဲက အုနုတ်စားပြီ
မှတ်တာတဲ့”

ပြုံးသိင်္ဂါမျိုးကလေးလျှင် ခွာဖြူ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး အော်
လိုက်ပုံက တကယ့်အချိုးအစိုင်း ကျားသစ်မလေးနယ်။ လှပသည့်
မျက်လုံးကလည်း ဝင်းဝင်းတောက်သွား၏။

“နင် ငါ့အဘကို မတရားမပြောနဲ့၊ ငါ့အဘက လူချော
တစ်ယောက်။ ဝက်ဝံကုတ်ခံရလို့ သေကောင်ပေါင်းလိုဖြစ်ပြီး ရုပ်

ပျက်ဆင်းပျက်မြစ်သွားတာ”

“အို! သမီး... သမီး သတိထားလေ၊ သတိထားမှပေါ့။ သူတို့က သမီးအပေါ် မလိုလားလို့ မတရားပြောကြတာ။ လူဆိုတာ သည်းခံရတယ် သမီးလေးရဲ့။ ကဲ! လာ... လား သွားကြမယ်၊ သွားကြမယ်”

ဘယ်သူ့ဘယ်လိုပြောပြော ဒေါ်မေသင်ကတော့ ခွာဖြူအပေါ် စိတ်မပျက်ပါချေ။ ဒါ သဘာဝပဲမဟုတ်လား။ သူ့အဖေအကြောင်း မတရားပြောတော့ သူမ ဘယ်ခံနိုင်မလဲ။ အရိုင်းမလေးမို့ လွတ်လပ်စွာပေါက်ကွဲပစ်တာပေါ့။

ဒေါ်မိုးသီဂီတိုသားအမိတွေကတော့ ပြောစရာတစ်ကွက်ရသွားသည့်အလား။ ပိုပိုသာသာ ကြောက်ရွံ့ စက်ဆုတ်ဟန်တွေ လုပ်ပြလို့။ ရင်ဖိသူဖိ၊ မျက်လုံးပြူးသူ ပြူး။

“အမယ်လေး! အမယ်လေး! ကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊ စုန်းကြီးရဲ့သမီး... ဟဲ့! စုန်းမ”

“လူတွေကို အူနှုတ်စားမယ့်ပုံ၊ ဆရာမကြီးနော်၊ သတိထား၊ အဲဒါ လူယောင်ဖန်ဆင်းထားတဲ့ စုန်းမ”

သည်စဉ် သူ့အခန်းထဲမှ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြန်ထွက်လာသည့် မိုးသီဂီ သူ့အစ်မတွေ မတရားပြောနေသည်ကို ကြားလိုက်

ရသဖြင့် ဒေါသဖြစ်သွား၏။ စောစောက သူ့အိမ်မှာပဲ ထားလိုက်ချင်သည့်စိတ်၊ ဟိုဘက်အိမ်ကို မထည့်ချင်သည့်စိတ်တွေ ပျောက်သွား၏။

“မမတို့ ဘာဖြစ်လို့ လူတစ်ဖက်သားကို မတရားပြောနေကြတာလဲ။ မဟုတ်မှန်းသိရဲ့နဲ့ အမနာပ ပြောတာကတော့ မကောင်းပါဘူးဗျာ။ ဒါလားဗျာ၊ လူယဉ်ကျေးတွေ။ မနာလိုစိတ်နဲ့ ပုပ်စပ်နဲ့ဟောင်နေတဲ့လူတွေ”

“မောင်မောင်နော်၊ နင်ကတော့ ပုန်းမပိုင်းမိနေပြီ။ ဘယ်တော့ လိပ်ပြာဒဏ်ခံရမလဲဟဲ့။ ကဲ! ကြစရာရှိ မြန်မြန်ကြွပါတော့။ ဒီအိမ်နဲ့လည်း လုံးဝမပတ်သက်ကြပါနဲ့တော့”

ဒေါ်မေသင်ကတော့ သည်းခံစိတ်မွှေးပြီး ကိုယ့်တပ်ကိုယ်မနိုင်လို့ စိတ်ပျက်နေသည့် သမားတော်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ကာ ခွာဖြူကိုခေါ်ပြီး ကိုယ့်အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

မိုးသီဂီ သူ့မိသားစုအတွက် ခွာဖြူကိုရော ဆရာမကြီးကိုပါ တတွတ်တွတ်တောင်းပန်ရင်း အိမ်ထဲအောင် လိုက်ပို့ခဲ့ပါလေသည်။

❀ ❀ ❀

အနီး (၁၄)

သစ္စာစိစဉ်ခဲ့သည့်အတိုင်း သူတို့လေးယောက်၊ ရဲလင်း
အစ်မ၏အရောင်းစင်တာကို ဖိမိစီးစီး တာဝန်ယူလိုက်ကြသည်။
အရောင်းစာရေးမတွေလည်း ပါပြီးသား။ သို့သော် ရဲလင်းအစ်မ
တုန်းကတော့ လုပ်ငန်းက ကြီးပြီး အုပ်ချုပ်သူက တစ်ယောက်
တည်းမို့ လုပ်ငန်းက မနိုင်မနင်းနှင့် အရှုံးပြခဲ့၏။

သူတို့လက်ထက်မှာတော့ ဒီလိုမဖြစ်စေရ။ စဖွင့်သည့်
ခက်ကတည်းက အသေအချာလေ့လာပြီး အားသာချက်တွေ အား
နည်းချက်တွေကို ရှာဖွေ၊ လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှ မရိုးသားသူ၊ တာဝန်
မကျေပွန်သူတွေကို ချက်ချင်းအလုပ်ဖြုတ်ပြုလိုက်သဖြင့် ကျန်
သည့်အရောင်းစာရေးမတွေအားလုံး အပိုးကျိုးသွားကြ၏။

တစ်လအတွင်းမှာပင် လူငယ်တွေဦးစီးသည့် 'သပြေရိပ်' အရောင်းစင်တာက ပစ္စည်းမှန်ချေးမှန် ဝန်ဆောင်မှုကောင်း နောက်ဆုံးပေါ်ပစ္စည်းမျိုးစုံရှိသည့်စင်တာအဖြစ် အခြေအနေတွေ က ဦးမော့လာခဲ့သည်။

မိုးသီဂီ၊ ရဲလင်း၊ ဝသုန်နှင့် သစ္စာ။ လေးယောက်လုံး တက်ညီလက်ညီကြိုးစားကြသဖြင့် လုပ်ငန်းလည်း ကျွမ်းကျင်၊ အကျိုးအမြတ်လည်းရှိ၊ လေးယောက်လုံး အသုံးစရိတ်အတွက် လစာသဘောမျိုး နည်းနည်းစီသာ ယူကြပြီး၊ ကျန်အမြတ်တွေ ကို ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူဒေါ်ခင်မေလင်းလင်းအတွက် ဆိုင်မိုးချေဖို့ စုကြ သည်။

မိုးသီဂီမိသားစုကလည်း ကျေနပ်သည်။ သူတို့သား သူတို့မောင်ဟာ အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ကိုနှစ်မြှုပ်ထားတော့ ခွာဖြူ နှင့် စိတ်မပူရတော့ဘူးပေါ့။ ကိုယ့်တွက်ကိန်းနှင့်ကိုယ်။

မိုးသီဂီတို့သူငယ်ချင်း(၄)ယောက်မှာလည်း လုပ်ငန်းက စိတ်ချရပြီဆိုတော့မှ ခွာဖြူအတွက် ခေါင်းထဲထည့်ဖြစ်ကြလေ သည်။ ခွာဖြူလေးဟာ ဆရာမကြီးရဲ့လက်ထဲမှာ စိတ်ချနေရသည့် အတွက်လည်း သူတို့ နောက်ဆံမတင်းဖြစ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သည်နေ့တော့ သူတို့လေးယောက် ခွာဖြူအကြောင်း

ပြောဆိုတိုင်ပင်ခဲ့ကြသည်။

“မိုးကြီး... ခွာဖြူအခြေအနေဘယ်လိုလဲ၊ မင်းရော ရောက်ရဲ့လား၊ ခြံချင်းကပ်နေတာပဲ၊ ရောက်မှာပေါ့”

ရဲလင်း၏အမေးကို သစ္စာကလည်း ထောက်ခံ၏။

“ဟုတ်တယ် မိုးကြီး၊ မင်းက သူများထက်ပိုပြီး တာနေ ခဲ့တယ်။ ခွာဖြူ တော်တော်တိုးတက်နေပြီလား။ ဆရာမကြီးက ရော ငါတို့တွေ သူ့အိမ်အလည်သွားရင် ကြိုက်ပါ့မလား၊ လက်ခံ ပါ့မလား”

မိုးသီဂီ၏ရုပ်က စောစောက ရွှင်လန်းတက်ကြွနေရာမှ မှေးမှိန်သွားခဲ့သည်။ ပြီးမှ...

“ခွာဖြူ ကံကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ဆရာမကြီးက မေတ္တာ အပြည့်နဲ့ သွန်သင်စောင့်ရှောက်တာဆိုတော့ တိုးတက်မှုက မြန် တယ်။ ဆရာမကြီးက စည်းကမ်းလည်း ကောင်းတယ်။ အခုဆို ခွာဖြူဟာ မယုံနိုင်စရာကောင်းလောက်အောင် လိမ္မာယဉ်ကျေး သွားပြီ။ နူးညံ့သိမ်မွေ့သွားပြီ”

“ဪ... ဝမ်းသာစရာပဲကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကြည့်ရတာ ဝမ်းမသာဘဲ စိတ်မချမ်းသာတဲ့ပုံပေါက်နေပါလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သစ္စာမေးလိုက်ရာ မိုးသီဂီ၏ပျက်ဝန်းများ မှန်မှိုင်းသွား

၁၄၄ * ခြေခံချောင်း

ဒဲးညည်း အစာနံကြာမှ...

“ငါ့အမေနဲ့ငါအစ်မတွေပေါ့ကွာ၊ မိုးပြိုမှာ ကြောက်တဲ့ တစ်ဟိုတုန်းငှက်တွေလိုပဲ။ ခြေနှစ်ချောင်းကို မိုးပေါ်ထောင် အိပ်နေကြတယ်။ သူ့ဘာသာ ဆရာမကြီးရဲ့အောက်မှာ သိမ်မွေ့ငြိမ်းချမ်းနေတဲ့ ခွာဖြူကို သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်ကနေ လွင့်ထွက်သွားစေချင်နေကြတယ်”

“ဟေ့! ဒါတော့ မျက်ကန်းတစ္ဆေတွေ ဖြစ်သွားကြပြီ။ ကိုယ့်မောင်ကိုယ့်သားကို ချစ်တာနဲ့ တစ်ဖက်သားကို ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ကြမှာ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ ခွာဖြူကို ဘယ်လိုမှမစွပ်စွဲရအောင် ငါတို့သုံးယောက် မဲဖောက်ပြီး ကျတဲ့လူက ခွာဖြူကို ယူလိုက်ကြမယ်လေ”

ရဲလင်းက အပျော်အပျက်သဘောမျိုး ပြောလိုက်ပေမယ့် မိုးသိင်္ဂါ မျက်နှာပျက်သွားပုံက ဖုံးလွှမ်းမရ။

“သူ့ဘဝလေး ငြိမ်းချမ်းနေတာကို မနှောင့်ယှက်ကြပါနဲ့ကွာ။ ဖြစ်သင့်တာက သူ့ကို ညီမလေးတစ်ယောက်လို ငါတို့လေးယောက်လုံး ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်ကြဖို့ပဲ”

“အေးပါကွာ၊ ငါက ပျော်စေပျက်စေပြောမိတာပါ။ ပြော

ဝမ်းပါဦး။ မင်းအစ်မတွေက ဘယ်လိုဒုက္ခပေးကြမှာလဲ။ မင်းအစ်မတွေက ရုပ်ချောပေမယ့် စိတ်ပုပ်တယ်နော်”

“အတ္တတွေပေါ့ကွာ၊ ငါ့မောင် ငါ့ပညာ ငါ့ဥစ္စာဆိုတဲ့ အတ္တတွေပေါ့။ သူတို့က ခွာဖြူကို ကလေးကချေတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ငါ့ပတ်ဝန်းကျင်၊ ငါ့အနားက လွင့်ထွက်သွားစေချင်ကြတာ”

“ဒါတော့ မတရားဘူးကွာ၊ သူ့ဘာသာ နေတာနေပါစေလား။ မင်းကိုရော လာပြီးပတ်သက်လို့လား”

“မပတ်သက်ရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ပေါ့ကွာ... တောထဲမှာ အရက်နှစ်ဆယ် အတူနေလာခဲ့ရတဲ့သံယောဇဉ်က သေရာပါတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။ မနေ့က သူကလည်း သူ့အိမ်ပြတင်းပေါက်ကနေ ငါ့အလုပ်သွားဖို့ထွက်လာတာကို ငေးကြည့်နေခဲ့တယ်။ ငါကလည်း သူ့အိမ်ဘက်ကို အမှတ်မထင် လှမ်းမေးကြည့်မိတယ်။ သူ့ရုပ်ကလေးက ဆွေးမြည့်နေတာပဲကွာ။ ငါ့ရင်ထဲကို နှင့်ခနဲခံစားလိုက်ရတယ်”

“အဲဒီလို အမြဲမြင်နေရသလား။ မင်းအစ်မတွေကရော မင်းတို့ကိုမြင်လိုက်ကြသလား”

“အမှန်ပြောရရင် ငါ သူ့ကိုစိတ်ချနေရတာကြောင့်

အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ကိုနှစ်ထားတာ။ သူ့ကိုမေ့ထားသလိုဖြစ်နေခဲ့တယ်။ မနေ့ကမှ မြင်မိတာ။ သူကတော့ ငါ့ကိုအမြဲငေးချင် ကြည့်ငေးနေမှာပေါ့”

မိုးသိဂါ၏ ငိုတော့မည့်အသံ၊ ပြီးတော့မည့်ရုပ်ကို ဝသုန်နောက်လိုက်သည်မှာ သူ ခံစားရ သက်သာစေအောင်ပါ။

“အမယ်! အမယ်! ကိုယ့်ဘက် ကိုယ်ယက်တဲ့လိပ်လေးပါလားဟေ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ ထင်ထားလိုက်တာ”

“ကဲ! ဒီလိုလုပ်မယ်ကွာ၊ ဒီနေ့ ငါတို့အလုပ်ကပြန်ရင် ခွာဖြူအတွက် အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်လေးတွေနဲ့ ဆရာမကြီးအတွက် သစ်သီးလေးတွေ ဝယ်သွားပြီး ဝင်လိုက်ကြရအောင်”

“ကောင်းတယ် ရဲလင်း၊ ကောင်းတယ်။ ခွာဖြူအခြေအနေလည်း မြင်ကြရတာပေါ့”

“မိုးကြီး၊ မင်းလိုက်လို့ဖြစ်ပါ့မလား။ မင်းအစ်မတွေကလည်း ခွာဖြူကို အစိမ်းလိုက်ဝါးစားချင်နေကြပါဦးမယ်”

“မစားအောင် ငါတို့အားလုံး ကာကွယ်ရမှာပေါ့။ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးကို လက်လွှတ်ခံလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“အိုကေ! ဒါဆို တို့တွေ ဒီညနေ ခွာဖြူအိမ် ဝင်လိုက်

ကြရအောင်”

မေတ္တာစံအိမ်. . . တဲ့။

ဒေါ်မေသဇင်ရဲ့အိမ်နာမည်။ မိုးသိဂါတို့ အိမ်အမည်ကတော့ ‘မိုးကောင်းကင်စံအိမ်’ တဲ့။ မာနတွေ ပကာသနတွေ မိုးထိမြင့်မားနေသည့်အိမ်ပေါ့။

ရဲလင်း၏ကားပေါ်မှာ ဝသုန်စီးပြီး၊ မိုးသိဂါရဲ့ကားပေါ်မှာ သစ္စာစီးသဖြင့် ကားနှစ်စီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ရပ်လိုက်ကြပြီး ခြံဝမှ မျှော်ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

လူရိပ်ကတော့ ဘယ်တွေ့ရမလဲ။ အိမ်ထဲမှာ လူနှစ်ယောက်တည်းရှိတာလေ။ ဆရာမကြီးနဲ့ ခွာဖြူ။ မိုးသိဂါက ခြံဝမှ လူခေါ်ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။

“ကလင်. . . လင်. . . လင်. . .”

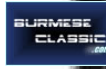
အတန်ကြာမှ ခွာဖြူထွက်လာသည်။ အားလုံးပင် အံ့သြသွားရ၏။ တစ်လအတွင်း ခွာဖြူအသွင်က တစ်သွေးတစ်မွေး။ အရင်လို နီကျင်ကျင်ဆံပင်လေးတွေကလည်း နူးညံ့ပြီး အညိုရောင်သို့ပြောင်းသွားသည်။

ကြေးနီရောင်အသားကလည်း တိုက်ထဲမှာ နေမခံ ယေ
မခံရသည်မို့ နို့နှစ်ရောင်သို့ ပြောင်းသွား၏။ မူလက ပန်းပုအကြမ်း
ထည်လေးဟာ ယခုကျ တကယ့်ကမ္ဘာကျော် ကျောက်ဆစ်လက်
ရာ။

ဝတ်တာစားတာက အစ၊ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး၊ အရင်
လို ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ရှပ်အင်္ကျီမဟုတ်တော့ဘဲ လုံချည်နှင့် ခပ်
စေ့အင်္ကျီလက်စကလေးနှင့်။ ကေန္တ ဆရာမကြီး ငယ်စဉ်က
အဝတ်တွေဖြစ်ရမည်။

သူမရဲ့လည်ပင်းမှာ သူမအမေဝတ်ခဲ့တဲ့ အသည်းပုံ ဆွဲ
ကြိုးလေးနှင့်။ နောက် ဆရာမကြီးဆင်ပေးထားပုံရသည့် စိန်နာ
ကပ်သေးသေးလေးနှင့်။

ခွာဖြူက အားလုံးကို သိမ်မွေ့သောအပြုံးနှင့်။

“လာကြပါရှင်၊ အစ်ကိုတွေကလည်း ခုမှပေါ်လာတော့
တယ်နော်”

အမယ်! အရင်လို နင်တွေငါတွေနှင့်မဟုတ်တော့ပါလား
သူတို့တွေ ပြီးသွားကြသည်။

“ပေါ်ချင်တာပေါ့၊ ညီမလေးရယ်၊ ငါတို့လည်း အလုပ်
တွေ ကြိုးစားလုပ်နေရလို့ပါ။ ပြီးတော့ ခဏခဏလာရင် ဆရာမ

ကြီးက ကြိုက်ချင်မှကြိုက်မှာ”

သူတို့တွေကို ခွာဖြူက ဆရာမကြီးရဲ့ရော ခြေခန်းသို့ခေါ်
ဆောင်သွားခဲ့သည်။ လက်ဆောင်ထုပ်များနှင့် သစ်သီးများကို
စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ကြပြီး အားလုံးပင် ဆရာမကြီးကိုနှုတ်ဆက်
လိုက်ကြ၏။

“ဆရာမကြီးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ ခွာဖြူဟာ
ကျွန်တော်တို့အားလုံးရဲ့ ညီမလေးပါ။ သူ့အဘက ကျွန်တော်တို့
အားလုံးရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါ”

“အေးကွယ်... ခွာဖြူလေးက လိမ္မာပါတယ်၊ အရိပ်
ပြောင် အကောင်ထင်တယ်၊ တစ်ထွာပြောင် တစ်လံမြင်တော့ ဆရာ
မကြီးလည်း ဝမ်းသာနေရတယ်။ ကလေးက နာခံတတ်တော့
ဆရာမကြီးလည်း အချိန်ဇယားနဲ့ကို မောင်းနေတော့တာပဲ။ သမီး
ခွဲအချိန်ဇယားကို သမီးရဲ့အစ်ကိုတွေကို ပြလိုက်ပါဦးကွယ်”

ဒေါ်မေသင်္ဃာမှာ သူစိုက်ပျိုးသည့်ပန်းပင်မှ ပန်းမွှေးမွှေး
တွေ ပွင့်လာသည့်အတွက် လူသားဥယျာဉ်မှူးကြီး ကျေနပ်ဝမ်း
မြောက်နေသည်။

ခွာဖြူက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာပင် သူမ၏အခန်းကနဦး
သူမအတွက် ရေးထားသည့်အချိန်ဇယားကို သွားယူလာခဲ့သည်။

၁၅၀ * ကြယ်စင်စူသေ

နံနက် (၅)နာရီ - အိပ်ရာထ၊တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းရေးလုပ်။

နံနက် (၅)နာရီခွဲ - ဆွမ်းချက်၊ ဆွမ်းတော်ကပ်။

နံနက် (၆)နာရီ - ဆရာမကြီးနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်။

နံနက် (၆)နာရီခွဲ - နံနက်စာစား။

နံနက် (၉)နာရီခွဲမှ (၁၂)နာရီအထိ - စာသင်။

နေ့လယ် (၁)နာရီထိ - နား။ နေ့လယ်စာစား။

နေ့လယ် (၁)နာရီမှ (၃)နာရီထိ - စာသင်ချိန်။

ညနေ (၃)နာရီမှ (၄)နာရီထိ - ညစာချက်။

ညနေ (၄)နာရီမှ (၆)နာရီထိ - ရေချိုး၊ အနားယူ။

ညနေ (၆)နာရီ - ညစာစား။

ညနေ (၆)နာရီမှ (၈)နာရီထိ - တီဗွီကြည့်။

ည (၈)နာရီမှ (၁၁)နာရီထိ - စာကြည့်ချိန်။

နံနက် (၅)နာရီမှ (၁၁)နာရီထိ အချိန်ဇယားက အပြည့်။

ခွာဖြူအစား သူတို့ရင်မောသွားကြသည်။ ခွာဖြူ ရေရှည်မှာ ဒဏ်ခံနိုင်ပါ့မလား။ မေးကြည့်ကြ၏။ သစ္စာက အရင်...

“ခွာဖြူ ဒီလိုနေရတာ ကျဉ်းကျပ်တယ်ထင်လား”

“မထင်ပါဘူး အစ်ကိုသစ္စာ၊ ခွာဖြူက စာအရမ်းသင်

ခွင့်တယ်။ ပညာတတ်ချင်တယ်။ ခုမှ ခွာဖြူဘဝမှာ မိုးရွာတာ။ ခွာဖြူက မိုးရွာတုန်း ရေခံရမှာပေါ့”

“ဟ! စကားကလည်း တတ်လှသည်လား။ ဘယ်ကရတဲ့ ပညာတွေလဲ”

ရဲလင်းက ချီးမွမ်းလိုက်လျှင် ဒေါ်မေသင်က ပြုံးနေပြီး ခွာဖြူက ရင်ထဲမှာရှိသည့်အတိုင်း ဖြေ၏။

“မေမေကြီးနဲ့ နေတာပဲလေ၊ မေမေကြီးက တကွတတ်သွန်သင်ဆုံးမသလို အနားယူချိန်တွေမှာ ဖတ်သင့်ဖတ်ထိုက်တဲ့ စာအုပ်တွေ ဖတ်ခိုင်းတယ်။ ဗုဒ္ဓဝင်ရုပ်စုံတွေ၊ ဓမ္မပဒရုပ်စုံ၊ အတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ရုပ်စုံစာအုပ်တွေ ဖတ်ခိုင်းတယ်။ မဂ္ဂဇင်းတွေ ကွန်ယက်တွေလည်း ဖတ်ခိုင်းတယ်”

“ဪ”

တကယ့်ကို အချိန်ပြည့် အနီးကပ်သွန်သင်စောင့်ရှောက်ပေးနေတာပါလား။ ဆရာမကြီးကို သူတို့အားလုံး ကျေးဇူးတွေ တင်မိကြသည်။

သူတို့ရဲ့အရိုင်းပန်းလေးဟာ ရုပ်ပိုင်းတွင်မက စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာမှာပါ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာလိုက်တာ မယုံနိုင်လောက်စရာ။

ဝသုန်ကတော့ ခွာဖြူကို မမြင်ဖူးသလို မျက်တောင်ပင်

မခတ် ငေးကြည့်နေသဖြင့် သစ္စာက ခြေနှင့်လှမ်းတို့ရသည်။ ဒီ
တော့မှ ဝသုန်မေးခွန်းက ကမန်းကတန်း။

“ခွာဖြူ ဒီမှာနေရတာ ပျော်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ပျော်ပါတယ် အစ်ကိုဝသုန်။ အဘကို
အောင်းမေ့တာ တစ်ခုပါပဲ။ ကိုယ်ကတော့ ကြင်နာတတ်တဲ့ မေမေ
ကြီးရဲ့ရင်ခွင်မှာ ငြိမ်းချမ်းလို့ အဘခမျာ တောကြီးပျက်မည်းထဲ
မှာ တစ်ယောက်တည်းရယ်”

ပြောရင်းမှ ခွာဖြူ အသံတွေတုန်လာပြီး မျက်ရည်ကျ
လာခဲ့လျှင် အားလုံးပင် ဝိုင်းဝန်းချော့မော့ကြရ၏။

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ညီမလေးရယ်၊ အဘစိတ်ချမ်း
သာအောင် လိုက်နာရတယ်လို့ပဲ တွက်လိုက်ပါ။ အဘအတွေ့
ကျတော့လည်း သူ့သာ တကယ်လို့ သေသွားခဲ့ရင် ခွာဖြူတစ်
ယောက်တည်း တောထဲမှာ ဒုက္ခရောက်ကျန်ခဲ့မှာ စိုးရိမ်တာပါ”

“အဘက တရားအားထုတ်တော့မှာပါ။ တောထဲမှာပဲ
မေတ္တာဘာဝနာပွားပြီး တရားနဲ့မွေ့လျော် သစ်သီးရှာစားတော့
မယ့်အတွက် သူ့အတွက် မပူပါနဲ့တော့ကွာ။ လူဆိုတာ ဒီလိုပဲ
သေကွဲရှင်ကွဲတွေ ကွဲတတ်ကြတာပဲလေ”

“ခွာဖြူကတော့ တစ်နေ့နေ့မှာ အဘကိုသွားရှာချင်ပါ

သေးတယ်။ ခွာဖြူအခြေကျတဲ့တစ်နေ့မှာ အဘကို ဒီခေါ်လာမယ်
ပလစ်စတစ်ဆာဂျီနီနည်းနဲ့ အဘရုပ်ကိုပြန်ပြင်မယ်”

“ကောင်းပါတယ် ညီမလေး၊ တို့တွေအားလုံးကလည်း
ဝိုင်းပြီးကူညီမှာပေါ့ကွယ်။ ကဲ! အခု အစ်ကိုတို့ဝယ်လာတဲ့လက်
ခွေခွေလေးတွေကို လက်ခံလိုက်ပါဦး။ ဆရာမကြီးကိုလည်း သစ်
သီးတွေနဲ့ ကန်တော့ပါတယ်”

ရည်မွန်ယဉ်ကျေးစွာပင် သူတို့ ဆရာမကြီးကို ကန်တော့
နေခိုက် တစ်ဖက်ခြံမှ ဒေါ်မိုးသီဂီ သူ့သားကို လှမ်းခေါ်လိုက်လေ
သည်။

“သားရေ ရေချိုးနောက်ကျတော့မယ်။ အိမ်မှာလည်း
သားကိုတွေ့ဖို့ မာရီယာလေး တောင့်နေတယ်”

“လာပြီ မေမေ... လာပြီ”

ဘာပဲပြောပြော မိုးသီဂီဆိုတာ မိဘ အစ်မများရဲ့စကား
ကို နာခံတတ်သူပါ။ ၊ ဘေးလုံးပင် သူနှင့်အတူပြန်ဖို့ ထရပ်လိုက်
ပါသည်။ သစ္စာက သူ့အား...

“မာရီယာဆိုတာ ဘယ်သူလဲကွ”

သူမဖြေခင် ဝသုန်က အရင်...

“တို့ကျောင်းတန်းက Physics က ကွင်းကွာ။ ဆတ်

စလူးခါတာလည်း သူ့လောက် ဘယ်သူမှမမီဘူး”

“ဪ! ဒါပေမဲ့ သူက ထောတယ်ကွ။ ဟိုက်ဘော့”

“အမယ်လေး! သူ့အဖေက ဟိုက်ဘော့ပေမယ့် မိန်းမ ယူတာလည်း တရားဝင်တင် သုံးယောက်၊ ကလေးက အားလုံး ပေါင်း ခြောက်ယောက်”

“မင်းက တယ်သိပါလား”

“ရှောင်သင့်တာရှောင်၊ ဆောင်သင့်တာဆောင်ရအောင် ပေါ့ကွာ။ မိုးကြီး . . . မင်းလည်း နှာခေါင်းကျည်ပွေ့တွေ့နေဦး မယ်”

သူတို့ကိုလိုက်ဖို့သည့်ခွာဖြူမှာ မျက်နှာမကောင်း။ သူ့ အဘကို အောင်းမေ့လို့လား။ မာရီယာအကြောင်း ကြားလိုက်ရ ဝိုလို့လားမသိ။

ရဲလင်းက ခွာဖြူအား ဆုံးမလိုက်သည်။

“ညီမလေး၊ ဘာမှစိတ်ထဲမထားနဲ့။ ဒီနှစ် ကိုးတန်းကို အောင်အောင် ကြိုးစား။ ရှေ့နှစ်ခါ ဆယ်တန်းအောင်အောင် ကြိုးစားပြလိုက်။ ညီမကို အထင်သေးနေတဲ့ လူ့အသိုင်းအဝိုင်း လူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခေါင်းမော့ပြနိုင်အောင် ကြိုးစား”

ဝသုန်နှင့် သစ္စာကလည်း . . .

“ဟုတ်တယ် ခွာဖြူ။ ဘာမှစိတ်တွေ ထွေပြားမနေနဲ့။

ပညာသာ ကြိုးစား။ အစ်ကိုတို့တွေ ရှိတယ်။ ဒီကောင် မိန်းမရ သွားလည်း တစ်တောရင်းတာပေါ့”

သူတို့ကားနှစ်စီး ထွက်ခွာသွားသည်အထိ ငေးကြည့် ကျန်ခဲ့သည့်ကောင်မလေးရဲ့မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်စက်တွေ ခို သီးနေတာ သူတို့ကတော့ မသိလိုက်ပါချေ။

* * *

အခန်း (၁၅)

၈၁၅

သူမက ကြမ်းတမ်းသောဘဝမှ လာခဲ့ရသူပီပီ။ အအိပ် အနေနည်းပါသည်။ လင့်တဲလေးပေါ်မှာဆို ကုလားသေကုလား မော အိပ်လို့ရတာမှမဟုတ်တာ။ ဘဝပေးအသိအရ ချွတ်ခနဲဆို နိုးရသည့်ဘဝ။

ယခု မေမေကြီးရဲ့ရင်ခွင်မှာ လုံခြုံစိတ်ချစွာ အိပ်ရသည့် ဘဝရောက်ပြီဆို သူမက လေးနာရီဆို အိပ်ရေးဝပါပြီ။ မေမေကြီး မသိအောင် သူမရဲ့ဘေးမှ တိတ်တိတ်ခိုးထပေမယ့် မရ။

“သမီး ငါးနာရီမှထ၊ အိပ်ချိန်အရမ်းနည်းနေမယ်”

ကျယ်ပြန့်သည့်မိသားစုအိပ်ရာမှာ နွေးနွေးထွေးထွေး အိပ်ရာမှ ခွာဖြူ မေမေကြီးကို ပြန်ဆွေးနွေးရသည်။

“ခွာဖြူ တကယ်ပဲ အိပ်ရေးဝပါပြီ မေမေကြီး”

“သမီးကို မေမေကြီး တကယ်ပဲသနားမိပါတယ်။ မေမေကြီး ဆူမှာမာန်မှာကြောက်လို့ သတိနဲ့အမြဲနေရသလားကွယ်။ ပညာသင်ချိန်ကုန်ရင် သမီးရဲ့အချိန်တွေ အများကြီးပိုလာမှာပါ”

“သမီးက ငရဲလိုကြမ်းတမ်းခက်ထန်တဲ့ဘဝက လာခဲ့တော့ အခုဘဝဟာ အရမ်းကို အဆင်ပြေချောမွေ့လှပါတယ် မေမေကြီးရယ်။ အရင်ဘဝက လူတွေကို သမီးအမြဲကြောက်ရွံ့နေမိပေမယ့် အခုတော့ မေမေကြီးလို မြင့်မြတ်တဲ့လူတွေလည်း ရှိပါသေးလားဆိုပြီး အမြဲဝမ်းသာနေရတာပါ။ ခွာဖြူနေရတာ မကျဉ်းကျပ်လှပါဘူးရှင်”

“ဒါဆို သမီးက အစောကြီးထပြီး ဘာတွေလုပ်မလို့လဲကွယ်”

“စာဖတ်မယ်လေ မေမေကြီး။ ကျောင်းစာမဟုတ်တဲ့ အပြင်စာ။ မေမေကြီးပေးထားတဲ့ ခုလထုတ်မဂ္ဂဇင်းသုံးအုပ်က မပြီးသေးဘူး”

“အေးအေး... ဒါဆိုလည်း ဖတ်၊ အေးတယ်နော်၊ အနွေးထည်လေး ထပ်ဝတ်ဦး။ ဪ... သမီးကိုအဝတ်အစားတွေ ထပ်ဝယ်ပေးဦးမှပါ။ မေမေကြီးလည်း ကိုယ့်ငယ်ငယ်က

အဝတ်တွေနဲ့ပဲ ထိုးထားမိတယ်”

“ဟာ!... မေမေကြီးကလည်း အဲဒီအဝတ်တွေက အကောင်းစားတွေချည်းပါ။ ခွာဖြူကြိုက်ပါတယ်။ အဝတ်မိရုံကြီး တစ်လုံးလုံးကို အပိုင်စား ရထားတာပဲ၊ နောက်ထပ်မဝယ်ပါနဲ့။ အလကားပိုက်ဆံကုန်လို့”

တကယ်လည်း ဒေါ်မေသဇင်က ယခုအခါ လူက ဝလာသည့်မို့ ငယ်ငယ်က တက္ကသိုလ်တုန်းကအဝတ်တွေနှင့် လုံးဝကို မတော်တော့ပါ။ ယခုဝတ်နေသည့်က သက်တောင့်သက်သာ ရယ် ဒီမိတ် ပွပ္ပတွေ။

“ဒါပေမဲ့ သမီးရယ်၊ အပြင်လောကမှာ ခေတ်တွေ စံနစ်တွေ တိုးတက်နေပေမယ့် ငါ့သမီးလေးချော အဝတ်အစားတွေ ကြောင့် ခုမှ ဆိုရှယ်လစ်ခေတ်၊ တော်လှန်ရေးခေတ်ပဲ ရောက်သေးတယ်။ ဒီမိုကရေစီခေတ်ကို ရောက်မလာသေးဘူး”

ဆရာမကြီးက အရွှန်းဖောက်လျှင် ခွာဖြူကလည်း ပြန်နောက်လေ၏။

“ဟာ! ဒါကတော့ ခွာဖြူက ကျောက်ခေတ်က အရိုင်းခေတ်က လာတာလေ မေမေကြီးရဲ့။ အရမ်းတိုးတက်မြန်ခဲ့တာကြီး။ အရှိန်အဟုန်ပြင်းလွန်းလို့ ခေါင်းတောင်မူးနေသေးတယ်။

ပြီးတော့ သည်ခေတ်ကလို ပေါ်ပေါ်ရော်ရော်တွေလည်း မဝတ်ချင်ပါဘူး။

နေ့စဉ် တီဗီကြည့်ရုံ၊ ဇာတ်ကားတွေလည်း ကြည့်ရတာ မို့ သူမဟာ မြန်မာ့သတင်း၊ ကမ္ဘာ့သတင်းတွေလည်း သိ၊ ခေတ်ကိုလည်း သိရှိသွားပေပြီ။

ဆရာမကြီးက သူမကို ကွန်ပျူတာတော့ သင်မပေးသေးပါ။ အင်္ဂလိပ်စာသုံး ငါးတော့ သင်ပေးထားပေပြီ။ ခွာဖြူမှာ လေ့လာသိရှိရာတွေ များလွန်းသဖြင့် အရာရာကို လောဘတကြီး သိလွှ်သင်ချင်နေပါ၏။

ကမ္ဘာသစ်ဟာ သူမအတွက် အရာရာစူးစမ်းလေ့လာသိရှိချင်စဖွယ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ အိပ်ပစ်ရမှာပင် နှမော့နေမိပါ၏။

“မေမေကြီး အိပ်ရာထဲမှာ နွေးနွေးထွေးထွေးနေဦးနော်၊ ခွာဖြူ စာဖတ်လိုက်ဦးမယ်။”

“အနွေးထည်ဝတ် သမီးရဲ့၊ မေမေကတော့ ခုလိုဆေးဝါး တွင်းဆို အရမ်းချမ်းတတ်တာ။ ခြေတွေလက်တွေလည်း ထုံလာ ကိုက်လာတယ်။ တစ်နေ့လောက် ဆေးခန်းသွားဦးမှပါ။”

“ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်သွားကြမယ်လေ မေမေကြီးရဲ့၊ တက္ကစီနဲ့သွားမယ်။ မေမေကြီး ကားမမောင်းပါနဲ့၊ ပင်ပန်းတယ်။”

အိမ်ကကားမမျှာ ကားဂိုဒေါင်ထဲမှာ အနားယူနေရတာ ကြာပြီပေါ့။ ခွာဖြူ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ဝင်လာပြီး မနေ့က မပြီးသေး သည့်မဂ္ဂဇင်းများကို ဆက်ဖတ်နေ၏။

တစ်လအတွင်းမှာ သူမရဲ့အသိဉာဏ်တွေ အများကြီး ခြောင်းလဲတိုးတက်ခဲ့ပေပြီ။ မေမေကြီးဟာ သူမရဲ့ကျေးဇူးရှင် ပါ။ မိုးသီဂါကို သွားသတိရမိတော့ ခွာဖြူရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲစူးနစ် ရပြန်၏။ သူ့မိသားစုဝင်တွေဟာ တစ်မျိုးကြီးပါ။

သူမကို တောကောင်အရိုင်းအစိုင်းလို ဘာဖြစ်လို့ကြည့် တာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ရွံရှာစက်ဆုပ် အထင်သေးနေကြတာလဲ။ သူမက သူတို့ကို ကောင်းကျိုးပဲပေးမည့်သူပါ။

တားမြစ်ထားသည့်အရာတွေကို သူမက လုယူမှာမဟုတ် ပါ။ မေမေကြီးသာ သူမဘဝမှာ ပေါ်မလာခဲ့ပါလျှင် ခွာဖြူဆိုတာ ရေခဲအလောင်းခံရသည့်သစ်ပင်လေးလို ညှိုးခြောက်သေဆုံး သွားရမှာပါ။

အတွေးကိုမောင်းထုတ်ပြီး ခွာဖြူ စာပတ်နေရင်း မနက် ငါးနာရီထိုးတော့ မီးခိုးခန်းသို့သွားလိုက်၏။ မေမေကြီးမှာ တပည့် တွေ များစွာရှိပြီး ခိုင်းလို့လည်းရတာကြောင့် တစ်ပတ်တစ်ခါခန့် ဆက်ပြီး ဈေးဝယ်ခိုင်းထားသဖြင့် ဟင်းချက်စရာတွေကို ရေခဲ

သေတ္တာထဲမှာ အပြည့်။

တစ်နေ့တာအတွက် ဘာတွေချက်သင့်သလဲဆိုတာကို လည်း အစာအုပ်စုသုံးစုရပ်ပုံ ချိတ်ဆွဲထားပေး၏။ ကိုယ်ခန္ဓာကြီး ထွားစေသောအုပ်စု၊ အင်အားဖြစ်စေသောအုပ်စု၊ ရောဂါကာကွယ် စေသောအုပ်စုပုံတွေပေါ့။

နောက်ပြီး ညကတည်းက မနက်ကိုချက်ရမည့်ဟင်းစပ် တွေ ပြောပြထားခဲ့သဖြင့် ခွာဖြူ ထမင်းဟင်းတွေကို မေမေကြီး သင်ထားသည့်အတိုင်း လွယ်ကူစွာချက်ပြုတ်ဖြူ၊ ဒီမှာ ထမင်းချက် ရတာ အိုးမည်းလည်း မပေ၊ အပူလည်း မဟပ်၊ ချွေးပင်မထွက် ရပါချေ။

နှစ်ယောက်စာပဲ ချက်ရတာမို့ ငယ်ငယ်တုန်းက အိုးပုတ် ချိုးရပ်တွေနှင့် ကစားရသလောက်ပါ။ မေမေကြီးမှာ သွေးတိုးနှင့် နှလုံးရှိသဖြင့် ရောဂါနှင့်သင့်အောင်လည်း ခွာဖြူ ချက်ပြုတ်ရ ပါသည်။

ဆွမ်းတော်ကပ်ဖို့ပြင်ဆင်ပြီးတော့ ခွာဖြူက ဆရာမကြီး ကို နှိုးရသည်။

“မေမေကြီး ဆွမ်းတော်တင်ရအောင်၊ ထ...ထ”

“အေး... သမီးလေး၊ သာဓု... သာဓု ငါ့သမီးလေး

ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ”

ဒေါ်မေသဇင်မှာ သူ့စေတနာ သူ့အကျိုးပေးကာ ဘွား ခနဲ သမီးလေးတစ်ယောက် ကောက်ရသလို အားကိုးအားထား ပြုရလှပါသည်။ မငွေဖြူဟာ သူမကိုယ်ငယ်ကတည်းက ကောင်း ကျိုးတွေပေးခဲ့တာ ယခုထိ တမလွန်ကနေ သူမထံ သမီးလေး ပို့ပေးကာ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်နေတုန်းပါလား။

ခွာဖြူက ကြင်နာစွာ ဆွဲထူပေးလျှင်တော့ ဝလာသူပီပီ တကျွတ်ကျွတ်စုတ်ထိုးရင်း ထရသည်။ နောက် မျက်နှာသစ်ပြီး သားအမိနှစ်ယောက် ဘုရားရှိခိုး ဆွမ်းတော်ကပ်ကြသည်။ နံနက် ဦးမှာ တကယ့်ကို ကျက်သရေအပြည့်နှင့် ကြည်နူးချမ်းမြေ့စွာပင်။

ဒီအိမ်မှာ လောဘ ဒေါသ မောဟတွေ မရှိ။ ဒေါ်မေ သဇင်မှာ လောဘဒေါသတွေမရှိ၊ စီးပွားရေးလည်းမလုပ်ပါ။ ဝယ် ထားခဲ့သည့်တိုက်ခန်းများမှ တိုက်ခန်းငှားခတွေပင် စားလို့မကုန်၊ လှူလို့လည်း ရ၊ ပင်စင်လစာလည်း ရှိသေး၏။ ဘဏ်တိုးတွေ ကလည်း ပွားပြီးရင်း ပွား။ သည်အရွယ်မှာ ငြိမ်းချမ်းမှုကိုပဲ လို ချင်ပါသည်။

မွေးထားလိုက်သည့်သမီးလေးကို ပန်းပင်လေးတစ်ပင် လို ပြုစုပျိုးထောင်ရင်း ငြိမ်းချမ်းစွာ ဖြတ်ကျော်ချင်ပါသည်။ တိုး

တိုးဖော်လေးကလည်း အလုပ်လုပ်သည့်စက်ရုပ်လေးပမာ အရမ်းကို တက်ကြွ လိမ္မာလွန်းနေတော့ ဒေါ်မေသဇင်မှာ ကိုယ့်ကိုကြမ္မာကိုပင် အရမ်းအံ့သြနေမိပါရဲ့။

ငါဟာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စိတ်ကောင်းထားခဲ့လို့များ လောကကြီးက ငါ့ကိုဆုချလိုက်တာလား၊ ပြောလို့တော့မရ၊ သူမရဲ့ကောင်းသည့်စိတ်ကပင် ကောင်းကျိုးကိုပေးတာ ထင်ပါရဲ့။

ခွာဖြူလေးရဲ့ ညှိုးနွမ်းအားငယ်သည့်ရုပ်ကလေးကိုမြင်လျှင်မြင်ချင်းပင် သူမ ချစ်ခင်သနားကြင်နာမိတာလည်းအမှန်။

ဒေါ်မေသဇင်နှင့်ခွာဖြူ ဘုရားရှိခိုး၊ ဆွမ်းတော်ကပ်ပြီး ကြတော့ လမ်းလျှောက်ထွက်ကြဖို့ အိမ်ပြင်သို့ထွက်လာကြသည်။ ဆောင်းနံနက်ခင်းမို့ နှင်းတို့က ခပ်ပါးပါး၊ နှစ်ယောက်စလုံး ယုန်မွှေးဦးထုပ်လေးတွေနှင့်။

ဒေါ်မေသဇင်က အနွေးထည်ကြီးနှင့် လုံချည်နှင့်ပေမယ့် ခွာဖြူလေးကတော့ သူငယ်ငယ်က ဝတ်ခဲ့သည့်အားကစားဝတ်စုံအပြာလေးနှင့်၊ ဘောင်းဘီရှည်အပြာ၊ အားကစားအင်္ကျီလက်ရှည်အပြာ၊ ဖွဲ့ထွားလှပသည့်ကောင်မလေးနှင့် ကြည့်လို့ကောင်းလှပါ၏။

သားအမိနှစ်ယောက် လမ်းအတူလျှောက်ကြရင်း စကား

တွေလည်း ပြောလို့။

“မေမေငယ်ငယ်က အားကစားစလက်ရင် သမီးရဲ့၊ ဒါတောင် ဒီအရွယ်ကျတော့ ချူးချာ ချည့်နဲ့ချင်သေးတယ်၊ ဪ... ဇရာ...”

ဒေါ်မေသဇင် သံဝေဂတွေ ပွားနေလျှင် ခွာဖြူက အားပေးရှာ၏။

“မေမေကြီးပုံစံက အလတ်ကြီးပါ။ စိတ်ကို ချမပစ်ပါနဲ့ မေမေကြီးရဲ့၊ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ဆိုတော့ ဘာရှိသေးလို့လဲ၊ မင်းသမီးတွေကိုကြည့်ပါလား၊ လှလို့ပလို့၊ စိတ်ကို တင်းထားပါ”

“တင်းတာပဲ သမီးရဲ့၊ မရတော့ဘူး၊ ငါးဆယ်ကျော်ပေမယ့် မေမေကြီးက အက်ဆီးဒင့်တစ်ခုကြောင့် ဆေးကုရ ပင်စင်ယူရနဲ့ လူကလည်း ဝလာ၊ ခြေတွေလက်တွေကလည်းမကောင်း”

“ဒါတောင် မေမေကြီးက တစ်ယောက်တည်းနေသေးတယ်နော်”

“ဪ... လူထူလူလှ လူမမာကြီးမှမဟုတ်တာ၊ လူပိုလေးတွေ မွေးမိတော့လည်း ပြဿနာက အမျိုးမျိုးလေ။ တစ်ယောက်တည်းနေတာပဲ ကောင်းပါတယ်ဆိုပြီး နေရတော့တာပဲ”

၁၆၆ * ကြယ်စင်မျိုးသေ

“ခွာဖြူကျမှ မေမေစိတ်ကို ပြင်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“အင်း... မြင်မြင်ချင်း မငွေဖြူနဲ့ဆင်တော့ သံယောဇဉ် ရှိသွားတယ်လေ။ ကဲ! တို့သားအမိ ရှေ့က တို့ဝင်နေကျဆိုင်လေး ဝင်ပြီး မုန့်စားကြစို့”

တို့ဆိုင်လေးမှာ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ပြီး မုန့်ဟင်းခါး၊ အုန်း နို့ခေါက်ဆွဲ၊ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီနှင့်မုန့်မျိုးစုံ ရပါသည်။ နှစ် ယောက်သားဝင်ပြီး ဒီဆိုင်လေးမှာ နံနက်စာစားနေကျ။

“မေမေတော့ ဒီနေ့ မုန့်ဟင်းခါးစားမယ်”

“သွေးတိုးနေပါဦးမယ် မေမေကြီးရဲ့ လက်ဖက်ရည်နဲ့ ပဲနံ့ပြား မကောင်းဘူးလား”

“မုန့်ဟင်းခါးမစားရတာ ကြာပြီအေး၊ အိမ်ကျ သွေးကျ ဆေးသောက်ပါ့မယ်ဆို”

ကလေးလေးလို ဒေါ်မေသဇင် ဂျီကျနေလျှင် ခွာဖြူက မေမေကြီးမုန့်ပန်းကန်ထဲ သံပုရာသီးစိတ်လေး ညှစ်ထည့်ပေးမိ သည်။ သွေးမတိုးအောင် ဖြေတာပေါ့။

“ကဲ! သမီးလည်း စား။ မေမေစားမှာစိုးတာနဲ့ မုန့်ဟင်း ခါးမစားဘဲ ရှောင်နေရတာ ကြာပြီမဟုတ်လား။ တို့သားအမိ အဝဆွဲကြစို့”

တကယ့်ကို နှစ်ယောက်အတူတူ မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲစီ အားပါးဟရစားနေကြစဉ် သူတို့စားပွဲသို့ မိုးသီဂီလည်း ရောက် ရှိလာခဲ့သည်။

“ဟော... အစ်ကိုလည်း လမ်းလျှောက်တာလား”

“ငါက ပြေးတာ၊ လမ်းလျှောက်ရုံနဲ့ အားမရဘူး။ ကဲ! ငါ့ဖို့လည်း တစ်ပွဲမှာပေး”

မိုးသီဂီအသွင်က တီရုပ်နှင့်ဘောင်းဘီဒူးကျနှင့်။ သို့ သော် သူနှင့်လိုက်ဖက်တာပါပဲ။ မိုးသီဂီကလည်း ထရက်ဆုအပြာ လေးနှင့် နင်းသောက်ပန်းလေးကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်မိ၏။

ခွာဖြူက သွက်လက်စွာပင် မုန့်တစ်ပွဲမှာလိုက်ပြီး သူ စားမည့်ပန်းကန်ကို မိုးသီဂီအား ပေးလိုက်၏။ စေတနာတွေပေါ့ လေ။

“စား... အစ်ကို၊ အစ်ကိုဆာနေမှာ။ ခွာဖြူက ပြီးမှ စားမယ်”

“အေး! ဒါဆိုလည်း ဆွဲပြီး ငါက နှစ်ပွဲစားမှာနဲ့ အတော် ပဲ။ အပြန်ကျ ခွာဖြူတို့နဲ့ အတူတူလမ်းလျှောက်မှာ”

“ကောင်းတယ်”

ဒေါ်မေသဇင် မုန့်စားရင်း ကလေးနှစ်ယောက်ကို အကဲ

ခတ်နေမိ၏။ ကောင်လေးက မဆိုးပေမယ့် သူ့အမေတွေ အိပ်ပွဲတွေကိုတော့ အော့ကြော့လန်ပါသည်။ သူမက ခွာဖြူကို သမီးတစ်ယောက်လို ချစ်နေမိသည်မို့ အစစအရာရာ မျှော်လင့်ချက်ချင်ချိန်နေရသည်။

မုန့်ပန်းကန်တွေ ရောက်လာတော့ ခွာဖြူက ကပ်ပွဲမိုးသီဂါက နောက်တစ်ပွဲ ထပ်စားသည်။ မုန့်စားပြီးတော့ သုံးယောက်အတူ လမ်းလျှောက်ပြန်ခဲ့ကြ၏။ အမှတ်မထင်လို့ ထင်လိုက်စရာရှိပေမယ့် ထိုအဖြစ်အပျက်လေးဟာ တမင်မနီတီးယူရကြောင်း မိုးသီဂါ မည်သူ့ကိုမျှ မပြောဖြစ်ခဲ့ပါပေ။

လမ်းလျှောက်က ပြန်လာတော့ (၆)နာရီခွဲပေပြီ။ အပြင်မှာ နံနက်စာစားခဲ့မိမို့ ပိုနေသည့်အချိန်တစ်နာရီလောက်ကို ခြံထဲမှာ နေပူစာလှုံရင်း သူမတို့နှစ်ယောက် စာဖတ်ကြသည်။ မေမေကြီးကလည်း သူကြိုက်ရာ တရားစာအုပ်တွေ ဖတ်ရှုပြီး ခွာဖြူကတော့ မေမေကြီးရွေးပေးသည့်စာအုပ်တွေကို ဖတ်ရသည်။

မေမေကြီးက သူမကို ဝတ္ထုတွေဘာတွေ ပေးမဖတ်သေး။ မုဒ္ဒဝင်ရုပ်စုံစာအုပ်တွေနှင့် ဂျာနယ်တွေ မကွင်းတွေကိုပဲ

အရင်ဖတ်ရှုစေသည်။ လိမ္မာရေးခြားလည်းရှိအောင် ဗဟုသုတလည်း ရအောင်။

(၁)နာရီခွဲလောက် စကားစမြည်ပြောရင်း သွန်သင်ဆုံးမရင်း စာအုပ်လေးတွေဖတ်ရင်း ခြံထဲမှာ နေပူဆာလှုံသည့်အတွက် သူမတို့ ပိုပြီးရင်းနှီးရ သံယောဇဉ်တွယ်ရသည်။

ဒေါ်မေသင်္ဃေက ခွာဖြူဘဝလေးကိုလည်း စုံစမ်းမေးမြန်းရင်း အမြဲတမ်းအကုန်သိသွားသည့်အခါ အကြင်နာ ပိုရကရဏာဘုံရပါသည်။

ရှစ်နာရီလောက်မှာ နေ့လယ်စာအတွက် ထမင်းဟင်းချက်၏။ ယခုအခါ ခွာဖြူဘဝလောက်တည်း ချက်ပြုတ်နိုင်သည့်အဆင့်သို့ ရောက်ပေပြီ။ ဒေါ်မေသင်္ဃေမှာ ခွာဖြူကိုဘင်ကြားဖို့အတွက် သင်ခန်းစာတွေ စီစဉ်နေလေ၏။

တစ်နာရီလောက်ချက်ပြီးသည့်အခါ ကင်းများကျက်ပေပြီ။ ကိုးနာရီလည်းသိမ်းပြီး ခွာဖြူ ရေအပြန်ချိုးပြီး အဝတ်လဲကာ စာသင်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့တော့ မေမေကြီးက သင်ရန်အသင့်။

တစ်ယောက်တည်းသင်ရသည့် စာသင်ပိုင်းမို့ အများကြီး ထိရောက်ရသည့်ကြားထဲ ခွာဖြူအိုင်ကြွယ်လည်း အမြင့်တစ်ထိပါလေရာ သင်တိုင်းပေါက် ထင်တိုင်းရောက်နေလေတော့သည်။

အချိန်ဇယားအတိုင်း မနက် (၄)ချိန်၊ နေ့လယ် (၃)ချိန်သင်ကြားပေး၏။

ညက ကျက်ထားသည့်စာတွေကို ပြန်စစ် မေးခွန်းတွေ အစမ်းပြေခိုင်းနှင့်။ ဆရာကလည်း စေတနာအရပွဲ၊ တပည့်ကလည်း ပညာသင်ယူရာမှာ လောဘတကြီး။

သည်စဉ် ဒေါ်မေသမ္မတအနားမှာ ထားသည့်ဖုန်းမှ အသံမြည်လာလေ၏။ သူမ သွားကိုင်တော့...။

“ဟဲ့လို၊ အန်တီမေ၊ သားပါ။ နေမျိုးဝေကို၊ အန်တီမေ သား ရှေ့လထဲ ပြန်လာမလို့။ ကျောင်းပြီးပြီလေ။ အမေရိကားမှာ နေရတာ မပျော်ဘူး။ ကိုယ့်မြေကိုယ့်ရေမှာပဲ အန်တီမေနဲ့ နေတော့မယ်”

“ဟဲ့ဟဲ့... နင့်အမေတွေ နင့်အဖေတွေ သဘောတူလို့လား။ တော်ကြာ ငါ့ကိုအပြစ်ပြောနေကြပါဦးမယ်”

“မပြောပါဘူး၊ သူတို့လည်း ပင်စင်ယူရင် ပြန်လာမှာပဲဟာ”

“အေး... ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ နင်သေသေဝပ်ဝပ် နေရမယ်နော်။ ငါမျက်စိမနောက်ချင်ဘူး”

“ဒါကတော့ အန်တီမေ ပုံစံချပေးပါ။ သားက အမေ

ခိုကားမှာ အကြာကြီးနေခဲ့တာပဲ။ မြန်မာပုံစံနဲ့ တစ်ထပ်တည်း ပြင်ချင်မှဖြစ်မှာပေါ့”

“အေးပါ၊ ငါ့စည်းကမ်းသာ လိုက်နာနိုင်ပါစေ။ ဟိုမှာလို့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဒီတဲလုပ်လိုက်၊ နိုက်ကလပ်တက်လိုက်၊ သူ့နက်သန်းခေါင် အပြင်ထွက်လိုက် မလုပ်ရဘူး”

“ဟာ! အန်တီမေကလည်း မလုပ်ပါဘူး။ သားဂါသနာမပါပါဘူး။ သားက သန့်သန့်လေးရယ်”

“အေး! ဒါဆိုလည်းပြီးရော၊ ငါ့မှာ သမီးမွေးထားတာ”

“ဗျာ! အန်တီမေ ဘာ... ဘာပြောလိုက်တယ်၊ သမီးမွေးထားတယ်ဟုတ်လား။ ဘယ်ကကောင်မလေးကို ကောက်မွေးလိုက်တာလဲ။ ဘယ်အရွယ်လဲ။ အန်တီမေ အင်တာနက်ဖွင့်လိုက်ဗျာ၊ သူ့ပုံလည်း ကြည့်ချင်လို့”

“အို! မရပါဘူး၊ ငမျိုးနော်၊ နင် ကလီကမာတွေ မလုပ်ခွင့်နဲ့၊ ငါ့သမီးက ငါ့အတွက် အိုစာမင်းစာလေး”

“ပိုပြီးတော့တောင် ကြည့်ချင်သွားပြီ။ လုပ်ပါဗျာ၊ အန်တီမေကလည်း အင်တာနက်မှာ စကားပြောမယ်။ လုပ်ပါ”

တူတော်မောင် အကင်းပင် အင်တာနက်ဖွင့်ခိုင်းနေသည့်အခါ ဆီးမေသမ္မတဖွင့်လိုက်တော့ တစ်ဦးတည်းသောတူတော်မောင်က

အင်တာနက်မှ စကားပြောလေပြီ။ ခေတ်လူငယ်ပီပီ လူက သွက်လက် ထက်မြက် တက်ကြွပြီး အရမ်းကို ဟော့ဖြစ်နေ၏။

ဒေါ်မေသင်၏ဘေးမှာ ခွာဖြူရောက်နေပြီး သူမပါ အင်တာနက်ကြည့်နေသည်မို့ နေမျိုးဇင်ကို ခွာဖြူကို မြင်လိုက်ရပါသည်။

“ဟာ! ညီမလေးက လန်းတယ်၊ မိုက်တယ်။ ရေရေလည်လည် လန်းတယ်ဗျာ”

“ဟဲ့! အကောင်၊ နင် ငါ့သမီးကို ဘာမှကလီကမာစိတ်မွေးစရာမလိုဘူးနော်။ ကိုယ့်ညီမလေးလိုပဲ သဘောထား။ ပါးစပ်မသရမ်းနဲ့”

“အန်တီမေကလည်း သမီးရှင်ပီပီ တိုလိုက်တာ လွန်ရော။ ဘာတဲ့... အန်တီမေတို့မြန်မာစကားပုံတောင် မှီသားလဲ။ ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲဖိတ်”

“ဟေ့! ဘာမှဖိတ်စရာမလိုဘူး။ တားနေတဲ့ကြားထဲက ပြောဖြစ်အောင် ပြောနေသေးတယ်။ ခွေးကောင်! တော်ပြီ နင့်အဖေနဲ့အမေ နေကောင်းတယ်မဟုတ်လား။ ငါစာသင်ရဦးမယ်”

“အန်တီမေ ခုထိစာတွေသင်နေရတုန်းလား။ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်ဦးဗျာ။ ပစ္စည်းဥစ္စာဆိုတာ သေရင်ထား

ခဲ့ရတာပဲ။ လောဘတွေ လျော့၊ အေးအေးချမ်းချမ်းနေ။ ဘာလဲ၊ သားဖို့ ကြိုးရုန်းရှာနေတာလား။ ပါးပါးလေးပါဗျာ။ နေမျိုးဇင်ကို တိုက် မိဘအမွေခွဲတင် ပြည့်စုံပြီးသား”

“ဟဲ့! ငါ နင့်ဖို့ရှာနေတာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့သမီးတစ်ယောက်တည်း စာသင်ပေးနေတာ။ မသိဘဲနဲ့ လျှောက်ရမ်းပြောမနေနဲ့”

“ဟင်! အန်တီမေ့သမီးက စာမတတ်ဘူးလား။ ဘယ်တော့ထဲက ကောက်လာတာလဲ”

နေမျိုးဇင်ကို နောက်နေတာဖြစ်ပေမယ့် ခွာဖြူမူမှာ ဟတ်ထိသွားရပေပြီ။ တကယ်လည်း သူမက တောထဲကပေကို။

“ဟာ! ဒီကောင်တွေ သေတော့မယ်၊ တော်ပြီ တော်ပြီ”

“မတော်ပါနဲ့ဦး အန်တီမေရဲ့၊ ညီမလေးကို စကားပြောပါရမစဉ်း။ ဟေ့! ညီမလေး၊ နင့်နာမည်ဘယ်သူလဲ”

“ခွာဖြူ”

“ဟာ! လန်းတယ်ဟေ့၊ ရေရေလည်လည်လန်းတယ်။ ကိုကိုနာမည်လည်း မှတ်ထား။ နေမျိုးဇင်ကို... တဲ့။ အန်တီမေရဲ့တစ်ဦးတည်းသော တူ... သား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုကို ဒီလထဲ အပြေးပြန်လာပြီး ကြိုနေမလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အိုကေ! အန်တီမေမေရဲ့ တာတာ... ပြတ်”

လူနောက်ကလေး နေမျိုးဇင်ကို။ လူပုံချောလေးပါပဲ။
ဒေါ်မေသဇင်ကတော့ ဒေါ်တွေပွလျက်။

“ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း... ငါ့ကိုများ အန်တီမေမေတဲ့
နေထိုင်ကလည်း ကိုယ့်သားကိုယ်မနိုင်တော့လို့ ငါ့ဆီပို့လိုက်ပြီ
ထင်တယ်။ ငါတော့ စိတ်ချမ်းသာနေတဲ့ဘဝကနေ မီးခဲဖင်ခုတ်
ရတဲ့အဖြစ်ကို ရောက်ရဦးမယ်”

တကယ်တမ်းတော့ ဒေါ်မေသဇင် တူကိုမချစ်တာလည်း
မဟုတ်ပါ။ ဒီတူဟာ သူ့လက်ပေါ်မှာပဲ ကြီးလာသူမို့ သားအိမ်
လို ရင်းနှီးရသည့် တစ်ဦးတည်းသောတူလေးပါ။ သို့သော် အသက်
ကလေးရလာတော့ ဒီမျောက်လောင်းရဲ့စပ်ပူစပ်လောင်ဒဏ်
မခံချင်တော့ပါ။ တာဝန်ကိုကြောက်နေရသည့်သဘောပါပဲ။

သူနှင့် ခွာဖြူလေးရဲ့ ငြိမ်းချမ်းနေသောကမ္ဘာထောင့်
ကမောက်ကမဖြစ်မှာလည်း စိုးနေ၏။

ယခုလို ခွာဖြူလေးရဲ့ တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်း
စိတ်ရောလူပါ နှစ်မြှုပ်ပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရတာ ဒေါ်
သဇင် စိတ်ချမ်းသာရပါသည်။ ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ပေးခွင့်

ပန်းပင်လေးတစ်ပင် စိုက်ပျိုးပြီး ရေလောင်း မြေသြဇာ
ကျွေး၊ ပေါင်းသင် မြေဆွနေရသည့်ဘဝလေးဟာ အနည်းနှင့်
အများတော့ ဒဏ်ခံရတော့မှာပဲ။ ဒေါ်မေသဇင်မျက်နှာ မကောင်း
တော့ ခွာဖြူ ချောမော့ရပါသည်။

“မေမေကြီး ကိုယ့်တူပြန်လာမှာ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆင်း
ရဲနေတာလဲဟင်။ သူက လူဆိုးကြီးလား”

“လူဆိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူးသမီးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ မြင်တဲ့
အတိုင်း ပဲရွှေကြက်လေ။ ဆတ်စလူးကို ခါနေတာ။ မျက်စိနောက်
လှီးမယ်”

“စိတ်ချပါမေမေကြီးရဲ့၊ ခွာဖြူကြောင့်တော့ မေမေကြီး
စိတ်မဆင်းရဲစေရပါဘူး”

ဒီတော့မှ ဒေါ်မေသဇင် ထိတ်ခနဲစိုးရိမ်သွားရပါသည်။
ကလေးက ကိုယ့်တူနဲ့ငြိမှာ စိုးရိမ်နေသည်ထင်နေသလားမသိ။

“အို! မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး၊ မေမေကြီးက သမီးနဲ့ငြိ
မှာ စိုးရိမ်နေတာမဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မေမေဘဝမှာ
ခလိုတစ်ခါမှစိတ်မချမ်းသာခဲ့ရပါဘူးကွယ်။ ခုလို သမီးနဲ့အတူနေ
ရတဲ့ ငြိမ်းချမ်းတဲ့ဘဝလေး ပျက်စီးသွားမှာသာ စိုးရိမ်နေတာပါ။
တကယ်... သမီးလည်း စိတ်ရှုပ်မခံနဲ့ သူ့အကြောင်း ခေါင်းထဲက

ထုတ်လိုက်။ မေမေတို့ စာဆက်သင်ကြရအောင်။

အချိန်ဇယားအတိုင်း စာဆက်သင်ရင်း (၁၂)နာရီအိုးတော့ ရပ်နားလိုက်ကြသည်။

✽

ခွာဖြူကလည်း ပဲခွေကြော်ပါပဲ။ သည်စကားလုံးကို သူမ သဘောကျပါသည်။

တည်ကြည်လေးနက်သည့်ခွာဖြူဟာ မေမေကြီးကတွက် ဆိုလျှင်တော့ စေတနာတွေပိုလွန်းလို့ လူက သွက်လက်နေရပါ သည်။ မေမေကြီး သူ့တူပြောသလို ပဲခွေကြော်ပေါ့လေ။

မေမေကြီးဟာ သူမအပေါ် စေတနာတွေ ရာနှုန်းပြည့် ဖြစ်နေတာလဲသည်မို့ မေတ္တာတွေ ရောင်ပြန်ဟပ်မိခြင်းပါပဲ။

ယခုလည်း စာသင်ချိန်ပြီသည်နှင့် ခွာဖြူ လွန်းကလေး လို မီးဖိုဘက်သို့ပြေးလေပြီ။ ချက်ချင်းပင် ဟင်းတွေ ထမင်းတွေ ပြန်နေ့၏။ မေမေကြီး အိပ်အိပ်နှင့် ရောက်လာသည့်အခါ သူမ က ထမင်းဟင်း ပူပူနွေးနွေးလေးများကို စားပွဲပေါ်သို့ ခူးဆပ်ဖြဲ ဆင်ပေးနေလေ၏။

တကယ့်ဟိုတယ်က စားဖိုမှူးလေးလိုပါပဲ။ စမတ်ကျ

နှင့် ကြည့်ရတာ ချစ်စရာကောင်းလှပါတီ။ မေမေကြီးအတွက် စားစေချင်သည့်စေတနာက ဦးစီးနေသဖြင့် သူမရဲ့ရုပ်ကလေးက ကြည်နူးပီတိတွေနှင့် ဝင်းပလို့။

“ပြီးပြီ မေမေကြီး။ ဒီနေ့ မေမေကြီးအကြိုက် မြင်းခွာ ရွက်သုပ်၊ ဆလတ်ရွက်ကြော်”

ဒေါ်မေသင် စားပွဲမှာ ခွာဖြူလေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ရင်း ဟင်းတွေကိုကြည့်လိုက်၏။ ဒါ စေတနာရဲ့အသီး အပွင့်တွေပေါ့။ သူမစိုက်သည့်သစ်ပင်လေးက အသီးမြန်လွန်း လှပါသည်။

“ဒါ ဘာဟင်းချိုလဲ သမီးရဲ့၊ မွှေးနေတာပဲ”

“ဘူးသီးဟင်းချိုလေ မေမေကြီး။ ဒါက ကြက်သားကို ပြုတ်သုပ်ထားတာ။ ချက်ရင် ဆီတွေပါနေမှာ။ မေမေကြီးနဲ့မတည့် ဘူး။ ဒါဟာ ငါးကင်၊ အဟဲ... ဆီမလိုတော့ဘူး”

ဒေါ်မေသင်မှာ သွေးတိုးတွေ နှလုံးတွေရှိသဖြင့် ဆီ လျှော့သုံးရမည်ကြောင့် စားလို့လည်းကောင်းအောင် ဆီလည်း နည်းအောင် ချက်ပြုတ်ထားပုံပါ။ သူမသင်ထားသည့် ချက်ပြုတ် နည်းတွေအပြင် ခွာဖြူဟာ သူတတ်သည့်နည်းလမ်းများနှင့်လည်း ချက်ကျွေးတတ်ပါ။ တောထဲမှာ ချက်စားကြသည့်အတိုင်းပေါ့။

အကင်တာ အသားကင်တာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ချက်တာ အစပ်
အဟပ် တည့်လှပါသည်။

“တို့ထမင်းပွဲမှာ အချဉ်မပါဘူး၊ အချိုတွေချည်းပဲ”

“မြင်းခွာရွက်သုပ်နဲ့ ကြက်သားသုပ်မှာ သံပုရာညှစ်ထား
တယ်လေ မေမေကြီး... မေမေကြီးက အစာအိပ်လည်း သိပ်
မကောင်းတော့ အချဉ်စူးစူးတွေ မချက်တာပါ”

“သာဓုပါကွယ်... သာဓုပါ၊ ငိုသမီးလေးလည်း မေမေ
အတွက် စဉ်းစားပြီး ချက်ပြုတ်နေရတာ ပင်ပန်းမှာပေါ့နော်”

“မပင်ပန်းပါဘူး မေမေကြီးရဲ့ မေမေကြီးသာ အားပါး
တရ စားပြ၊ ခွာဖြူ အမောပြေသွားမှာ”

“အင်း... နေမျိုးဇင်ကို လာရင်တော့ စားနိုင်ပါ့မလား
မသိဘူး။ သူ့အမေကလည်း မြန်မာပဲလေ၊ မြန်မာထမင်းဟင်း
စားတတ်မှာပေါ့”

“ဒါတွေ တွေးပူမနေပါနဲ့ မေမေကြီးရယ်၊ ပစ္စုပ္ပန်တည်
တည့်သာ ရှုပါ”

ခွာဖြူ၏စကားကြီးစကားကျယ်လေးကြောင့် ဒေါ်မေ
သဇင် ရယ်မောရရင်း ထမင်းစားလို့ကလည်း ကောင်းမကောင်း

အခန်း (၁၆)

မိုးသိုဂါ...

မနက်ခြောက်နာရီမတိုးခင် ထပြီး လမ်းလျှောက်တာ
ခွာဖြူနှင့်တွေ့ရအောင် မြင်ရအောင် ကြံစည်ခြင်းဆိုတာ မေမေ
နှင့်အစ်မတွေက သိသည်ပေါ့။

တစ်သက်လုံးက (၇)နာရီ (၈)နာရီထိ အိပ်ပျက်ကြီးသည့်
သားတော်မောင် ဘယ်ခြေလှမ်း လှမ်းသည်ဆိုတာ ဒေါ်မိုးသိုဂါ
ဘို့ သိသည်။

အလုပ်ခွင်ထဲ ဝင်ရချိန်ကတည်းက သူ့အလုပ်က မနက်
ခနစ်နာရီဆို အိမ်ကထွက်ရချေပြီ၊ မိဘလက်ထုတ်ဖြစ်သည့် စိန်
ရွှေဆိုင်တွေကို ဦးမန်းစေသေးတဲ့ သူတို့သူငယ်ချင်းလေးသောက်

စင်တုအလုပ်လုပ်နေတာ ဒေါ်မိုးသိကီ ကြည့်ပေးနေခဲ့၏။ ဒါမှ လုပ်ငန်းသဘောကျမ်းကျင်မှာပေါ့။ ချေးရောင်းရသည့်သဘော တွေကတော့ အတူတူပါပဲ။

ခွာဖြူကို သံယောဇဉ်တင်းလွန်းတာ မကြိုက်ပေမယ့် ကိုယ့်သားလေး စိတ်ချမ်းသာအောင် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ ရ၏။ တစ်ဖက်မှလည်း ကိုယ်ဖြစ်ချင်သည့်ဘောင်ကို ဒေါ်မိုးသိကီ ဟိတ်တဆိတ်ကြံစည်နေရ၏။

မာရီယာဟာ သူမမျက်စိကျနေသည့် ချွေးမလောင်းပါ။ သို့သော် ဦးအဂ္ဂကတော့ မကြိုက်။ သူမကလည်း ခင်ပွန်းသည် သဘောမကျဘဲ မလုပ်ဝံ့။ နေရာတကာမှာ ကိုယ့်လက်ကိုယ့်ခြေ ကိုယ့်သဘောလုပ်လို့ရပေမယ့် အရေးတကြီးကိစ္စတိုင်းတော့ ခင် ပွန်းသည်၏ဆန္ဒကို ရှေ့တန်းတင်ရသည်။ ဥပမာ သားရေးသမီး ရေးကိစ္စများမှာပေါ့။

သူမအမြင်မှာ မာရီယာဟာ တစ်ဦးတည်းသောသမီး ပစ္စည်းကလည်း ကျိကျိတက်။ 'သူမတို့နှင့်ရင်ပေါင်တန်းနိုင်ပြီး ဟိုက နှာတစ်ဖျားတောင် သာသေး။'

တောသူမအရိုင်းအရိုင်းထက်တော့ အများကြီးသာလိမ့် မည်။ အမယ်လေး! ဒေါ်မေသဇင် လာတောင်းတဲ့နေ့ကများ သူ

အဖေကို စုန်းကြီးပြောလို့ ပြန်ပြောလိုက်တာ ဝါးစားတော့မည့် ရုပ်နှင့်။ စူးစူးဝါးဝါး။

ဒေါ်မိုးသိကီတို့သားအမိတွေ သဘောမကျပေမယ့် မိုး သိကီကတော့ ခွာဖြူကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်။ သူမထံသွားလို့ မတွေ့ရပေမယ့် ကိုယ့်အိမ်ကနေ အမြဲမျက်ခြည်မပြတ်။ သူကလေး ၏တိုးတက်မှုတွေကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

သူလည်း ကိုယ့်ဘဝအတွက် ပြင်ဆင်နေခဲ့ပေပြီ။ ဘဝ ဆိုတာ လောလှယ်နှင့် ခရီးထွက်ရခြင်းဆိုလျှင်ဖြင့် သူ့ဘဝလောလှယ် မှာ ခွာဖြူဆိုသည့်ငှက်ကလေးကို တင်ဆောင်ပြီး ကောင်းကောင်း လှော်ခတ်နိုင်ဖို့အတွက် သူ့မှာ သက်လုံကောင်းရမည်မဟုတ်ပါ လား။

သည်တော့ သူ့ကို မေမေတို့ စွန့်လွှတ်သည့်အခါ နေ ဝရာလေး လုပ်ငန်းလေးရှိဖို့ သူကြိုးစားနေရသည်။ ကိုယ့်သက် လှယ်ကလည်း စာသင်တုန်းပါ။ စာသင်တယ်ဆိုတာလည်း ပညာ တတ်ဖို့ လူရည်လည်ဖို့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကောင်းမွန်ဖို့ပါ။

သူ့နလုံးသားထဲမှာ ခွာဖြူရဲ့ပုံရိပ်က ဘယ်အချိန်အမြစ် တွယ်နေမှန်းပင်မသိ။ သူသိချိန်မှာ တော်တော်ကြီးကို အမြစ်ခွာ ခိုင်နေပါချေပြီ။

၁၈၂ * ကြယ်စင်မှူးဝေ

သည်နေ့လည်း မိုးသိင်္ဂါ နံနက်ငါးနာရီခွဲမှာ အိပ်နေက ထပြီး ကိုယ်လက်သန့်စင်ကာ အားကစားဝတ်စုံ ဝတ်လိုက်သည်။ ခွာဖြူနှင့်ဆရာမကြီးကိုစောင့်ပြီး လမ်းလျှောက်မည်။ နံနက်စာကို အပြင်မှာပဲ အတူဟူစားကြမည်။ ဘယ်လောက်များ ကြည်နူးစရာ ကောင်းလိုက်သလဲ။

ခွာဖြူရောက်တာ တစ်လကျော် နှစ်လနီးပါး ရှိပေပြီ။ သူကလေး တော်တော်တိုးတက်လာပါ၏။ မယုံနိုင်လောက်အောင် ပင် တိုးတက်မှုက မြန်ဆန်ခဲ့သည်။ ဆရာမကြီးရဲ့အရည်အချင်း တွေဖြစ်မည်။

မိုးသိင်္ဂါ ကိုယ့်ခြံထဲမှထွက်ပြီး ခွာဖြူတို့ခြံဘက်ကို မှော် ကြည့်လိုက်၏ ထွက်မလာကြသေး။ လမ်းပေါ်မှာပင် ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက် လျှောက်ရင်း သူစောင့်နေစဉ် ခွာဖြူတစ်ယောက်တည်း အပြင်ကိုထွက်လာခဲ့လေသည်။ အားကစားဝတ်စုံအဝါလေးနှင့် ဦးထုပ်အဝါကြောင့် နံနက်ဦး၏အလင်းရောင်မှာ ခွာဖြူအသွင်ထ ဝင်းဝင်းပပ။

“ဟင်! ခွာဖြူတစ်ယောက်တည်းလား၊ ဆရာမကြီးရော”

“မေမေကြီး အဆစ်ရောင်နေလို့ လမ်းမလျှောက်နိုင် တော့ဘူး အစ်ကိုမိုးသိင်္ဂါ”

“ဘာ! နှင်တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်မလို့ပေါ့ ဟုတ်လား။ တစ်စစ် ဖြစ်သွားချင်လို့လား”

“ဟာ! အစ်ကိုကလည်း သူများတွေလည်း လျှောက်နေ ကြတာပဲ။ မေမေကြီးက ခွာဖြူကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ရှိအောင် တစ်ယောက် တည်းလည်း သွားရဲလာရဲအောင် လွှတ်တာ။ နောက်ပြီး သူ့စား နေကျဆိုင်က နို့ခွဲပဲနံ့ပြားလည်း စားချင်လို့တဲ့”

“ကဲပါ... ကိုယ်ပါ အတူလျှောက်ပေးမှာပေါ့။ ကောင်း တယ်၊ ခွာဖြူတစ်ယောက်တည်း စိတ်မချပေမယ့် ကိုယ်ပါနေတာ ပဲဟာ။ ဒါထက် ငါ့ကို အစ်ကိုမိုးသိင်္ဂါလို့ခေါ်တာတော့ စိမ်းလွန်း ပါတယ်ဟာ။ သစ္စာတို့ ဝသုန်တို့ ရဲလင်းတို့နဲ့ တစ်တန်းတည်း ထားတာတော့ မကောင်းပါဘူး”

လမ်းအတူလျှောက်ကြရင်း မိုးသိင်္ဂါ ခွာဖြူကိုအရေးဆို နေ၏။ ဒီနေ့ သူ အထူးပင် ရှင်လန်းတက်ကြ ရင်တွေခုန်နေမိ ပါ၏။ သူတို့လိုပဲ လမ်းလျှောက်ကြသူတွေလည်း အများအပြား။

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ”

“ကိုကိုလို့ခေါ်၊ ဒါမှ သူများနဲ့မတူအောင်”

“ဟာ! ကိုကိုဆိုတဲ့အခေါ်အဝေါ်က သူများ ဦးသွားပြီ”

“ဘာ!”

မိုးသိဂီ ထိတ်လန့်သွားပုံက ရုပ်ပျက်သင်းပျက်။ ဒါကြောင့် မိန်းကလေးများ သေတ္တာထဲထည့်ထားတာတောင် ပိုးတစ်နဲ့ညားတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ။

“မေမေကြီးရဲ့တူ နေမျိုးဝင်ကို.ကလေး သူ့ကိုယ်သူ့ကိုကိုတဲ့”

“နင်နဲ့ဘယ်တုန်းက တွေ့ကြတာလဲ၊ မခေါ်ရပါဘူး သူ့ကို ကိုကိုလို့မခေါ်ရဘူး။ တောက်! နောက်မှပေါက်တဲ့ ခွေကြာပင်က”

မိုးသိဂီ ဒေါသတွေထွက်နေပုံကိုကြည့်ပြီး ခွာဖြူမှာ မျက်နှာလေးငယ်ငယ်။

“ခွာဖြူက မခေါ်ပါဘူး။ သူက သူ့ကိုယ်သူ့ ကိုကိုဆို ပြောနေတာ။ အင်တာနက်မှာတွေ့တာ”

မိုးသိဂီရင်ထဲမှာ ပူလောင်လိုက်ရတာ။ တဖြည်းဖြည်း တသွေးတမွှေးဖြစ်လာသည့်ကောင်မလေးကို သူကဖြင့် တောထဲ အရိုင်းအစိုင်းလေးဘဝကတည်းက ချစ်ခဲ့ရတာပါ။

“သူ မြန်မာပြည်ပြန်လာတော့မှာလား”

“ပြန်လာတော့မယ်တဲ့”

“ဒါဆို နင့်ကို အဲဒီအိမ်မှာမထားတော့ဘူး၊ ငါ့အိမ်”

ပြန်ခေါ်မယ်”

လမ်းလျှောက်ရင်း စကားတွေ အခြေအတင်ဖြစ်နေရစဉ် မထင်မှတ်စရာ ခွာဖြူက သူ့ကိုခါးခါးသီးသီး။

“အစ်ကိုအိမ် ပြန်မလိုက်ချင်ပါဘူး။ လုံးဝပြန်မလိုက်ဘူး။ ငါ့အိမ်လုံး ငါ့ကိုသတ်ပစ်ချင်နေကြတဲ့အကြည့်တွေနဲ့။ ငါ့အဖေ ကိုလည်း ခုန်းကြီး၊ သရဲကြီးနဲ့။ ဘယ်တော့မှပြန်မလိုက်ဘူး”

“ဘာ၊ နင်က ငါ့ကိုအာခံနေပြီပေါ့လေ။ နင့်ကို ငါခေါ်လာတာပါ၊ ခွာဖြူရဲ့ နင့်ကို ငါကယ်လောက်စေတာတွေ ထားလိုက်သလဲ။ ခုတွေ့ နင်က အမေကျော် ဒွေးတော်လွမ်းနေပြီပေါ့လေ။ ပထွေးကို အဖေခေါ်နေပြီပေါ့။ နင် တော်တော်စိတ်ဓာတ်မတည်ငြိမ်ပါလား”

မိုးသိဂီ ခွာဖြူပန်းကို စိတ်လွက်စွာ ဆွဲလှုပ်ရမ်းနေမိတာ ဘယ်နှကြိမ်မှန်းကောင်မသိ။ ခွာဖြူထဲမှ ဝိရှိက်သံထွက်လာတော့မှ သူသတိရပြီး လွှတ်လိုက်၏။ ခွာဖြူလည်း ဒေါသတွေထွက်လာသဖြင့် သူ့ကို အရင်လိုပဲ နှင်ကွေ့ငါတွေနှင့် ပြောနေချေကော့၏။

“ငါက စိတ်ဓာတ်မတည်ငြိမ်တာ မဟုတ်ဘူး။ နင်က သာ ကိုယ့်မိသားစုကို တအားကြောက်ရပြီး ငါ့ကိုမခေါ်ရဲမပြော

ရဲဖြစ်နေတာ။ ငါ့နှလုံးသားက အဖြူထည်သက်သက်ပါ။ နင့်အိမ်
သားတွေကို ကြောက်ရလွန်းလို့ ရဲရဲတောင် အသက်မရှူဝံ့ခဲ့တဲ့
မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ ငါ့ကိုအပိုစကားတွေ ပြောမနေနဲ့တော့ မိုး
သိင်္ဂီရယ်။ နင်ပဲ ဆရာမကြီးဆီ ပို့ခဲ့တာမဟုတ်လား။ သွားပါ။
ထားခဲ့ပါ။ ငါက ဖြစ်လေရာဘဝမှာ ရှင်သန်တတ်ပါတယ်။ တော
ထဲမှာတောင် ဖြစ်အောင်အသက်ရှင်ခဲ့သေးတာပဲ”

မျက်ရည်များနှင့် ခွာဖြူပေါက်ကွဲနေတော့ မိုးသိင်္ဂီ စိုး
ရိမ်ရ ကြေကွဲရသည်။ သူ့မိသားစုတွေ ခွာဖြူအပေါ် ရိုင်းစိုင်းတာ
ကိုလည်း သူ့သိပါသည်။

“နင်က ဆရာမကြီးအားကိုးရှိလို့ ငါ့ကိုခွာတာပေါ့။ ဟုတ်
လား။ ငါ့စေတနာတွေကို စော်ကားဘယ်ပေါ့”

“ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှမစော်ကားပါဘူး။ ဆရာမကြီး အား
ကိုးရှိလို့ နင့်ကိုခွာတယ်လို့လည်း မစွပ်စွဲပါနဲ့။ တစ်နေ့ကျ ငါ့ကိုယ်
အားကိုးကိုး ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်မှာပါ။ အခုတော့
ငါ့ အတောင်တွေ မသန်မာသေးလို့ နားခိုနေရဦးမှာပေါ့လေ”

စားနေကျဆိုင်သို့ရောက်သဖြင့် ခွာဖြူ ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ပြီး
နို့ပါဆယ်နှင့် ပဲပြုတ်နံ့ပြားဝင်ဝယ်လေ၏။ ယောက်ျားလေးတွေ
အများကြီးရှိပေမယ့် သူမ ရှိုးတို့ရုန်းတန်းမဖြစ်ပါ။ အားလုံးကို

လူလိုပဲသဘောထားလေသလားမသိ။

ဝယ်စရာရှိတာဝယ်ပြီး ဆိုင်ထဲမှ သူမပြန်ထွက်မည်ပြင်
တော့ မိုးသိင်္ဂီ သူမကို စားပွဲတစ်လုံးသို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။

“စကားဆက်ပြောရအောင်၊ မုန့်လည်းစားကြမယ်”

“ငါမုန့်မစားချင်တော့ဘူး။ ငါ့ရင်ထဲမှာ ပြည့်နေတယ်။
စကားလည်းမပြောပါရစေနဲ့။ နင်စွပ်စွဲမယ့်စကားတွေကို ငါနား
မထောင်ရဲဘူး”

သူ့ပြောတတ်သလိုပြောနေသည့်ကောင်မလေး။ ဟန်
တွေဘာတွေလည်း မဆောင်တတ်ပါ။ မူယာမာယာတွေလည်း
သူမ မသိ။ သူမရှုပ်က မိန်းကလေးမဆန်။ တကယ့်အဖြူထည်
လေးပါ။

“ဘာလဲ၊ နင် စိတ်ကောက်တာလား ခွာဖြူ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ငါခံစားနေရတယ်။ နင် ငါ့ကိုနားမလည်
ဘူး။ ငါပြန်တော့မယ်”

တကယ်ပင် သူမပြန်ထွက်သွားသည့်အခါ မိုးသိင်္ဂီမှာ
မုန့်တွေ လက်ဖက်ရည်တွေမှာပြီးသား ဖြစ်နေသဖြင့် အမြန်ဆုံး
စားရလေ၏။

သူ ခွာဖြူနောက်မှ ကမန်းကတန်း ထလိုက်သွားတော့

ခွာဖြူက တော်တော်ဝေးဝေးသို့ပင် ရောက်ရှိနေပေပြီ။

မိုးသီဂီ၊ ကြေကွဲရပါ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဒီလိုနဲ့ ပဲ ဝေးကွာကြရမှာလား။ ခွာဖြူဆိုသည့်ကောင်မလေးဟာ တောထဲမှ အရိုင်းအစိုင်းမလေးဖြစ်ပေမယ့် သူမမှာ အရှိန်အဝါတစ်မျိုးနှင့် ဘုရင်မတစ်ဦးနယ် ထူးခြားလှပပါသည်။ သူ့ဘယ်တုန်းကမှ အထင်မသေးခဲ့။ မခန့်လေးစားမလုပ်ခဲ့ပါ။

ကိုယ့်အိမ်သားတွေရဲ့ ဆက်ဆံပုံ၊ သဘောထားတွေကို မကြိုက်ပေမယ့် သူ မဟန်တားနိုင်တာလည်းအမှန်။ ငါ့ကို အထင်မလွှဲပါနဲ့ ခွာဖြူရယ်။ ငါလည်း နင့်အတွက် ငါ့အတောင်ပံတွေ သန်မာအောင် ကြိုးစားနေသူပါ။

* * *

အခန်း (၁၇)

ကိုးတန်းစာမေးပွဲကို ခွာဖြူ ကောင်းကောင်းဖြေဆိုနိုင်ခဲ့ပါသည်။ သူမက အပြင်ဖြေမို့ နေရာသိက္ခာမှ အပြင်ဖြေကလေးတချို့နှင့် ဖြေရသည်။

စာမေးပွဲကောင်းစွာပြီးဆုံးသွားပြီမို့ ဒေါ်မေသမ္မတရော ခွာဖြူပါ စိတ်ထဲတွင် ပေါ့ပါးသွားကြသည်။

“ကဲ! ငါ့သမီးလည်း စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် နားလိုက်ဦး။ အချိန်ယေးအတိုင်း လှုပ်ရှားရတာ ပင်ပန်းပါတယ်။ တို့သားအမိတွေ မနက်ဘက် လမ်းလျှောက်မယ်၊ အပြင်မှာ မုန့်စားမယ်၊ နေ့လယ်စာ ညစာချက်စားကြမယ်။ ဒီသုံးချက်ပဲ ခေါင်းထဲမှာထား။ ကျန်တာ စိတ်လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ စာဖတ်ချင်ဖတ်၊ တီဗွီ ကြည့်ချင်ကြည့်”

“မရတော့ဘူး မေမေကြီး၊ ခွာဖြူ အချိန်ဇယားအတိုင်း နေရတာ နေသားကျသွားပြီ။ ဘဝကို စည်းခွဲကမ်းခွဲလှုပ်ရှားရတာ ပျော်စရာကောင်းပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း လောလောဆယ် စာသင်ချိန်တွေမရှိတော့ ဘူးလေ။ အဲဒီအချိန်တွေမှာ သမီးနားလို့ရပြီပေါ့။ နားတယ်ဆိုတာ ကိုယ်ဝါသနာပါတာလုပ်ဖို့ ပြောတာနော်။ လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး အလကားနေရင်း အိပ်နေတာတော့ မေမေမကြိုက်ဘူး။ အချိန်တွေ နုပျောဖို့ကောင်းပါတယ်”

“ခွာဖြူကလည်း မအိပ်ပစ်ချင်ပါဘူး၊ မေမေကြီးရယ်။ ကမ္ဘာလောကကြီးရဲ့အကြောင်းကို အများကြီးသိချင် လေ့လာချင် ပါသေးတယ်။ အားလပ်ချိန်မှာ ကွန်ပျူတာသင်မယ်လေ။ စာတွေလည်း အများကြီးဖတ်မယ်”

“ကောင်းတယ်၊ မေမေ အပ်ပေးမယ်။ ဪ... ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့တော့ မအပ်သေးဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေကြီး”

“သမီး ဒီနေ့မှ စာမေးပွဲပြီးတာလေ။ သုံးရက်လောက်တော့ နားလိုက်ပါဦး။ ဆယ်တန်းသင်ရိုးတွေရော ဘယ်တော့မှမလဲ”

“မေမေကြီးသဘောပါ”

“သမီးဆန္ဒလည်း ပြောဦးလေ”

“ကျောင်းဖွင့်မှ စချင်ပါတယ်။ ဒီနေ့မှာ ကွန်ပျူတာသင်မယ်။ နောက် ကားမောင်းလည်း သင်မယ်လေ။ ခွာဖြူ (၁၇)နှစ်ကျော်ပြီ။ (၁၈)နှစ်မပြည့်သေးပေမယ့် ကြိုသင်ထားမယ်လေ”

“ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သုံးရက်လောက် နားလိုက်ဦး၊ ပြီးမှ မေမေစီစဉ်ပေးမယ်”

ဒေါ်မေသဇင်နှင့်ခွာဖြူတို့ သစ်သီးပန်းကန်လေး ရှေ့ချပြီး နေ့လယ်နေ့ခင်း အနားယူဖြစ်နေကြသည်။ သူမ မေမေကြီးကို သနားနေမိပါသည်။ အေးအေးဆေးဆေးမနားရဘဲ သူမရဲ့ ပညာရေးအတွက် ခေါင်းစားနေရရှာပါသည်။

ခြံထဲ ခရေပင်ရိပ်မှာ ဖျာချောလေးတွေခင်းပြီး သစ်သီးစားရင်း စကားပြောနေကြခြင်းပင်။

သည်စဉ် ခြံရှေ့သို့ ကားတစ်စီးထိုးရပ်လာပြီး အပေါ်မှ အော်ဟစ်ဆင်းလာသူမှာ နေမျိုးဝင်ကို။

ဒေါ်မေသဇင်မှာ တစ်ဦးကည်းသောတူ၊ သုံးနှစ်လောက် ကွဲကွာနေရသည့်တူမို့ မြင်တော့လည်း ဝမ်းသာအားရ။

“ဟဲ့! သမီးရဲ့၊ ကံခါးသွားဖွင့်ပါဟဲ့၊ နင့်ကိုကိုကို”

ခွာဖြူလည်း ဝမ်းသာအားရ တံခါးဖွင့်ပေးပါသည်။

“ခွာဖြူ၊ ဟာ... မနည်းမနောကြီးပါလား။ ငါ့ညီမက ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းကြီးပါလား။ ချစ်စရာကြီး... တစ်ပျော့တစ်ပိက်ကြီး”

အမေရိကားမှာ အနေကြာခဲ့သလိုပီ နေမျိုးဇင်ကိုဟာ မိန်းကလေးများနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး။ သူ့အထုပ်တွေဖြုတ်ချပြီး ခွာဖြူကိုမြှောက်ချီလိုက်ပုံက စွေခနဲ။ သူကလည်း အရပ်ခြောက်ပေနှင့် လိုက်လျောညီထွေစွာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် မြောင့်မြောင့် လှလှမို့ ခွာဖြူကို ကလေးလိုမြှောက်ချီနိုင်ပါသည်။

“ဟာ! ကိုကိုကလည်း ဟိုမှာ မေမေ့ကိုနှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦး”

ခွာဖြူ သူ့လက်ပေါ်မှလျှော့ဆင်းပေမယ့် မရ။ သူက ပွေ့ချီထားရင်း သူ့အန်တီမေရီရာသို့ လျှောက်လာတော့ တစ်ဖက်တိုက်ထဲမှ မိုးသံဂါ့ကွဲလေးယောက် မျက်လုံးတွေ ပြူးနေကြ၏။

“ဟာ! လုပ်ပါဦး။ ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဟိုမှာ ဟိုလူလွန်မသား ငါတို့ခွာဖြူလေးကို ချီထားပါလား။ ဒုက္ခပါပဲကွာ”

တကယ်တော့ သူတို့လေးယောက် ခွာဖြူ စာမေးပွဲပြီး သွားပြီမို့ လက်ဆောင်လေးတွေပေးရင်း အားပေးရင်း သွားတွေ

ကြမလို့ ချိန်းထားကြတာပါ။

ယခုဆို သူတို့အားလုံး အလုပ်ကိုယ်စီနှင့် မအားမလပ် ခြစ်ရပြီမဟုတ်ပါလား။ မိုးသံဂါမှာ ဒီအလုပ်နှင့်အကျိုးအပေးဆုံး။ ခဲလင်းအစ်မက တန်ဖိုးဖြတ်ပြီး ငွေချေခိုင်းသည့်အခါ မိုးသံဂါ ခန္တလေးမှာရှိသည့်အဘိုးနှင့်အဘွားထံ အကြောင်းကြားလိုက်။ ပူဆာလိုက်၏။ ဖေဖေဘက်က အဘိုးနှင့်အဘွားမို့ မေမေနှင့်မဆိုင်။

အဘိုးနှင့်အဘွားမှာ မိုးသံဂါကိုအချစ်ဆုံးမို့ မန္တလေးက အိမ်တစ်လုံးကိုရောင်းပြီး ပေးလိုက်တာပါပဲ။ ကျန်သုံးယောက်လည်း အစုရှယ်ယာအဖြစ် သူတို့တတ်နိုင်သလောက် ထည့်ဝင်ပါကြသည်။

ယခုတော့ သူတို့ရဲ့အရောင်းစင်တာကြီးဟာ လူငယ်တွေ ခွဲဦးစီးမှုဖြင့် တော်တော်ကြီးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်နေလေ၏။ သူတို့၏ လုပ်ငန်းစစ်စစ်။

ဒီနေ့တော့ ခွာဖြူထံ သွားမယ်ဆိုပြီး လေးယောက်သား ချီတက်ခဲ့ကြတာပါ။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ သူတို့အိမ်မှာ ဝမ်းသာအားရခွဲ ခိုးမမြင်လေမမြင်ဖြစ်နေကြတုန်း ငါတို့သွားလို့ကြိုက်ပါမလား သခွာ”

“မိုးကြီးရယ်၊ ဝနေ အဂီတွေရွေးနေရင် မင်းကျန်ရစ် ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ မင်းနဲ့ခွာဖြူက နားလည်မှုတွေလည်း လွဲနေသေး တယ်။ တစ်ယောက်စေတနာ တစ်ယောက်မမြင်ကြဘူးလေ”

“ဟုတ်တယ် မိုးကြီး၊ ငါလည်းထောက်ခံတယ်၊ သွား ကြစို့၊ အကျိုးအကြောင်းသိရတာပေါ့ကွ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

လေးယောက်သား ကားပေါ်ပြန်တက်ကာ မြို့ထဲမှလာ သလိုလိုနှင့် ခွာဖြူတို့ခြံထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။ ခွာဖြူတို့သုံး ယောက်ကတော့ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်သွားကြပေပြီ။

“ဟော! မောင်မိုးသိဂီတို့ပါလား။ လာ... လာကြ၊ ဒီ မှာ ဆရာမကြီးရဲ့တူလည်း ရောက်နေတယ်ကွယ့်၊ မိတ်ဆက်ပေး ရဦးမယ်”

“ဒါ ဆရာမကြီးရဲ့တူ နေမျိုးဇင်ကို တဲ့။ သူ့မိဘတွေ က အမေရိကားမှာ နေကြတယ်”

“ဟုတ်လား၊ အလည်လာတာလား”

နေမျိုးဇင်ကိုက ယခုထိ ခွာဖြူအနီးမှာ ကပ်ထိုင်နေတုန်း မို့ မိုးသိဂီတို့အဖွဲ့ မကြည်။ မြွေမြွေချင်းတော့ ခြေမြင်ကြတာပဲ။ နေမျိုးဇင်ကိုကလည်း သူတို့အဖွဲ့ကို မကြည်လင်။

“မဟုတ်ဘူး၊ အပြီးပြန်လာတာ။ ဒီမှာပဲ စီးပွားရေးဆရာ

မယ်။ မိဘတွေ ပြန်အလာကိုစောင့်မယ်”

“ဒီမှာစီးပွားရေးလုပ်ရတာ မလွယ်ဘူးနော်။ တော်ကြာ ရှာသရွေ့လေး ကုန်နေဦးမယ်”

“မကုန်ပါဘူး၊ ကုန်ရအောင် တစ်ပဲခြောက်ပြားမှမဟုတ် တာ။ အမေရိကားလိုနေရာမှာတောင် စီးပွားရေးလုပ်လို့ရသေး တာပဲ၊ မြန်မာပြည်က ဟိုလောက် နယ်မကျယ်ပါဘူး။ တစ်လ လောက် လေ့လာလိုက်ရင် ဘာလုပ်သင့်သလဲ ပေါ်လာမှာပါ”

“သောက်ကြား”

ဒါကတော့ ဝသန့်ရင်ထဲမှ မေတ္တာပို့သံပါ။ လူပုံကိုက ဆောင့်ကြားကြားနဲ့၊ လုံးဝကြည့်မရဘူး။

လူငယ်အုပ်စု တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပေါ်ယံ လွှာတွေ ကင်းမာနေတာ ဒေါ်မေသဇင်သိသည်မို့ အားလုံးအဆင် ပြေသွားအောင် ဖန်တီးပေးလိုက်သည်။

“သားတို့နဲ့ပဲ ဆရာမကြီးတူကို ထည့်ထားရမယ်၊ သား တို့အဖွဲ့က စိတ်ကောင်းနဲ့လုံးကောင်းရှိတဲ့ သူတော်ကောင်းလေး တွေမို့ ဆရာမကြီးတူကို အပ်ပါတယ်ကွယ်။ သူက မြန်မာပြည် နဲ့ဝေးနေတာ ကြာပြီဆိုတော့ အပေါင်းအသင်းလည်း မရှိဆေး ဘူးလေ။ ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ သူလေ့လာပါစေဦး”

ဆရာမကြီးက စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိသူတွေလို တံဆိပ်ကပ်လိုက်ပြီမို့ ရန်လိုချင်နေသည့်စိတ်တွေကို အမြန်မောင်း ထုတ်လိုက်ကြရ၏။

“ဟာ! ရပါတယ်ဆရာမကြီး။ ဒါဆို ဒီမှာလိပ်စာကတ် ပေးထားခဲ့မယ်။ လေ့လာသူအနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ကို လာ ကြည့်လေ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့တွဲရင် သူ အမြင်ကျယ်ရင် ကျယ် သလောက် လေ့လာလို့ရသွားမှာပါ”

“အေးကွယ်... သားတို့ကို အားကိုးပါတယ်။ ကဲ! သမီးခွာဖြူ၊ သမီးအစ်ကိုတွေအတွက် အအေးတစ်ခုခု စီစဉ်ယူ ခဲ့ပါကွယ်”

ဘယ်သူမှနေပါစေလို့ မပြောကြတော့ပါ။ ဆရာမကြီး ရဲ့ ငယ်စဉ်က ဝတ်စုံတွေနှင့် တစ်မျိုးချစ်စရာကောင်းနေသည့် ခွာဖြူကို အားလုံးပင် ပြုံးကြည့်ရင်း ဝိတ်တာကို မှာသလို ဝိုင်း မှာလိုက်ကြ၏။

“ခွာဖြူရေ၊ ငါ့အတွက် သစ်ခွံ”

“ငါက ကြံရည်”

“ငါက နို့အေး”

“ငါ့ဖို့တော့ သံပုရာရည်ချဉ်ချဉ်လေး”

ဆံပင်နီညိုလေးနှင့် သိပ်လှနေသည့်ကောင်မလေးက အပြုံးနှင့်ခေါင်းညိတ်ရင်း...

“ဟုတ်ကဲ့ ကြိုက်သလို ခံစားနိုင်ပါတယ်။ အိမ်မှာတော့ လိမ္မော်ပဲရှိတယ်”

“ဟား ဟား ဟား... သေပြီဆရာ”

အားလုံးပင် မလိုအပ်ဘဲ ရယ်မောမိကြတာ ခွာဖြူလေး ရဲ့ နူးညံ့သိမ်မွေ့သည့် အပြောလေးနှင့် အမူအရာကြောင့်ဖြစ်၏။

မကြာမီ လင်ဗန်းလေးနှင့် လိမ္မော်ရည်ဖန်ခွက်များကို သယ်ယူလာတော့ အမေရိကားပြန် လူလွန်မသားကပင် ခြေသွက် လက်သွက်နှင့် ပြေးပြီးကူသယ်လိုက်သည်ပါပဲ။ ပြီးတော့ သူက ပင် အားလုံးကို တစ်ခွက်စီ ကမ်းပေးလိုက်ပါ၏။

နောက် ခွက်ချင်းကိုက်ပြီး တို့စ်လုပ်ကာ ချိုးယားလိုက် ကြသေး၏။ အားလုံးပင် နှလုံးသားကို ဖြူပဲဇေးလိုက်ရမလို၊ မည်းပဲ မည်းလိုက်ရမလို။

မိုးသိင်္ဂါရဲ့နှလုံးသားထဲမှာတော့ ငြောင့်စူးသလို ခံစားနေ ရပါသည်။ နေမျိုးဇင်ကိုက လက်သွက်ခြေသွက်ဖို့ ကိုယ့်သက် လယ်ကို အပိုင်သိမ်းသွားမှာ စိုးပါသည်။

ခွာဖြူတိုက်သည့် အအေးသည်ပင် သူ့ရင်ထဲမှာ မအေး

၁၉၈ * ကြယ်စင်မျိုးဝေ

နိုင်တော့။ မချီသွားပြီနှင့်သာ အလိုက်အထိုက် စကားတွေပြောနေရသည်။ နေမျိုးဇင်ကိုက မေးသည့် တောအကြောင်း တောင်အကြောင်းတွေပေါ့။

နောက် သူတို့ယူလာသည့်လက်ဆောင်တွေကို ခွာဖြူနှင့်ဆရာမကြီးတို့ကို ပေးကြတော့ နေမျိုးဇင်ကိုက တစ်စခန်းထဲလေ၏။

“ဪ... အားနာစရာများ၊ ကျွန်တော်ယူလာတာတွေလည်း အများကြီးပါ။ ခွာဖြူဖို့ တစ်အိတ်၊ အန်တီမေဖို့ တစ်အိတ်၊ နေဦးဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ကိုလည်း လက်ဆောင်ပေးရဦးမယ်”

သူယူလာသည့်အိတ်ကြီးထဲမှ နေမျိုးဇင်ကို ထုတ်မည်ပြင်လျှင် အားလုံးပင် ငြင်းပယ်လိုက်ကြသည်။

“နေပါစေဗျာ၊ အားနာပါတယ်။ ကျန်တဲ့အရေးကြီးတဲ့သူတွေကို ပေးလိုက်ပါ”

“ခင်ဗျားတို့လည်း အရေးကြီးပါတယ်။ ယူပါဗျာ၊ သွေးသောက်ညီအစ်ကို ဖွဲ့တဲ့အနေနဲ့”

နေမျိုးဇင်ကို အနူးအညွတ်တွေပြောနေတော့ မိုးသံထိတို့အဖွဲ့ အီလည်လည်နှင့် လက်ခံကြရသည်။

“အားနာတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က အရောင်းစင်တာ

စွင့်ပါတယ်။ လိုချင်တာ အကုန်ရတယ်ဗျာ။ နိုင်ငံခြားတွေနဲ့လည်း ဆက်သွယ်ပြီး အိတ်စပို့ အင်ပို့...”

သစ္စာရဲ့စကားမဆုံးမီ နေမျိုးဇင်ကို ထအော်ပုံက အားပါးတရ။

“ဟား!... ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော် အမေရိကားက ကုန်ပစ္စည်းတွေကို စပယ်ရှယ်သွင်းမယ်ဗျာ။ လက်လီလက်ကားဖြန့်မယ်။ ပါမစ်တွေဈေးကွက်တွေ ရှာမယ်။ ခင်ဗျားတို့လည်း ကူညီပေါ့ဗျာ”

“နေရာကရော”

“လွယ်ပါတယ်၊ အန်တီမေဖို့မှာ တိုက်ခန်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ သင့်တော်မယ့်တိုက်ခန်းတစ်ခုခုမှာ အရောင်းစင်တာစွင့်မယ်ဗျာ။ ခွာဖြူကို မန်နေဂျာခန့်မယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ”

“အာ... ခွာဖြူ ဆယ်တန်းဖြေရဦးမယ်”

နောက်မှရောက်သူက မိဦး မှည့်ချေပြီ။ သူတို့တောင်မခိုင်းရက်လို့ အရိပ်စာကြည့်ကြည့်ရှိနေရသည့် ပန်းပွင့်လေးအား နေမျိုးဇင်ကိုက နေရာဦးလိုက်ပြီကော။

သူတို့အားလုံး အိမ်မြှောင်အပြီးပြတ်ဖြစ်နေရစဉ် နေမျိုးဇင်ကိုကတော့ တစ်ထိုင်တည်းပင် အစီအစဉ်တွေ ဆွဲပြနေလေ၏။

“ကိုကိုတို့ အမေရိကားမှာဆိုရင်လည်း အလုပ်တစ်ခုလုံး နဲ့ ကျောင်းတက်ကြတာကွ။ ကိုကိုတောင် အချိန်ပိုင်းအလုပ်လုပ် ပြီး ကျောင်းတက်ခဲ့တာ။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးတတ်တာပေါ့ကွ။ ခွာဖြူက အထဲမှာ တက်မှာမှမဟုတ်ဘဲ။ နေ့ဘက် အလုပ်လုပ် ပြီး ညဘက်ကျမှ စာသင်စာကြည့်ပေါ့။ ရပါတယ်”

“ဟာ! သေရောပေါ့၊ ပြီးတော့ မေမေကြီးက အသက် ကြီးပြီ။ ခွာဖြူကို ညဘက်သင်ပေးရရင် ဘယ်ဒဏ်ခံနိုင်မလဲ”

“ခွေးကောင်မလေး၊ အလုပ်မလုပ်ချင်တာနဲ့ ဆင်ခြေ တွေ အမျိုးမျိုးတက်နေတယ်။ အန်တီမေက ရပါတယ်၊ ညပိုင်း သင်ပေးရလည်း နေ့ဘက် နားလို့ရပါတာပဲ”

နောက်လာသည့် မောင်ပုလဲ၊ ဒိုင်းဝန်ထက် ကဲနေလေ ပေမယ့် ဒေါ်မေသင်ကလည်း သဘောတူပါသည်။

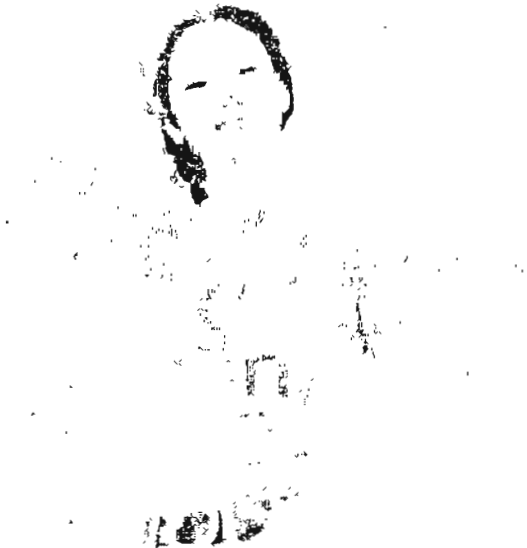
“မေမေကတော့ သင်ပေးနိုင်ပါတယ်။ သမီးအရမ်းပင် ပန်းနေမှာတော့ စိုးတယ်။ တော်ကြာ ခွာဖြူလေး ပိန်တာရိုးဖြစ် သွားပါဦးမယ်”

“မပိန်ပါဘူး။ ကိုကိုနဲ့လုပ်ငန်းတစ်ခု စပ်တူထူထောင် ရမှာ ခွာဖြူ ရင်မခန့်ဘူးလား။ တိုးတက်မှုရဲ့အသီးအပွင့်တွေကို အတူတူစားသုံးရမှာလေ ဘောဘီရဲ့”

“အင် . . .”

သူ့စကားတွေက ဘာမှန်းမသိ၊ အဓိပ္ပာယ်နားမလည် ချင်စဖွယ်။ ခွာဖြူ သူတို့သောက်ပြီးသား အခအားဖန်ခွက်တွေကို သယ်ပြီး နောက်ဘက်မီးဖိုတက်သို့သာ လှစ်နေပြေးပင်လိုက်တာ ဘာကယ့်ကို ကြွက်စုတ်မလေးနယ်။

မိုးသီဂီတို့အဖွဲ့ နေမျိုးဇင်ကို ပေးသည့်လက်ဆောင်များ ကို မကြည့်မသိနှင့် ယူခဲ့ရပြီး အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာခဲ့ကြရလေ သည်။

အနီး (၁၈)

စွာပြုကုတင်ပေါ်မှာ အထုပ်တွေ ပြန်ကွဲနေပေမယ့် သူမ ပပျော်ပါ။ သူမဟာ တောထဲမှလာသည့်မိန်းကလေးမို့ အပတ် အထည်တွေ၊ ရွှေငွေပစ္စည်းတွေ၊ အလှအပတွေကို မက်မောရ မှန်းမသိ။ အားလုံးဟာ သူမနှင့်မဆိုင်သည့်နယ်။

သို့သော် ဆရာမကြီးဟာ အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေများ သူမို့ သည်လိုပဲ သာရေးနာရေးပွဲလမ်းသဘင်တွေ သွားရလေ့ ရှိပါသည်။ သည်အခါ သူမလည်း အပော်အဖြစ်လိုက်ပါရုံမို့ ခေတ်နှင့်အညီ ဇက်စားဆင်ယင်မှုတွေကို ဖြစ်နေရပါသည်။

သို့ပေမယ့် သူမဟာ အာသဝေါကုန်ခမ်းနေသည့် ထေရီ မလေးလို လောကအပေါ် ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်နေပြန်တာ။

ယခုလည်း မိုးသိင်္ဂါတို့ပေးထားခဲ့သည့်အထုပ်တွေနှင့်
နေမျိုးဇင်ကို ပေးသည့်အထုပ်တွေကို တာဝန်အရ သူမ ဖောက်
ကြည့်ရပါဦးမည်။

မေမေနှင့် နေမျိုးဇင်ကိုကတော့ ညှော်ခန်းထဲမှာ တိတိ
ကြည့်ရင်း စကားတွေပြောနေကြပါ၏။ မေမေကြီးက သူ့မောင်
နှင့် ယောင်းမအကြောင်း မေးနေသလို နေမျိုးဇင်ကိုကလည်း
ခွာဖြူအကြောင်း သူသိလိုသမျှ မေးနေလေ၏။

ခွာဖြူတစ်ယောက်တည်း ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ အထုပ်တွေ
ပတ်ချာလည်ဝိုင်းလျက် စိတ်ပျက်နေရသည်။

အခု ငါ့ဘဝဟာ အကောင်းလား။ အဆိုးလား။ တိုးတက်
နေတာလား။ ဆုတ်ယုတ်နေတာလား။

ကြာရိုးကြာစွယ်ဟာ ရွံ့နှံ့နွမ်းခြီး မတည်တံ့နိုင်သလို
ငါ့ဘဝဟာလည်း အဘမပါဝင်တဲ့အတွက် အနှစ်သာရမရှိဘူး။
ငါကတော့ လူကုယံတွေရဲ့ကြားမှာ အဆင်တွေပြေလို့။ ငါ့အဘ
ခမျာ တစ်ယောက်တည်း ဘဝကြမ်းကြီးကို ရင်ဆိုင်နေရတယ်။
တစ်ယောက်တည်း ကန္တာရခရီးကြီးကို နှင်နေရတယ်။

ငါဘာလုပ်သင့်သလဲ ငါပျော်နေသင့်သလား။ အကောင်း
ဆုံးနည်းလမ်းကို စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး။ ငါ အခု ကိုယ့်အ

ထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်အောင် အမြန်ဆုံးကြိုးစားမပြုတ်မယ်။
ဒါမှ အဘကို ငါအကူအညီတွေ ပေးနိုင်မှာ။

အထုပ်တွေကို ကောက်ရပြီး ဖွင့်တောင်မဖွင့်ကြည့်တော့
ဘဲ ဗီရိုထဲသို့ သူမ ထည့်ပစ်လိုက်၏။ ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်ကြေကွဲ
နေရသည်မို့ ခွာဖြူ အခန်းပြတင်းဖွင့်ကာ ကောင်းကင်သို့မော့
ငေးရင်း မျက်ရည်ကျနေမိသည်။

လမိုက်ညပေမယ့် ကြယ်ကလေးများ ရှိနေသည့်ကောင်း
ကင်ဟာ မြို့ပြရဲ့အောက်မှာမို့ အလင်းဓာတ်မချို့တဲ့။

အဘနေတဲ့ ရခိုင်ရိုးမထဲမှာတော့ သစ်ပင်တွေ သစ်တော
တွေကြောင့် ညက ပိုပြီးအိုရင့်နေပေလိမ့်မည်။ လင့်တဲ့ငလေးပေါ်
မှာ တစ်ယောက်တည်း ချမ်းချမ်းစီးစီးအိပ်နေရရှာမည့် အဘ။
အသက်ကြီးပြီး အိုမင်းမရွမ်းရှိတဲ့အခါ နာမကျန်းဖြစ်တဲ့အခါ
ဘယ်လိုနေရှာမလဲ။

အတွေးဖြင့် ခွာဖြူ ကြေကွဲဆို့နှင့်လွန်းလို့ တိတ်တဆိတ်
နှိုက်ကြီးတင် ငိုနေမိပါသည်။ ငါ တော်တော်တစ်ကိုယ်ကောင်း
ဆန်ပါလား။ ရှေးရှေးတုန်းက သုဝဏ္ဏသာမလေးရဲ့ ခြေဖျားတောင်
မမိ။

အဘကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ပြီး သူမကတော့

ပန်းမွေ့ရာ ရွှေကော်စောမှာ ပျော်မွေ့နေမိပါလား။

“တိန်! . . .”

သည်စဉ် ခဲလုံးသေးသေးလေးတစ်လုံး သူ့ကိုလာမှန်သဖြင့် ခွာဖြူ ဟိုကြည့်သည်ကြည့်မိတော့ သူမမြင်လိုက်တာ တစ်ဖက်ခြံမှ မိုးသိဂီ။ သူက သူမကိုလက်ယပ်ခေါ်နေလေ၏။ ခွာဖြူခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး ပြတင်းမှခွာကာ အိပ်ရာပေါ်လှဲချမိ၏။

မေမေကြီး သွန်သင်ဆုံးမခဲ့တာတွေ . . .

“သမီး . . . မိန်းကလေးဆိုတာ ကာယိဇန္တုစောင့်စည်းရတယ်။ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ဒွေးရောယှက်တင်မနေရဘူး။ ကိုယ့်စိတ်ကို တည်ငြိမ်စွာ ထားသင့်တယ်။ စိတ်အလိုလိုက်ပြီး သူတို့နဲ့ရောရောထွေးထွေးဆက်ဆံမိတာနဲ့ ပြဿနာတွေ အမျိုးမျိုးတက်လာလိမ့်မယ်။ သမီးကို အပျိုကြီးလုပ်ရမယ်လို့ မပြောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ချစ်မိတာတောင်မှ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ဗြူသိပ်ပြီး အခြေအနေကို ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စောင့်ကြည့်နိုင်ရမယ်”

“ဟိုတက်အိမ်က ကောင်လေးဆို သမီးကို သံယောဇဉ်ကြီးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မအေးနဲ့အစ်မတွေက သမီးအနေအထိုင် တစ်ချက်မှားတာနဲ့ ဝိုင်းပြီးအုပ်ဖို့ သမဖို့ အကွက်စောင့် အချက်စောင့်နေကြတာ။ ကိုယ့်အာက်က ခြေလှမ်းမမှားစေနဲ့”

ကျေးဇူးရှင်မေမေကြီးရဲ့ ဆုံးမစကားတွေ။ ခွာဖြူဆိုတာ ကလည်း သူများနဲ့ဘာပဲ။ လူချင်းတူပေမယ့် ဘဝချင်းမတူပဲလေ တာမို့ စိတ်မကင်းက ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်ပါသည်။ အသက်ထက် လူက အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်များ ပိုပြီးရင့်ကျက်နေသလားမသိ။

သူမလည်း မိုးသိဂီကို သံယောဇဉ်ရှိပေမယ့် သူ့နောက်မှ အုပ်စုကိုပါ အမြဲ တစ်တွဲတည်းမြင်ယောင်လိုက်ပြီးသား။

“ခွင့်လွှတ်ပါ အစ်ကိုမိုးသိဂီရယ်၊ ခွာဖြူ မလာရဲပါဘူး”

သူမရင်ထဲမှာလည်း အဘအတွက် ကြော့ကွမ်းနည်းနေရသည်မို့ အချစ်ရေးဆိုတာတွေကို မစဉ်းစားချင်ပါ။

မေမေကြီးက တရားမျှတပါသည်။ သူ့တူ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်နှင့် ဒွေးရောယှက်တင်နေချင်တာကို မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနှင့် မညီဟု နှစ်ယောက်လုံးရှေ့တွင် သွန်သင်ဆုံးမပါသည်။

နံနက်စာ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းမှာပေါ့။ နံနက်ဦးစာအဖြစ် ပဲပြုတ်၊ နံပြားနှင့် လက်ပက်ရည်။ နောက် ကိတ်မုန့်။ စားသုံးကြရင်းပင် . . .

“ငါ့တူကို ပြောပြရဦးမယ်၊ အန်တီမေတို့ မြန်မာ့ယဉ်

ကျေးမှုမှာ မိန်းကလေးတွေ အရွယ်ရောက်လာပြီဆိုရင် လက်
ပွန်းတတီးမနေသင့်ဘူးကွယ်”

“ဟာ... အန်တီမေကလည်း သားက ခွာဖြူကို ညီမ
လေးလိုချစ်တာ။ သားတို့ဆီမှာဆိုရင် ဒါကလေးပဲ။ ဒီအရွယ်ဆို
ချီတုန်းပိုးတုန်း မွေးကြတုန်းပဲ”

“ဒါ မြန်မာပြည်လေ၊ မောင်နှမအရင်းဖြစ်လည်း အရွယ်
ရောက်နေတဲ့နှမကို ချီလိုက်ပိုးလိုက် မလုပ်ကြတော့ဘူး။ မလုပ်
သင့်တော့ဘူး။ သား ခွာဖြူကို ညီမလေးလိုချစ်တာ အန်တီမေ
သိပါတယ်။ ချစ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ခုလို ပွေ့လိုက်ဖက်လိုက် မလုပ်ပါ
နဲ့လို့ အန်တီမေ တောင်းပန်ပါတယ်”

“အန်တီမေကတော့ ဒဲ့ပဲကွာ၊ ရှင်းတယ်၊ ပြတ်တယ်။
သားက ခွာဖြူကို ကိုယ့်ညီမငယ်ငယ်သေးသေးလေးလို ချစ်တာ။
သူ့မျက်နှာဖောင်းဖောင်းလေးကိုမြင်ရင် ပါးဖျစ်လိုက်ရမှ။ ပန်း
လေးဖြစ်ပြန် ညှစ်လိုက်ရမှ”

“အန်တီမေ ပြောနေတယ်လေ၊ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုအရ
မောင်နှမအရင်းတောင် မနေသင့် မနေကြပါဘူးဆို”

“ဘာလဲ၊ ခွာဖြူ တိုင်လို့လား။ ခွာဖြူက မကြိုက်ဘူး
လား”

“ခွာဖြူကို ပြဿနာမရှာပါနဲ့၊ သူက မိန်းကလေးပဲလေ။
ဘယ်မိန်းကလေးကများ ကိုယ့်ကိုဖက်တာ ပွေ့တာ ကြိုက်မလဲ။
အဲ... နောက် အနေအထိုင်ဆင်ခြင်၊ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနေ”

“အန်တီမေကတော့ တကယ်ပဲတယ်၊ သားကို ငယ်ငယ်
တုန်းကလို အလိုမလိုက်တော့ဘူး”

“ကိုယ့်တူမျက်နှာတစ်ခုတည်း ကြည့်လို့တယ်ဖြစ်မလဲ။
ဆီးဘက်လည်း ကြည့်ဦးမှပေါ့”

သူတို့တူဝရီး၏ဆွေးနွေးခန်းက ပွင့်လင်းလွန်းသဖြင့် ခွာ
ဖြူ ကြားထဲက မျက်နှာပူလာသဖြင့် စားစရာရှိတာကို အမြန်စား
သောက်ပြီး သူမ ခြံထဲသို့ အပင်လေးတွေ ရေလောင်းရအောင်
ဆင်းပြေးခဲ့ပါ၏။

နွေရောက်ပြီမို့ အလှစိုက်ထားသည့် မြက်ခင်းနှင့်အပင်
တွေကို ခွာဖြူ ရေဖြန်းပေးနေပြီ။ ဝါသနာအရ လုပ်သည့်အလုပ်
တွေမို့ ပင်ပန်းတယ်လည်း မထင်။

အချိန်ဇယားနှင့် ကင်းလွတ်သည့်ရက်များပေမို့ နေရတာ
ဆက်တောင့်သက်သာ။

ခွာဖြူမှာ အဝတ်အထည်တွေ အများကြီးရှိပေမယ့် သူမ
ဘာကိုမှ မဝတ်ရဲ။ တောထဲမှာတုန်းက ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ရုပ်

နှင့် ဝတ်ခဲ့တာက အလှအပအတွက်မဟုတ်။ ယခုက မိုးသီဂီဝ
လေးယောက် သူ့ထက်ငါ အပြိုင်အဆိုင်ဝယ်ပေးနေကြတာ
အလှအပအကျီတွေ။ ဂါဝန်တွေလည်း ပါရဲ့။ စတိုင်ဘောင်း
လှလှလေးတွေနှင့် ရယ်ဒီမိုတ်အကျီလှလှလေးတွေ။

နောက် နေမျိုးဝေကို ဝယ်လာသည့်အဝတ်တွေကလည်း
တကယ့်ဖက်ရှင်ကျကျတွေ။ ခြုံပြောရလျှင် ခွာဖြူ ဘယ်အထိ
အထည်ကိုမှ မဝတ်ရဲခဲ့။

သူမ စိတ်ညစ်နေပါသည်။ လူ့ဘုံလောကဆိုတာ
စရာမရှိပါလား။ မေမေကြီးနှင့် နှစ်ယောက်တစ်ကမ္ဘာနေခဲ့ရတာ
က စိတ်ထဲ အေးချမ်းသလိုလိုရှိခဲ့ပေမယ့် သူမဆက်စပ်နေရသည့်
မိုးသီဂီဝအသိုင်းအဝိုင်းကတော့ တကယ့်ကို စိတ်နှောက်
စဖွယ်။

ညရောက်တိုင်း ခွာဖြူခေါင်းထဲမှာ အဘရောက်လာ
အိပ်ပျော်သွားမိပြန်တော့ အိပ်မက်ထဲမှာ သားအဖနှစ်ယောက်
အသက်လူပြီး တိုက်ပွဲဆင်နေခဲ့ရတာတွေ။

ဘဝဟာ ဘယ်သောအခါမှ ငြိမ်းချမ်းရပါ့မလဲ။ ယခုက
အိမ်မှာ နေမျိုးဝေကို ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး သူမရဲ့ဘဝကို ကန့်သတ်
နှောက်သလို နှောက်လေပြီ။

သူမ တောထဲပြန်လွှင့်ကောင်းမည်လား။ အဘနှင့်အတူ
ဘဝကို နောက်တစ်နည်းရင်ဆိုင်ကြည့်ချင်သည်။ ခက်ခဲကြမ်း
တမ်းလှသည့် မုဆိုးဘဝကို စွန့်လွှတ်ပြီး တောထဲမှာ အဘက
ရသေ့ရဟန်းဝတ်၊ သူမက အဘကိုပြုစုလုပ်ကျွေး။

လူတောထဲ တိုးလို့ပရသည့် အဘရဲ့ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်
ရုပ်ဟာ သက်နှင်းဝတ်လိုက်လျှင်တော့ နည်းနည်းတော်သွားမှား။
ဒီလိုပဲ တောထဲမှာ သစ်သီးသစ်ဖုရှာစား။ ဘဝကို ခြိုးခြံစွာ ကျင့်
ရင်း နေရင်ရော။

သူမ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်နေရာ ရောက်ပြီလား။ မြက်ခင်း
နှင့်အပင်လေးများကို ရေလောင်းရင်း ခွာဖြူစိတ်တွေ အဘထံ
သို့ ပျံ့လွင့်သွားသဖြင့် သူမ ကိုယ့်ရှေ့ရောက်လာသည့် မိုးသီဂီ
ကိုပင် မမြင်မိ။

“ခွာဖြူ ဘာတွေစဉ်းစားနေသလဲကွာ၊ မျက်ရည်စတွေ
နဲ့”

မိုးသီဂီပြောလိုက်တော့မှ ခွာဖြူ အလန့်တကြား သတိ
ရလိုက်သည်။ စတိုင်ဘောင်းဘီနက်ပြာ၊ စပိုရှင်အဖြူနှင့် သူ့အသွင်
က ရှင်းသန့်နေ၏။ မိုးသီဂီကလည်း ဆရာမကြီးရဲ့ဝတ်စုံအဝါ
လေးနှင့် လှပနေသည့်ခွာဖြူကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်လို့။

၂၃ * ကြယ်စင်မျိုးဝေ

“အဘကိုစိတ်မချလို့ အဘတစ်ယောက်တည်း တောထဲမှာ နေရတာ အဆင်မပြေရဲ့လား၊ နေမှတော့လားရဲ့လားလို့ဘေးပြီး အမြဲစိတ်မပူနေမိတယ်”

“ခွာဖြူရယ်... အဘက အတောင်နက်ထယ်ဝတ် မင်းယောက်ျားကြီးပါကွာ။ ဘဝကို ဖခင်ကျကျ ပြားကျကျ ရင်ထိုင်နိုင်မှာပါ။ ခွာဖြူသာ မိန်းကလေးမို့ အဘက လူကျွေးကြားထဲ နေစေချင်တာ”

“အိပ်လူတွေကိုပဲ ခွာဖြူ ကြောက်နေမိပြီ။ လောကဓံတရားဆိုတာတွေကို ခွာဖြူကြောက်နေမိပြီ။ သားအဖနှစ်ယောက်အတူ ဘဝကို ငြိမ်းချမ်းစွာ ပြတ်ကျော်ချင်တော့တယ်။ ခွာဖြူ ပြန်ချင်တယ်”

ရေလောင်းရင်း ခွာဖြူ စကားတွေ ပြောနေရာမှ မျက်ရည်တွေ စီးကျနေမိသည့်မှာ သိမှတ်မဲ့စွာ။ သူမ အရမ်းခံစားနေရပါသည်။ အဘအတွက် သူမရင်ထဲ ဆူးတစ်ချောင်းဝင်သလို ခံစားနေရတာ ဘယ်သူ့သိနိုင်မလဲ။

မိုးသီဂဲတစ်ယောက် ခွာဖြူ မချီတင်ကံခံစားနေရုံပဲလေ ကိုကြည့်ပြီး ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိဖြစ်နေစဉ် သူ့အစ်မ မိုးသီဂဲတစ်ယောက် အပေါ်ထပ်မှ လှမ်းမြင်သွားတာ မသိလိုက်ပေ။

“အောင်မာ! ဟိုအရိုင်းအရိုင်းမှ လူယောင်ဖန်ဆင်းထားတဲ့ဘီလူးမက ငါ့မောင်ကို ပြားယောင်းနေပါလား။ ကြည့်စမ်း! မျက်ရည်တွေကျပြလို့ ဟိုကလည်း ချီငေ ဘုမလို ပွေ့တော့မလို ရုပ်နဲ့ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

မိုးသီဂဲ အပေါ်ထပ်မှ အပြေးဆင်းလာရာ လှေကားရင်းမှာ ခြုံသိင်္ဂါနှင့် တွေ့လေ၏။

“မမရိုး ဘယ်သွားမလို့လဲ အပြေးအလွှားနဲ့”

“ဟိုဘက်ခြံထဲ လှမ်းကြည့်လိုက်၊ မောင်တစ်ယောက် တောင် ထိန်းမထားနိုင်တဲ့အဖြစ်။ ရှက်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ဟင်! ခုနစ်နာရီတောင် မထိုးသေးဘူး”

“အင်းလေ၊ ဒင်းက အစောကြီး နာခေါင်းမီးထတောက်နေလိုက်တာ။ ဟိုဘက်ကိုပဲ ကြွက်၊ ကြောင်ချောင်းနည်းချောင်းနေတာ။ ဟိုဘက်ကလည်း ခေပိုက်ကလေးကိုင်ပြီး ဟန်ရေးပြနေတယ်လေ”

“မမရိုး သွားပြောမလို့လား”

“ဒင်းကတော့ ဘယ်ကကျော်တက်တယ်မသိဘူး။ ငါက ရှေ့ပေါက်က ဝင်မလို့၊ နင်ပါလိုက်ခဲ့”

“ဟာ! မမ၊ အရမ်းမလုပ်နဲ့။ ဆရာမကြီးကို အားနာဖို့”

ကောင်းတယ်။ နေမျိုးလည်း ရှိနေတယ်လေ”

မြိုးသိင်္ဂါ သတိပေးလိုက်မှ စိုးသိင်္ဂါ သတိရသွားသည်။ ဟုတ်တာပေါ့။ သူများခြံထဲဝင်ပြီး ဆူပူသောင်းကျန်းလျှင် ကိုယ့် အလွန်ပဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။ ဖားပြုတ်ကိုက်တာ လူမမြင်၊ ငတုတ် ရိုက်တာပဲ လူမြင်သွားမည်။

“ငါ အဲဒီကောင်မလေးကို အရမ်းကြည့်မရဖြစ်နေတယ်၊ ပုံစံက မဆုတ်တတ်တဲ့ကြောင်လိုလိုနဲ့ မိုးသိင်္ဂါတို့အဖွဲ့ကိုရော၊ နေ့ မျိုးကိုပါ အပိုင်ကိုင်ထားလိုက်တာ။ ဟိုမောင်တွေကလည်း သူ့ ကိုဆို မီးကိုသေလို့၊ ငါးခြောက်ဆို ဖုတ်ပြီးသားပါပုရားပဲ”

“သူက လှလည်းလှ၊ ထူးလည်း ထူးဆန်းနေတာကိုး”

“ဘာ! . . . ဘာလုပ်လို့လဲ၊ ရုပ်ကိုက ပြူးတူးပြဲတဲနဲ့။

အလကား . . . မူယာမာယာများနေတာ”

စိုးသိင်္ဂါတစ်ယောက် ဒေါသတွေနှင့် မချီတင်ကဲ့။ ခွာဖြူ ကို အရှေ့ဆွဲဆုတ်လိုက်ချင်ပေမယ့် လုပ်လို့မရ။ ခွာဖြူမှာ အကာ အကွယ်တွေ မဟာရံတံတိုင်းလောက် ရှိနေသည်။

“ငါ ဒင်းကို ဘယ်လိုပုံစံပေးရမလဲ။ ဒင်းက အပြင်တွေ ဘာတွေလည်း မထွက်ဘူး။ သွားလေရာ ဆရာမကြီး ပါရင်ပါ၊ မပါရင် နေမျိုးပါနေတယ်”

“တစ်ကွေ့ကွေ့တော့ ကြုံပြီးမှာပါ မမစိုးရယ်။ အဲဒီကျ ဘစ်ဝပြော၊ ခုတော့ စုထားလိုက်ဦး”

မြိုးသိင်္ဂါ သွေးအေးပေမယ့် စိုးသိင်္ဂါ သွေးမအေးနိုင်။ မီးဆိုတာ မလောင်ခင် တားရမည်။ ခုတောင် သူ့မောင်ရင်ထဲ နှလုံးသားကို မီးအလောင်ခံနေရပြီလားမသိ။ ဟိုကောင်မလေး က ဘီလူးမ လူယောင်ဆောင်ထားသလို အလှတွေက ထင်းနေ သည်။

ကိုယ်လုံးဆိုလည်း လှမှလှ။ သူတို့ညီအစ်မတွေမှာဖြင့် အားကစားကိရိယာတွေနှင့် အိမ်မှာ ကစားလိုက်၊ အလှခန်းမ သွားပြီး ကစားလိုက် လုပ်နေသည့်ကြားမှ လူတွေက ဝချင်ချင်။ အစားလျှော့ရ၊ အအိပ်လျှော့ရနှင့်။ စိတ်ဆင်းရဲလိုက်ရတာ။

သူ့မှာတော့ သက်တောင့်သက်သာနှင့်ပင်။ ကိုယ်လုံး လေးကလည်း အနေတော်။ တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့။ သူက အိမ် အလုပ်တွေကို မနားတမ်းလုပ်တတ်သူ။ ကိုယ်တွေက အရာရာ အိမ်ဖော်တွေကိုသာ ခိုင်းတတ်သူ။

“ထောက်! ဒင်းကို တစ်နေရာရာမှာတွေ့မှ နာလန်မထူ နိုင်အောင် လုပ်ပစ်လိုက်မယ်”

“လာမယ့်တစ်ပတ်ထဲမှာ မိုးသိင်္ဂါရဲ့မွေးနေ့ လုပ်ဦးမှာ

လေ။ အဲဒီနေ့ကျ ဖိတ်လိုက်ပေါ့။ ဆရာမကြီးက ဒီလိုပွဲမျိုးလိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့တစ်ယောက်တည်းလာမှ နှိပ်ကွပ်ပစ်လိုက်ပေါ့။ အခုကျ သူက ပင်မြင့်စံလိုဖြစ်နေတယ်။ တောက်! စောစောကတည်းက ကိုယ့်လက်အောက်မှာထားပြီး ဖိထားရမှာ။ ခိုင်းလည်း ခိုင်းရဦးမယ်။ ခုကျတော့ ဆရာမကြီးက ဖူးဖူးမှုတ်ထားတော့ ကောင်မ ရောင့်တက်နေတာပေါ့။

“နေမျိုးကိုပါ ဖိတ်ရမှာလေ။ တော်ကြာ တို့တွေပဲ ကြမ်းမင်းသမီးတွေ ဖြစ်ကုန်ဦးမယ်”

“ဒါဆို မဖိတ်တော့ဘူးလား”

“ငါတို့မဖိတ်လည်း ကိုယ်တော်ချောက် သူ့အသည်းထဲကို ဖိတ်မှာပဲလေ”

“အပျက်အပျက်နဲ့ ဒုက္ခတွေ ရောက်နေဦးမယ်။ အပျက်အပျက်မဟုတ်ဘူး လုံးဝ ယောင်မ မတော်နိုင်ဘူး။ အလကားစာမတတ်ပေမတတ်နဲ့။ ဘယ်လိုမှ ညီရမှာမဟုတ်ဘူး”

“မေမေကလည်း မာရီယာနိုကွ မြန်မြန်လုပ်တာမဟုတ်ဘူး”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ပြဿနာတွေ ရှာနေကြစဉ် ဘက်မှာလည်း မိုးသီဂါနှင့်ခွာဖြူ။

“ခွာဖြူ၊ ရှေ့ကြာသားတေး ကျရင် ကိုယ့်မွေးနေ့၊ ကိုယ်လာခေါ်မယ်။ အဲဒီနေ့အတွက် ဝတ်စုံလည်း ကိုယ်စီစဉ်ပေးမယ်”

“အဲလို လူတွေအများကြီးနဲ့ပဲတွေ့ ခွာဖြူ မလာချင်ပါဘူး။ လူတွေနဲ့ လိုက်လျောညီထွေမရှိမှာ စိုးရိမ်တယ်”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ခွာဖြူရဲ့ အဲဒီနေ့ကျ သစ္စာတို့တွေလည်း ရှိနေမှာပါ။ ဒီလိုပဲ ခွာဖြူလည်း လူ့လောကထဲကို ဝင်ရမှာလေ။ ဘာကြောက်စရာလဲ။ ကိုယ် ဆရာမကြီးကိုသွားပြီး ခွင့်တောင်းမယ်”

“ကိုးကိုးကျော မဖိတ်ဘူးလား။ သူပါရင် တော်သေးတယ်”

“ဘာ!”

နေမျိုးဖင်ကို ကိုကိုခေါ်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် မိုးသီဂါ မျက်နှာပျက်သွားပုံမှာ ကမ္ဘာပျက်တော့မည့်နယ်။

“ဘယ်လို ခွာဖြူ သူ့ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“ဟင်! ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သူက ကျွန်မထက် ကြီးတယ်လေ”

“ကိုယ်နဲ့ရွယ်တူလောက်ပါ။ သူ့ကျ ဘာဖြစ်လို့ ကိုကိုခေါ်ရတာလဲ။ ခွာဖြူ ရက်စက်တယ်။ တကယ်ဆို ကိုယ်က ခွာ

ဖြူရဲ့ ဖန်ဆင်းရှင်ပါ။

မိုးသိင်္ဂါ မချီတင်ကဲတွေ ဖြစ်နေရသည်။ ခွာဖြူကတော့
မသိနိုးနိုး။

“သူက သူ့ကိုယ်သူ ကိုကိုလို့ပြောလို့ပါ။”

“ဒါဆို ကိုယ့်ကိုရေး ကိုယ့်ကိုဘယ်လိုခေါ်မှာလဲ။”

အခေါ်အဝေါ်ကိစ္စအတွက် မိုးသိင်္ဂါ အသည်းအသန်စိတ်
တိုနေလျှင် ခွာဖြူ သူ့ကိုနားမလည်သည့်အကြည့်နှင့် မော့မော့
လေး ကြည့်ငေးနေမိ၏။

“ပြောလေ... ပြော၊ ကိုယ်နဲ့သူ ဘယ်သူက ပိုအရေး
ပါသလဲ။”

“မေးစရာလိုလို့လား။”

“လိုတယ်၊ ပြော... ခုပြော။”

“ဟာ! အစ်ကိုက ပိုပြီးအရေးပါတာပေါ့။”

“တကယ်နော် ခွာဖြူ။”

“အင်း... ”

“ဒါဆို ကိုယ်ကျေနပ်ပြီ၊ ဆရာမကြီးဆီ သွားခွင့်တောင်း
ဦးမယ်။”

“အင်း... ဘာလဲ၊ ဘာကိုလဲ။”

“မွေးနေ့ပွဲကို လာဖို့လေ။”

မိုးသိင်္ဂါ တိုက်ထဲသို့ အပြေးဝင်သွားလျှင် ခွာဖြူက
ယောက်တည်း ရေလောင်းရင်း ကိုယ့်ဘဝကို ခွဲဟုတ်နေရတော့
သည်။

* * *

အခန်း (၁၃)

မွေးနေ့ပွဲက ညပွဲပါ။ ည (၇)နာရီမှ (၁၀)နာရီထိ။ မြဲ
ထဲမှာပဲ ကျင်းပပြီး သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများ
နှင့်လောက်သာ။

မေမေကြီးက နေမျိုးဇင်ကိုနှင့် နှစ်ယောက်သွားခွင့်ပြု
သဖြင့် ခွာဖြူ မွေးနေ့ပွဲသို့ သွားရမည်။ မိုးသိင်္ဂါက အဲဒီပွဲမှာ
ဝတ်ဖို့ဆိုပြီး ခွာဖြူအတွက် ဝတ်စုံပို့ထား၏။

မေမေကြီးပြောထားသဖြင့် ကိုနေမျိုးကလည်း သူမကို
ဖက်လဲတကင်း မလုပ်တော့ပါ။ သို့သော် အရိပ်တကြည့်ကြည့်
တော့ ရှိနေဆဲ။

ကိုနေမျိုးမှာ ယခုအခါ အရောင်းဝင်တာတစ်ခု ဖွင့်ဖို့

၂၂၂ * ကြယ်စင်မျိုးဝေ

အတွက် အစစအရာရာပြင်ဆင်နေရသဖြင့် ခွာဖြူအနားလည်း သိပ်မကပ်နိုင်ပါ။ ကားတစ်စီးနှင့် မနက်ထွက်၊ ညနေလောက်မှ ပြန်ရောက်မြဲ။ ခွာဖြူက သူ့အတွက်ပါ လျော်ဖွယ်၊ ချက်ပြုတ်ပြင် ဆင်ပေးသဖြင့် ကျေးဇူးတင်နေသလားတော့မသိ။

“ခွာဖြူ၊ မိုးသိင်္ဂါပွေးနေပွဲသွားချင်ရင် ကိုကိုလိုက်ပို့မယ်။ ကိုကိုက မင်းအတွက် ကိုယ်ရံတော်လုပ်ပေးမယ်”

“ကိုကိုကိုလည်း ဖိတ်တာပဲဟာ၊ ခွာဖြူက ကိုယ်ရံတော် လုပ်ပေးရလောက်အောင် မကြီးမြတ်ပါဘူးရှင်”

“မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တန်ဖိုးထားရတယ်။ ကိုကိုအမြင်တော့ ခွာဖြူဟာ တန်ဖိုးအရှိဆုံးမိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။ အိမ်ရှင်မကောင်းဖြစ်ထိုက်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ ခွာဖြူမှာ အပြည့် ရှိတယ်”

“ဟင်! ဘာတွေလဲ၊ ခွာဖြူက အခိုင်းအစိုင်းမပါ။ လူ့ ယဉ်ကျေးမှုတွေကို သိပ်နားမလည်သေးပါဘူး”

“လူ့ယဉ်ကျေးမှုကို ခွာဖြူနားလည်ပါတယ်။ အပိုဆေးအိမ် ယဉ်ကျေးမှုတွေကိုသာ မင်းနားမလည်သေးတာပါ။ ခွာဖြူအရည် အချင်းတွေ ကိုယ်ပြောမယ်။ အကောင်းဆုံးက လောကဓံကို ခံ နိုင်ရည်ရှိခြင်းပဲ။ မင်းမှာ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်တဲ့ ရဲဘော်ချစ်က

စိတ်အပြည့်ရှိတယ်။ သစ္စာရှိတယ်”

“ဟာ... ကိုကိုကလည်း ဘာတွေပြောနေမှန်းလည်း မသိဘူး။ ဒါ မိန်းမကောင်းတိုင်းမှာ တွေ့ရတဲ့စိတ်ဓာတ်ပါ”

“အဲဒီမိန်းမကောင်းဆိုတာကိုက ရှားပါးရတနာဖြစ်နေ ပြီလေ။ ခုခေတ်မိန်းကလေးတွေက ကိုရီးယားယဉ်ကျေးမှုတွေ ဝင်နေပြီး ဘီယာသောက်၊ ဆိုဂျူသောက်နေကြတာ။ ကိုကိုတို့ အမေရိကန်မှာရော”

“ကဲ့ပါ၊ ခွာဖြူ အရှုံးပေးပါတယ်နော်။ လိုက်ပို့ရမှာပေါ့။ ခွာဖြူတစ်ယောက်တည်းဆိုလည်း မသွားရဲပါဘူး။ အင်အားကြီး အုပ်စုတွေကို ကြောက်ပါတယ်”

“ဒါပေါ့၊ ကြောက်ရမှာပေါ့။ တကယ့်မိန်းမ ပီသတဲ့အုပ် စုကြီး။ ကဲပါ... ကိုကိုကို အားကိုး၊ ရှေးတုန်းက ဂျမ်းစစ်သည် တော်တွေကို နှိမ်နင်းခဲ့တဲ့ကျန်စစ်သားမင်းကြီးပေါ့ကွာ။ စစ်သည် လေးသိန်းအားနဲ့ ညီမျှတယ်လေ”

ကိုနေမျိုးပြောခဲ့တာတွေကို သတိရရင်း ခွာဖြူ ကိုယ့် အခန်းထဲဝင်ပြီး မိုးသိင်္ဂါပေးထားသည့်ဝတ်စုံကို ထုတ်ကြည့်မိ၏။

“ဟင်! ဘာကြီးလဲ”

ပွဲတက်ဝတ်စုံက ပိုးနက်ပြာရောင်ဂါဝန်။ အကျီပုံစံက

ဆန်းဆန်းပြားပြား။ လှပေမယ့် သူမ ဝတ်လေ့ဝတ်ဖူးမရှိသဖြင့် လုံးဝမဝတ်ရပါ။ ပြီး သူ့အစ်မတွေက ဝိုင်းဟားမှာသေချာပါသည်။ အကျိုးကိုပြန်ခေါက်ထားပြီး သူမ မေမေကြီးပေးထားသည့် အဝတ် ဗီစိုကို သွားမွှေလိုက်သည်။

ပိုးနက်ပြာရောင်ဝတ်စုံလေး သွားတွေ့သည်ပါပဲ။ အကျိုး လေးက ရှေးပုံဆိုပေမယ့် ယခုပြန်ပြီး ခေတ်စားနေသည့် အမေစု ရဲ့ရင်ဖုံးပုံပဲ။ မြန်မာ့ဝတ်စုံဒီဒိုင်းလှလှလေးပါ။ စီးကွင့်တွေတာတွေ ထိုးထားသဖြင့် ရင်ဖုံးလက်စကလေးက ချစ်စရာ။ သူမ ကိုယ် နှင့်ကပ်ကြည့်တော့ ဗီဒီယိုမင်းသမီးလေးတစ်ယောက် မော်ဒယ် ဂဲလ်လေးတစ်ယောက်နယ်။

“တော်ပြီ၊ ဒါပဲဝတ်တော့မယ်”

မေမေကြီးအတွက် ညစာစီစဉ်ကျွေးမွေးပြီးသည်နှင့် ခွာဖြူ ရေချိုးလိုက်ပါသည်။ သူမက ယခုထိ မိတ်ကပ်တွေတာတွေ မလဲမီးတတ်သေးသည်မို့ သနပ်ခါးလူးဖို့ပြင်နေစဉ် တိုက်ရှေ့မှ ကားရပ်သံကြားလိုက်ရပြီး မိုးသီဂီ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဆရာမကြီး ကို အရင်နှုတ်ဆက်ပြီး ခွာဖြူကို လှမ်းမေးလေ၏။

“ခွာဖြူ ပြင်ဆင်ပြီးပြီလား၊ ငါးနာရီကျော်ပြီလေ”

“ခနစ်နာရီထိုးတော့ ကိုနေမျိုးနဲ့လာခဲ့မှာပေါ့၊ အစ်ကို

က မွေးနေ့ရင်ကြီးလေ။ အိမ်မှာနေပါလား”

“ခွာဖြူ မဟုတ်တာတွေ ဝတ်လာမှာစိုးလို့ လာပြီး စီစဉ် ပေးမှာ”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ အစ်ကို အိမ်ပြန်ပါ”

“ကိစ္စရှိတာပေါ့၊ ကိုယ့်ပွဲမှာ ခွာဖြူ လှနေရမယ်လေ”

“အစ်ကိုလှနေရင် ပြီးတာပဲ၊ တော်ကြာ အစ်ကိုအစ်မ တွေက ခပ်ကဲကဲ ခပ်သံသနဲ့”

မိုးသီဂီ ခွာဖြူအခန်းစသို့ သွားကြည့်တော့ သနပ်ခါး လိမ်းမှာကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဒီမှာ မိတ်ကပ်ဘူးတွေ ယူလာတယ်။ ပြင်ပေးမယ်”

“နေပါစေ၊ သနပ်ခါးပဲ ကောင်းပါတယ်”

“တော်ကြာ ဟောသုမလို့ ဝိုင်းပြောနေကြမှာပေါ့”

“မှန်တာပြောတာပဲ၊ ပြောပါစေ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ လူဆိုတာ သူ့နေရာနဲ့သူ ပြင်ရဆင်ရ တယ်။ လာ... ကိုယ်ပြင်ပေးမယ်”

ခွာဖြူကို စည့်ခန်းထဲခေါ်လိုက်ပြီး ဒေါ်မေသင်၏အနီး မှာပင် မိုးသီဂီ မိတ်ကပ်လိမ်းပေးနေ၏။ စေတနာက စေ့ဆော် တာရယ်၊ အစ်မတွေ ပြင်တာဆင်တာရယ်ကို သူမြင်ဖူးနေကျ။

ခွာဖြူမျက်နှာဖူးဖူးလေးကို ယခုလို တစ်ခါမှအနီးကပ် မမြင်ဖူး။ ရေချိုးပြီးစမှ သဘာဝမျက်နှာလေးက အစက်အပြောက် မရှိ၊ ပန်းနုရောင်မျက်နှာလေးမှာ မွေးညင်းနုလေးတွေနှင့်၊ တကယ့် သဘာဝမျက်ခုံးမျက်တောင်တွေက မှတ်ကျောက်အတင့်ခံနေသည့် နယ်။

တချို့မိန်းကလေးတွေဟာ ဖြိုးလိမ်းပြင်ဆင်ပြီးမှ လှကြ တာပါ။ ရေချိုးပြီးစ မျက်နှာသစ်ပြီးစမှာ ပြစ်မျိုးမဲ့မထင်အောင် ချောမောလှပသူ ခပ်ရှားရှား။

ခွာဖြူက မျက်တောင်လေး ယှက်ကာ မှိတ်ထားတော့ ခွာဖြူမေးလေးမှ ပင့်ကိုင်ကာ၊ မိုးသီဂီရင်ဘတ်တစ်ပြင်လုံး ခြောက် ဆန် မှင်သက်နေမိရ၏။

“အစ်ကို လိမ်းမယ်ဆို၊ လိမ်းလေ”

ခွာဖြူသတိပေးတော့မှ သူတင်ပြီး လိမ်းခြယ်ပေးလိုက် သည်။ လှပြီးသားမျက်နှာလေးမှ အနည်းငယ်လိမ်းခြယ် မွမ်းမံ ရုံပါပဲ။ ကျောက်ရိုင်းပွင့်လေးကို အရောင်တင်ပေးလိုက်ရုံ။

သူလိမ်းပေးလို့မပြီးခင် နေမျိုးဝင်းကို ကားနှင့်ပြန်ရောက် လာခဲ့ပြီး ညှော်ခန်းထဲဝင်လာလျှင် မျက်နှာပျက်သွားရပါ၏။

“ဪ... ခွာဖြူကိုပြင်ပေးနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက သနပ်ခါးပဲ လိမ်းတတ်တာ”

နေမျိုးဝင်းကိုပါ ခွာဖြူအနားမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ရွန်းရွန်းစား စားကြည့်နေစဉ် မိုးသီဂီရင်ဖုန်းမှ အသံတွေထွက်လာသည်။ သူက နားပင်မထောင်ချေ။ ဖုန်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းပိတ်လိုက် ၏။ နေမျိုးဝင်းကို မနေသာ။

“ကိုမိုးသီဂီ နားထောင်ကြည့်ပါဦး။ အရေးကြီးကိစ္စတွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့။ ခင်ဗျားက မွေးနေ့ရှင်လေ။ ဝဋ်သည့်တွေ ရောက်နေရောပေါ့။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ဝတ်စုံလဲရဦးမှာမဟုတ် လား။ ခြောက်နာရီထိုးပြီ”

“ရတယ်၊ ခွာဖြူကိုပြီးအောင် ပြင်ပေးမယ်”

“ကျွန်တော် ဆက်လုပ်ပေးပါ့မယ်။ ခင်ဗျား သွားပါ။ တော်ကြာ ခင်ဗျားအိမ်သားတွေ လိုက်လာပြီး သောင်းကျန်းရင် ကျွန်တော်တို့ကလည်း သည်းခံမှာမဟုတ်ဘူးနော်”

သည်တော့မှ မိုးသီဂီပြန်ဖို့ပြင်ရ၏။ သည့်ခြံထဲမှာ ရပ် ထားသည့်သူ့ကားကို လှမ်းမြင်ကြမှာမလွဲ၊ သူ့အိမ်တွေက လွယ် တာမဟုတ်။ ပြဿနာတွေတက်မှာစိုးလို့ သူပြန်သွားရခြင်းပါ။

“ခွာဖြူ၊ စောစောလာခဲ့နော်၊ ကိုယ်စောင့်နေမယ်နော်”

ခွာဖြူက တိုးတိုးမှာခဲ့ပြီး မိုးသီဂီမပြန်ချင်ဘဲ ပြန်ရ၏။

နေမျိုးမင်းကို ဆက်ပြင်ပေးမည်ပြင်တော့ ခွာဖြူအားနာစွာ တား
လိုက်သည်။

“ကိုကို ရေတောင်မချိုးရသေးဘူး၊ ရေသွားချိုးပါ။ ခွာ
ဖြူ ကြည့်လုပ်ပါ့မယ်”

“အမယ်! ခွာဖြူ ဘာလုပ်တတ်လို့လဲ၊ တော်ကြာ မိတ်
ကပ်ဘူးတွေကို သွားတိုက်ဆေးမှတ်နေဦးမယ်။ ငြိမ်ငြိမ်သာနေ
ကိုကို ဆက်ပြင်ပေးမယ်”

“ကိုကိုရော လုပ်တတ်တာပဲလား”

“ဒါပေါ့၊ လုပ်တတ်တာပေါ့၊ ယောက်ျားပဲ”

ခွာဖြူကိုနောက်လည်း သူမကတော့ မသိန်းနုနှင့်။ သူ
မျက်ခွံပေါ်မှာ သူမဝတ်မည့်ဝတ်စုံအတိုင်း အပြာနုလေး တင်ထား
လိုက်သည်။ နောက် နှုတ်ခမ်းနီ အနီရောင်စိုလက်လက်လေးတို့
လုပ်ပေးလိုက်သည်။ လိုတာလေးတွေ လျှောက်လုပ်ပေးပြီးတော့
ခွာဖြူကို သူ ကြည့်မဝရှုမဝ။

မေမေကြီးက အနားမှာ ထိုင်ပေးနေရာမှ...

“နေဦး၊ သမီးဝတ်ဖို့ လက်ဝတ်လက်စားတွေ သွား
ဦးမယ်”

“အန်တီမေ... နေ၊ သားမှာရှိတယ်”

“နင်က ဘာတွေပါလာလို့လဲ၊ ဖန်စီတွေလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ စိန်တွေ၊ မေမေ့ဆီက တောင်းလာတာ။

သား မိန်းမယူရင် တင်တောင်းဖို့”

သူက အတည်ပေါက်ပြောနေရာ ခွာဖြူ ဝင်တားလေ၏။

“ဟာ! ဒါဆို ခွာဖြူကို ဝတ်မပေးပါနဲ့၊ ဦးဦးဖျားဖျား”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ တော်ကြာ ခွာဖြူပဲဝတ်ရမှာလေ”

“အင်...”

“ဟဲ့! သား၊ နင်နော်... ကလေးကို မစနဲ့”

“မစဘူး အန်တီမေ၊ အတည်။ ဒါပဲနော်... ခွာဖြူကို

တွန့်တော် ဦးထားပြီ”

“ပြောလေဆိုးလေပါလား သားရယ်၊ မိုးသိင်္ဂါက တော
ဆဲကတောင် ခေါ်လာတာနော်”

“သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းထဲရောက်ရင် ခွာဖြူ အရမ်းစိတ်
ဆင်းရဲရမှာ”

“ကဲပါ၊ စကားတွေ ရှည်မနေပါနဲ့၊ မင်းဆင်မယ်ဆိုရင်

ဆည်း သွားယူ။ ဒီမှာ ငါအဝတ်အစားလဲပေးထားမယ်”

ခွာဖြူ ကိုယ့်အခန်းထဲဝင်ပြီး အဝတ်အစားလဲရန်ပြင်စဉ်

မေမေကြီးက ဆံထုံးလှလှလေး ထုံးပေးလေ၏။

“သမီးက မြန်မာဝတ်စုံဝတ်မှာဆိုတော့ ဆံထုံးလေး ငှက်
မှပေါ့။ အင်း... ဒါပေမဲ့ အခုသွားမှာ မွေးနေ့ပွဲ။ ဟိုရောက်ရင်
သမီးမြင်ရပါလိမ့်မယ်။ မိုးသီဂီတို့အုပ်စု ဘယ်လိုတွေဝတ်မလဲ
ဆိုတာ။ ကောင်မလေးတွေအားလုံး ဂါဝန်တွေ စကတ်တွေ ရင်
ပြတ်တွေနဲ့ လာကြမှာ”

“ခွာဖြူ ဒီလိုဝတ်လို့ ကိုမိုးသိဂီများ စိတ်ဆိုးနေမလား
ဟင်။ သူပေးတဲ့ဂါဝန်ကြီးလည်း သမီးမဝတ်ရဲဘူး”

ဒေါ်မေသမီး ဂါဝန်ယူကြည့်ပြီး ခေါင်းခါလိုက်ပါသည်။
ဂါဝန်က ရင်ဘတ်တစ်ပြင်လုံး ပေါ်နေသည်။ သူ့သမီးရဲ့အလှအပ
တွေ ပေါ်ကုန်လိမ့်မှာမလွဲ။

“မေမေ့ဝတ်စုံလေးပဲ ဝတ်လိုက်ပေါ့။ မြန်မာမလေးတစ်
ယောက် မြန်မာဝတ်စုံနဲ့သွားတာ ဟားချင်လည်း ဟားပေါ့ကွယ်”

ခွာဖြူ မေမေကြီးရဲ့ ပိုးနက်ပြာရောင်ဝတ်စုံလေးပဲ ဝတ်
လိုက်သည်။ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးထဲမှာ သူမအရမ်းလှနေပါသည်။
ကိုယ့်ရုပ်ပင် ကိုယ်မမှတ်မိချင်။

သည်စဉ် နေမျိုးဇင်ကိုက ရတနာဘူးကိုကိုင်ကာ ပြန်
ရောက်လာ၏။

“ဟား... ခွာဖြူလေး သိပ်လှနေပါလား။ ကိုကို မနာ

လိုဘူး။ မွေးနေ့ပွဲကကောင်တွေ ဝိုင်းကြည့်ကြမှာ”

“ဝိုင်းမဟားရင် တော်ပါပြီ။ ခုခေတ်မွေးနေ့ပွဲတွေ ကို
ကို တက်ဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ဒီဇိုင်းနဲ့ကိုယ်ဝမ်း
ခေတ်ကောင်မလေးတွေကတော့ လွန်ပါတယ်။ အကုန် အပြိုင်
အဆိုင်ကို ဖော်နေကြတာပဲ”

“ဒါကတော့ ကိုကိုရယ်၊ မင်္ဂလာဂါဝန်တွေကြည့်ပါလား၊
ရင်ပြတ်တွေ”

“ကဲပါ။ ကိုကိုဝတ်ပေးမယ်။ ငြိမ်ငြိမ်နေ”

နေမျိုးဇင်ကို လက်ဝတ်ရတနာဘူးကို ဖွင့်လိုက်တော့
စိန်ထည်တွေက ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်။ ခွာဖြူ လန့်သွားရင်း...

“ဟာ! ကိုကို၊ ဖန်စီတွေလောက်ပဲ ဝတ်ပေးပါ။ ခုပွဲက
လူငယ်တွေရဲ့ပွဲဆိုတော့ ဘီယာတွေဘာတွေ ပါမှာ။ မူးမူးရူးရူးနဲ့
တော်ကြာ ပြဿနာတက်နေ ပျောက်နေပါဦးမယ်”

မေမေကြီးကလည်း ဝင်တားရှာသည်။

“ဟုတ်တယ် သား၊ နောက် မင်္ဂလာဆောင်တွေ အလှူ
တွေကျမှ ဝတ်ပေးချင်ပေး”

“ရပါတယ် အန်တီမေရယ်၊ သားတို့ ခဏပဲသွားမှာ။

ညဉ့်နက်အောင် မနေဘူး”

အတင်းပင် စိန်တွေဝတ်ပေးနေတော့ သူ့လက်များက သူမရဲ့လည်တိုင်၊ နားနှင့် လက်များဆီ ရောက်လာ၏။ ဆံထိုးပါ ထိုးပေးမည်ပြင်တော့ ခွာဖြူ အကြောက်အကန်တားသည်။

“ကိုကိုနော်၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ခွာဖြူ လျော်စရာမရှိဘူး။ ဆံထိုးတော့ ဖန်စီပဲထိုးပေး”

“ဟုတ်တယ် သား၊ တော်တော့”

နောက်ဆုံး ဖန်စီဆံထိုးလှလှလေးပဲ ထိုးပေးလိုက်ရ၏။

“ကဲ! ကိုကို ရေသွားချိုးတော့”

“အိုကေ! ချိုးပြီ၊ ဝဉ်ခန်းက ထိုင်စောင့်နေနော်။ ပြီးရင် ကိုကိုကို ကူ”

ခွာဖြူနှင့်မေမေကြီးတို့ ဝဉ်ခန်းက ထိုင်စောင့်နေစဉ် သစ္စာနှင့်ရဲလင်း ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟား... ခွာဖြူက တကယ့်မင်းသမီးလေးအတိုင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ မွေးနေ့ပွဲဆိုတော့ မိုးသီဂီ၊ ဝတ်စုံဝယ်မပေးဘူးလား။ ဒီကောင် အပြောကတော့ မိုးလားကဲလား”

“ဝယ်ပေးပါတယ် အစ်ကိုသစ္စာ၊ ဒါပေမဲ့ ခွာဖြူ မဝတ်ရဲလို့”

“တော်ကြာ သူစိတ်ဆိုးနေဦးမယ်နော်”

“ဆိုးလည်းမတတ်နိုင်ဘူးရှင်။ မခေါ်ချင်လည်းနေပေါ့”

“လှပါတယ်ကွာ၊ သူဝတ်တတ်သလို သတ်ပါစေ”

သည်စဉ် နေမျိုးဇင်ကို ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့ဝတ်စုံက လည်း နက်ပြာရောင်။ နက်ပြာရောင်စတိုင်ဘောင်းဘီ၊ ရုပ်အဖြူနှင့် လည်စည်းနက်ပြာ။ နောက် ကုတ်နက်ပြာ။

ရှည်မားမားသာအရပ်နှင့် လိုက်ဖက်လွန်းပါတ်။ ပင်ကိုရုပ်က ချောပြုံး အမေမိကားပြန်ကြီးမို့ စတိုင်က အပြည့်။

“သွားကြည့်စို့၊ ခုနစ်နာရီထိုးတော့မယ်။ ဟိုကောင်ကြီး တမျှော်မျှော်ဖြစ်နေပြီ”

လေးယောက်အတူ မိုးသီဂီ၏မွေးနေ့ပွဲသို့ ဝင်ရောက်သွားကြတော့ စိုးသီဂီတို့အသိုင်းအဝိုင်းက ခွာဖြူကို ပြူးပြုကြည့်နေလေ၏။ သူတို့လို ဒေဝ်လွန်ဝတ်စုံမဟုတ်ပေမယ့် ခွာဖြူအသွင်က ပိုးနက်ပြာရောင် ဘုံလေးနှင့် လှနေတာတော့ မည်သူမျှ မငြင်းနိုင်။

သည်ကြားထဲ မင်္ဂလာသင်္ကန်းတစ်ယောက်လို စိန်ဆည်တွေပါ ဝတ်ဆင်လာတော့ စိုးသီဂီတို့ မနာလို မရှုစိမ့်ဖြစ်ကြရသည်။ သူတို့က ခွာဖြူကို မြောင်းထဲနှစ်ထားချင်ဘူးတွေ။

စိုးသိင်္ဂါ သူမ၏သူငယ်ချင်း မေနန်းကို အချက်ပြလိုက်သည်။
အချက်ပေးလိုက်တာပေါ့။

မိုးသိင်္ဂါနှင့်တကွ နေမျိုးဇင်ကိုအလယ်၊ ကိုလူချောတွေ
ပိုင်းပြီးစိတ်ဝင်စားနေကြသည့်ခွာဖြူကို သူမတို့အပြတ်ချွတ်ရမည်။
ဒါမှ တာဝန်ကျသွားမှာပေါ့။

“စိုးဇေ၊ သူလား စုန်းကြီးရဲ့သမီး စုန်းမဆိုတာ။ လူက
တော့ လှတယ်နော်။ ဖန်ဆင်းထားတာ ဖြစ်ရမယ်”

“အင်း... အဆိပ်ပြင်းတယ်၊ မာယာများတယ်၊ လူက
တော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ယောက်ျားမှန်သရွေ့ သိမ်းကြီးပြီး ဆွဲ
ငင်ထားနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျိုးအာသီးပါဟာ၊ အဆင်းသာ လှ
တာ။ ပညာမတတ်ဘူး”

“ဟယ်! စာမတတ်ဘူးလား၊ ကျွတ်! ကျွတ်! ကျွတ်!
သနားစရာဟယ်။ ဒီခေတ်ကြီးက ပညာခေတ်လေ”

“တောထဲမှာ ခြင်္သေ့တွေ ကျားတွေနဲ့ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရ
တာကိုး။ ပညာဘယ်တတ်မလဲ။ အဲဒါကို အဟုတ်ထင်နေတဲ့လူ
တွေက ထင်ကြတယ်”

ကိုလူချော(ရ)ယောက်-ပိုင်းပြီးဂရုစိုက်နေကြသည့် ခွာ
ဖြူကို ကောင်မလေးအများစုက ကြည့်မရ၊ ကြည့်ရတဲ့သူလည်း

ပါသည်။ ထိုစကားတွေကို အားလုံးကြားသလို ခွာဖြူတို့လည်း
ကြားပါသည်။

သခွာတို့လေးယောက်စိတ်ထဲ တင်းခနဲဖြစ်သွားပေမယ့်
မွေးနေ့ပွဲထဲမှာ ရုတ်ရုတ်သံသမဖြစ်ချင်သည်မို့ မကြားချင်ယောင်
ဆောင်နေလိုက်ရ၏။ မိုးသိင်္ဂါ သူ့အစ်မကိုမျက်လုံးပြူးကြည့်နေ
စဉ် မာရီယာ၏ကား တိုက်ရှေ့သို့ရောက်လာသဖြင့် စိုးသိင်္ဂါတို့
ညီအစ်မတွေ သည်းသည်းလှုပ်လှုပ်နှင့် သွားရောက်ကြိုဆိုကြ
လေသည်။

“ဟယ်! မာရီယာ၊ ယောင်းမကလေးက လှလိုက်တာ
ဟယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ပိုးတော့ မာရီယာကို စိတ်တောင်မချတော့
ဘူး။ မောင်မောင်နဲ့မြန်မြန်စဉ်မှပဲ”

“ပြီးလည်း မာရီယာကိုချစ်တယ်၊ ဒီလိုရုပ်မျိုးက ရှား
တယ်နော်။ တချို့က ဘီလူးမ လူယောင်ဆောင်ထားသလို ချော
သမယ့် ချစ်စရာကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ တကယ့်ကို အရုပ်လေး
ကျနေတာပဲ”

ညီအစ်မသုံးယောက် မာရီယာကို တမင်ပိုင်းပြီး ဂရုစိုက်
နေကြသလို မိုးသိင်္ဂါတို့လေးယောက်ကလည်း ခွာဖြူကို ဂရုစိုက်

ကြသည်။ နေမျိုးဇင်ကိုကတော့ ခွာဖြူအနားမှ လုံးဝမခွာ။ ကျန်
လေးယောက်သာ ဟိုသွားဒီသွားရနှင့်။

မွေးနေ့ပွဲလာသည့်ကောင်မလေးတွေကလည်း သူတို့
အဖွဲ့ကို ဝိုင်းပြီးကြည့်နေကြ လာရောကြသည်။ မွေးနေ့ရှင်ကတော့
ဟိုလူ့နှုတ်ဆက်၊ သည်လူ့နှုတ်ဆက်နှင့်။

ခွာဖြူနှင့်မလုမ်းမကမ်းမှာ စိုးသိင်္ဂီတို့အုပ်စု ထိုင်ကြပြီး
ခွာဖြူကို သိသိသာသာတိုက်ခိုက်နေကြသဖြင့် သူမအနားမှာ ရှိ
နေသည့်နေမျိုးဇင်ကို မဲပြီးနှင့်ပြန်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ခွာဖြူ
ကိုလည်း တိုးတိုးလေး အားပေး၏။

“ဘယ်သူ့မှဂရုမစိုက်နဲ့ ခွာဖြူ။ ကိုယ့်ကိုမလိုလိုပြော
တာ။ မိန်းမတွေ သိပ်မုန်းဖို့ကောင်းတာပဲ။ ကိုယ်က ဝတ္တရားအရ
မွေးနေ့ရှင်ဖိတ်လို့လာရတာ။ ခွာဖြူအနားမှာ ကိုကိုရှိတယ်။ ဘာ
မှမကြောက်နဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုကိုတော့ လျှောက်မသွားနဲ့နော်”

“အင်းပါ”

မွေးနေ့ပွဲက တကယ့်ကိုအမိုက်စား။ ဘူဖေးစနစ်နှင့်
ကြိုက်တာယူစားနိုင်သည်။ သည်စဉ် မိုးသိင်္ဂီကိုယ်တိုင် ခွာဖြူ
အတွက် စားစရာတွေ ယူလာပေးတော့ ဖြိုးသိင်္ဂီက လမ်းမှဖြတ်

ယူပြီး မာရီယာကို ပေးလိုက်သည်။

“စား... မာရီယာ၊ မောင်လေးက မာရီယာအတွက်
သယ်လာတာ”

“Thanks နော် ကိုမိုး၊ မာရီယာအကြိုက်တွေချည်းပဲ”

မိုးသိင်္ဂီ ကိုယ့်အစ်မမို့ ဘာမှမပြောသာ။ မာရီယာကိုသာ
မချီသွားဖြင့် ပဋိသန္တာရစကားတွေ ပြောရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ စားပါ မာရီယာ။ ကျွန်တော် ဟိုဘက်သွား
ပြီး ဧည့်ခံလိုက်ပါဦးမယ်”

သူတို့က ဖျက်ထုတ်ပေမယ့် နေမျိုးကိုယ်တိုင် ခွာဖြူ
အတွက်ရော သူ့အတွက်ပါ ပန်းကန်နှစ်ချပ်နှင့် ယူလာခဲ့ပြန်သည်။
သစ္စာကလည်း သူ့အတွက်ပန်းကန်ကို ခွာဖြူအနားသို့ယူလာပြီး
စား၏။

“စားနော် ခွာဖြူ။ ဘာမှစိတ်အနှောင်အယှက်ဖြစ်မနေ
နဲ့။ ခွာဖြူဘေးမှာ ကိုယ်တို့ရှိတယ်”

တစ်ဝိုင်းနှင့်တစ်ဝိုင်း နီးသည်မို့ သစ္စာပြောတာ ဖြိုးသိင်္ဂီ
တို့အဖွဲ့ ကြားရသည်သာ။

“လောကကြီးမှာ ဒီလိုအကြောင်ကြားတွေလည်း နှိုးသေး
တာပဲ။ အညှီရှိရာ ယင်အုံဆိုတာ တယ်မှန်။ အညှီဝတ် ပက်ပက်

စက်စက်ကိုညှိတော့ ယင်တွေကလည်း တရုန်းရုန်းပေါ့”

“တန်ဖိုးမရှိတဲ့ဟာအတွက်များ တန်ဖိုးရှိတဲ့ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချခင်းပေးနေကြတယ်”

စောင်းမြောင်းပြောဆိုနေတာမို့ ခွာဖြူ မကြားယောင် ဆောင်နေရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်လာခဲ့တာ ဝမ်းနည်းလို့ပါ။ ငါ့ကိုဘာဖြစ်လို့ မုန်းနေကြပါလိမ့်။ ဧကန္တ မိုးသိင်္ဂါ ဂရုစိုက်လို့လား။ ကိုသစ္စာတို့တွေ ဂရုစိုက်နေလို့လား။

ခွာဖြူ ဝမ်းနည်းခံစားနေရသည်မို့ နေမျိုး ယူလာပေးသည့်စားစရာများကိုပင် တို့ခနန်းဆိတ်ခနန်းစားနေမိ၏။ နေမျိုးကလည်း သူမကိုအရိပ်တကြည့်ကြည့်။ ခွာဖြူမျက်ရည်ဝဲနေတာ လက်ကလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေတာ မြင်ရသည်ပါပဲ။

“ခွာဖြူ ဂရုစိုက်မနေနဲ့ စားစရာရှိတာစား။ လက်ဆောင်လည်းပေးပြီးပြီ။ တာဝန်ကျေပြီ။ ခဏနေ ပြန်ကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခွာဖြူ မိုးသိင်္ဂါကိုလှမ်းကြည့်တော့ လူစုံအောင် နှုတ်ဆက်နေရပေမယ့် သူ့မျက်လုံးက ခွာဖြူထံမှာသာ။ သစ္စာလည်း သူမတို့ဝိုင်းမှထသွားပြီး မွေးနေ့ပွဲစီပြည်အောင် ကူညီနေရသည်။

“မွေးနေ့ကိတ် မလှီးရသေးဘဲ ဘယ်ပြန်လို့ဖြစ်ဦးမလဲ”

သစ္စာသတိပေးသွားသဖြင့် သူမတို့ မွေးနေ့ကိတ်လှီးပြီး သည့်အထိ စောင့်နေရပေဦးမည်။ သည်စဉ် မထင်မှတ်စရာ။ မိုးသိင်္ဂါတို့ဝိုင်းမှ ခင်ရင်ရင်မိန်းကလေးတစ်ယောက် ခွာဖြူရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ခွာဖြူမျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ထိမထင်အပြုံးက သွေးလန့်စရာ။ မွေးနေ့ပွဲမှာ စည်ကားနေသဖြင့် ဒီဘက်ဝိုင်းကို မိုးသိင်္ဂါတို့ သတိမပြုမိလောက်။

“ယူလား... စုန်းမ၊ ရုပ်ကတော့ အပြတ်မိုက်တယ် နော်။ အလန်းလွန်း... အလွန်လန်း”

ခွာဖြူ မျက်လုံးအပြုံးသားနှင့် ကြည့်နေမိ၏။ သို့သော် တကယ်ရင်ဆိုင်ကြေးဆို ခွာဖြူ မည်သူ့ကိုမျှမကြောက်တတ်ပါ။ ကျားသစ်နှင့် ကျားနှင့် ဖက်သတ်လာခဲ့သူပါပဲ။ မိုးသိင်္ဂါ၏မွေးနေ့ပွဲကိုတော့ မထိခိုက်စေချင်ပါ။

နေမျိုးဇင်ကိုလည်း မျက်လုံးပြုံးနေ၏။ ဒါတော့လွန်နေပြီ။

ခွာဖြူ မည်သူ့ကိုမျှ အားမကိုး။ မိမိကိုယ်သာ ကိုးကွယ်ရာ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ရှင်က စုန်းတွေ ခြေတွေ

ယုံသလား”

“ယုံတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး... ကိုယ်က စုန်းလည်း မကြောက်ဘူး၊ တစ္ဆေလည်း မကြောက်ဘူး။ ယူရပ်က စုန်းမ လူယောင်ဆောင်ထားတာနဲ့တူလို့”

“ဘယ်နေရာက တူလို့လဲ၊ ရှင်က စုန်းမြင်ဖူးတယ်ပေါ့”

“ယူမျှက်လုံးက စူးစူးကြီး၊ စုန်းတောက်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးနေမှာပဲ။ ဟုတ်တယ်နော်... သူငယ်ချင်းတို့”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ တော်ကြာ စုန်းမက နင့် ကို အူဖောက်စားလိမ့်မယ်”

ထိုစုန်းမက စိုးသိင်္ဂါတို့ဝိုင်းနှင့် အပြန်အလှန်စကားတွေ ပြောရင်း ရန်စနေလျှင် နေမျိုးဝင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာ ထရပ်လိုက် သည်။

“ခင်ဗျားတို့ လွန်ပြီ၊ ဒါ ငါးစိမ်းတန်း၊ ကြက်သားတန်း မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်အိမ်ကိုလာတဲ့စဉ်သည်ကို ဒီလောက်ထိစော် ကားစရာမလိုဘူးလေ။ မကျေနပ်ရင် အိမ်လိုက်ပြီးရှင်းပါ။ မွေးနေ့ ရှင်ကို အားနာဖို့ကောင်းပါတယ်”

“အလဲ့! အမေရိကားပြန်ကြီးကလည်း စုန်းမရဲ့စက်ကွင်း နဲ့မလွတ်ပါလား။ သူ့ထက်သာတာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။

ရှင် မညံ့စမ်းပါနဲ့”

“ကျုပ်က သူ့လောက် ဘယ်သူ့ကိုမှအထင်မကြီးဘူး။ လာ... ခွာဖြူ၊ သွားမယ်”

နေမျိုးဝင်းကို ခွာဖြူလက်ကိုင်ဆွဲကာ ထူပေးလိုက်ပြီး နှစ် ယောက်အတူ မွေးနေ့ပွဲမှ ပြန်ထွက်မည်ပြင်တော့ ရဲလင်းနှင့်ဝသုန် တို့ သူတို့အနားသို့ အပြေးရောက်လာလေ၏။

“ကိုနေမျိုးနဲ့ခွာဖြူ... နေပါဦး၊ မွေးနေ့ပွဲ စတော့မယ်။ ကိတ်မုန့်လှီးတော့မယ်။ မိုးကြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“မရတော့ဘူး ကိုရဲလင်း။ ကျွန်တော်တို့ ဖိုက်တာတွေ ရဲ့အတိုက်အခိုက်ကို ဒီထက်ပိုပြီးသည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ ဆောရီး ဟာ... တောင်းပန်ပါတယ်”

နေမျိုးနှင့် ခွာဖြူတို့ ခြေလှမ်းကြများနှင့် ထွက်ခွာသွား ကြလျှင် ရဲလင်းနှင့် ဝသုန်လည်း မတတ်နိုင်တော့ပါ။ စိုးသိင်္ဂါ အဲဒီအဖွဲ့တွေ ဘယ်လောက်သောင်းကျန်းနေသည်ဆိုတာလည်း သူတို့သိပါသည်။

ကိတ်မုန့်လှီးမည့်မိုးသိင်္ဂါမှာလည်း လည်ပင်းကြီးတရှည် နှည်။ အနားမှာ မိဘနှစ်ပါးနှင့် အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေများ စု ခိုရာ ရောက်ရှိနေပေမယ့် ခွာဖြူရောက်မလာသေးပါ။ အခေါ်

လွတ်လိုက်သည့်ရဲလင်းနှင့်ဝသုန်သာ မျက်နှာမကောင်းစွာ ပြန်
ရောက်လာ၏။ မိုးသိဂါတို့အဖွဲ့လည်း တိုက်ခိုက်စရာ ခွာဖြူမရှိ
ပြီမို့ မိုးသိဂါ၏မွေးနေ့ကိတ်နားသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

“မောင်လေး... စတော့လေး လူနဲ့ပြီ”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ မိုးသိဂါ သူ့မွေးနေ့ပွဲကို မချီပြုနှင့်
ပင် စောင့်လိုက်ရသည်။ မွေးနေ့သည် သူ့အတွက် ပျော်ရွှင်စရာ
မကောင်းတော့။

ဒီပွဲမှာ မာရီယာနှင့်သူ့ကို သူ့အစ်မများက ပြောင်ပြောင်
တင်းတင်းပင် ပြောဆိုနောက်ပြောင်နေလေသည်။

အခန်း (၂၈)

“ဒီလောက်မျက်နှာပြောင်တဲ့မိန်းမကိုများ ငါ့မောင်က
ခွဲလန်းနေရသေးလား။ မပြောချင်လို့ ကြည့်နေတာနော်။ ဟိုဟာမ
ကို အရေခွံဆုတ်ပစ်ချင်နေပြီ”

ညှို့ခန်းထဲက တီဗီရှေ့မှာ မိုးသိဂါတစ်ယောက်တည်း
ဆင်နေစဉ် ပြီးသိဂါ အနားသို့ရောက်လာပြီး မြည်တွန်တောက်
သီးနေ၏။

“ဘာလဲဗျာ၊ သားဘာသာ အေးဆေးနေပါရစေ”

“မနေနိုင်ဘူး၊ မင်းမွေးနေ့တုန်းက ကြည့်ပါလား။ နေမျိုး
တို့ထုတ်လာတာလေ။ သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်အိမ်တည်းအတူ
ကြတာ မောင်လေးရဲ့။ ပြီး ဟိုက အမေရိကားပြန်။ မဆန်း

“သူများသားသမီးကို ပို့ချိုးမျှစ်ချိုးမပြောပါနဲ့ဗျာ။ အဲဒီ
နေ့တုန်းကလည်း မမတို့အဖွဲ့ ဝိုင်းသမကြလို့ ခွာဖြူပြန်ပြေးရတာ
ပါ”

“ကြည့်မရလို့ဟေ့၊ ကိုယ့်မောင်လို အကောင်းစား၊ ဒီတ်
ဒီတ်ကြကြီးကို သူ့လို အနုတ်စုတ်စုတ်နဲ့တော့ သဘောမတူ
ဘူး။ ခွေးကိုအမြီးဖြတ်ပေးစားတာကမှ သူ့ထက်သာလိမ့်မယ်”

“ဟာ! မမ၊ လူတစ်ဖက်သားကို အဲဒီလောက် မနှိမ့်ချ
ပါနဲ့။ သူက ကျွန်တော့်ရဲ့အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်နော်။ ကျွန်
တော့်မှာ သူပေးတဲ့အသက်ပဲရှိတာ”

“မပိုနဲ့၊ လူဆိုတာ သေနေစေ့မှ သေရတာ။ မင်းရဲ့ရှေ့
ဘုန်းရှေးကံကြောင့် နတ်သိကြားတွေ နှိုးဆော်လို့အဆင်ပြေရ
တာ။ ကျေးဇူးတင်ရင် ငွေကန်တော့လိုက်လေ။ ဆယ်သိန်းလောက်
ဆို ရတာပဲ”

“ဒါကတော့ ကိုယ့်ခံယူချက်နဲ့ကိုယ်ပေါ့လေ။ မမဖြိုးက
အသက်ဘေးနဲ့မကြုံဖူးတော့ ပေါ့ပေါ့လေးတွေပေမယ့် ကျွန်တော်
ကတော့ ကိုယ့်အသက်သခင်ကို ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ဆပ်မယ်ဗျာ”

“အေး... ဆပ် ဆပ်၊ နှင် လှည်းကျိုးထမ်းဖို့သာ ပြင်
ငပတော့။ နေမျိုးနဲ့ရတဲ့ကလေးကို ချီဖို့သာပြင်ပေါ့။ ဘယ်နှယ်

တော်၊ နှင်ကသာ တန်းတန်းစွဲဖြစ်နေတာ မိုးသိဂီရဲ့။ ဟိုက နှင့်
ကို အရေးတောင်စိုက်လို့လား။ ပြီးတော့ နှင့်လိုမိဘလက်ဝေခံ
ထက် နေမျိုးလို ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးထူထောင်နိုင်တဲ့လူကို ဟိုက
ပိုပြီးစဉ်းစားမှာပေါ့”

“မမ၊ ခွာဖြူကို မတရားမပြောနဲ့၊ ခွာဖြူမှာ စီးပွားရေး
ဇယားကွက်မရှိဘူး။ သူ့နှလုံးသားက အဖြူထည်လေး”

သည်စဉ် ဧည့်ခန်းထဲသို့ အပြင်မပြန်ရောက်လာသည့်
မိုးသိဂီနှင့်ပိုးသိဂီတို့ ပါဝင်လာကြပြီး စကားဝိုင်းက သုံးယောက်
တစ်ယောက် ဖြစ်လာတော့၏။

“နှင့်ဟာမတော့ ဦးကျိုးသွားအောင် လုပ်ပစ်လိုက်ဦး
မယ်။ တောသူမ အရိုင်းအစိုင်းမကများ တကယ့်အကောင်းစား
ယောက်ျားတွေကို လှည့်ပတ်ကစားနေတယ်။ လက်ဝါးပေါ် တင်
ဦး ကစားနေတယ်”

မိုးသိဂီ သူတို့၏ဆူသံမှုသံများကို နားမထောင်ချင်တော့
ပါ။ ပညာတတ်တွေဖြစ်ပြီး နှလုံးသားက ပုပ်သိုးနံ့စေ့နေလိုက်
တာ။ သူဖြည်းညည်းစွာ ထရပ်လိုက်ပြီး နံရံမှာချိတ်ထားသည့်သူ
ကားသော့ကို လှမ်းဖြုတ်ယူလိုက်သည်။

“ဒါက ဘယ်လဲ၊ အစ်မတွေက နှင့်ကိုကောင်းစေချင်

လို့ ပြောနေရတာ။ စုန်းမရဲ့ကျိန်စာမိနေ ဆေးမိနေတဲ့ဘဝကနေ လွတ်အောင် ပြောပြနေရတာ။

“နင် မာရီယာကိုပဲ လက်ထပ်ရမယ်၊ လာမယ့် တနင်္ဂနွေ မှာ သွားပြီး မြန်းမယ်... ဒါပဲ”

“ဟာဗျာ! မမစိုးတို့ တရားလွန်လာပြီနော်။ ကျွန်တော် မကြိုက်တာလုပ်ရင် ကျွန်တော့်ကိုစိန်ခေါ်တာပဲ။ ကျန်တာဘာပဲ နိုင်းနိုင်း ရတယ်၊ ဒါ အိမ်ထောင်ရေးဗျ။ ကျွန်တော်ပဲ တစ်သက် လုံးပေါင်းရမှာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ နင်က ဟိုစုန်းမကိုမှ လက် ထပ်ချင်နေတာမဟုတ်လား။ ဒီလို ကလေးကလေး အုတ်ကြားမြစ် ပေါက် ဂုဏ်မရှိသရေမရှိတဲ့မိန်းကလေးနဲ့ ဘယ်လိုမှသဘောမတူ နိုင်ဘူး”

“မသိဘူးဗျာ၊ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ကိုအဆိုးမဆိုနဲ့”

မိုးသိဂီ၊ ကားသော့ယူပြီး အိမ်မှထွက်ခဲ့ပေမယ့် ဦးတည် ချက်မရှိ။ ခွာဖြူကို ဘယ်လိုပြောပြော သူသံသယမဝင်ပါ။ ဆရာ ကြီးကိုလည်း သူယုံကြည်၏။ ဒီလောက် တပည့်ကောင်းများ တပည့်ပေါင်းများစွာကို မွေးထုတ်ထားသောဆရာမကြီးရဲ့နှလုံး သားသည် တရားမျှတပြီး မမှန်တာ ဘယ်တော့မှလုပ်မည်မဟုတ်

ပြီးတော့ ခွာဖြူကိုလည်း သူယုံကြည်ပါသည်။ သူမရဲ့ နှလုံးသားသည် ခေတ်ပေါ်ကောင်မလေးတွေလို လေငင်ရာယိမ်း မည့်နှလုံးသားမျိုးမဟုတ်။ ကောင်မလေးရဲ့မေတ္တာသည် သူ့အပေါ် စူးနစ်ပါလိမ့်မည်။

ကားကို ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်မောင်းနေဆဲ သူ့ကား ရှေ့မှာ ခွာဖြူကိုတွေ့လိုက်ရလျှင် မိုးသိဂီ၊ ကိုယ့်မျက်လုံးပင် ကိုယ် မယုံချင်။ သူမ ဘယ်ကိုလာတာလဲ။ သူ့ကားထိုးရပ်လိုက်ပြီး ကား ပေါ်မှ ကမူးရှူးထိုး ဆင်းလိုက်သည်။ အချိန်က ညနေငါးနာရီ။ ဒီအချိန်ကြီး သူမ ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ။

“ခွာဖြူ၊ ဘာ... ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ဘယ်ကိုသွား မလို့လဲ”

သူမအသွင်က သူ့ခေါ်လာစဉ်ကအတိုင်း ဂျင်းဘောင်းဘီ အဟောင်းနှင့် ရုပ်အကျိအပြာ။ ဝတ်စုံက ဟောင်းနေပေမယ့် ကောင်မလေး၏မားစွင့်သောအရပ်နှင့် လှပသောကျက်သရေကို မရုံးကွယ်နိုင်ပါ။

သူမလက်ထဲမှာ တောထဲကလာသည့်အတိုင်း လွယ် အိတ်အဟောင်းလေးကို ကိုင်လျက်။

“ခွာဖြူ၊ ကိုယ်မေးနေတာ ဖြေလေ၊ မင်းထွက်လာတာ

ဆရာမကြီးသိရဲ့လား။ နေမျိုးရော”

သူမရဲ့လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ကိုင်လှုပ်ပြီး မိုးသိင်္ဂါက အလန်တကြားနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေသလို သူမကလည်း ငိုချလိုက် သည်ပါပဲ။

“ကျွန်မ... ကျွန်မ တောထဲပြန်တော့မယ်၊ အဘဆီ ပြန်တော့မယ်”

“ဘာ!”

မိုးသိင်္ဂါ ခွာဖြူကို ကားထဲသို့အတင်းဆွဲသွင်းပြီး ကား တံခါးပိတ်ကာ အိမ်ဘက်သို့ပြန်မောင်းလာခဲ့သည်။ ခွာဖြူ ငိုသည် ဆိုပေမယ့် သူမများမိန်းကလေးတွေလို ဝမ်းနည်းပက်လက် ရှိက် ကြီးတင်မဟုတ်။

အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားပြီး မျက်ရည်များကသာ မျက် ဝန်းမှ အဆက်မပြတ်ကျနေခြင်းပင်။ မြင်ရသူကို ပိုပြီးရင်နှင့်စေ့ ပါသည်။ စကားအေးအေးဆေးဆေးပြောလိုရအောင် လူရှင်းသည့် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုသို့ မိုးသိင်္ဂါ ဝင်လိုက်၏။

“ခွာဖြူ ဘယ်အချိန်တည်းက ထွက်လာခဲ့တာလဲ။ ဆရာ မကြီး စိတ်ပူနေတော့မယ်။ သူက မင်းကို သမီးတစ်ယောက်ထို ချစ်တာ”

“ကျွန်မ စာရေးထားခဲ့ပါတယ်၊ တကယ်တော့ ကျွန်မ တို့ဟာ ကံကြုံလို့ ခဏတွေ့ကြရတာပါ။ ကံကုန်တော့လည်း ပြန်ပြီး ခွဲခွာကြရမှာပဲလေ”

စကားတွေတော်တော်တတ်နေသည့် ခွာဖြူ၏တိုးတက် မြင့်မားလာသည့်ဘဝကို သူငေးကြည့်နေမိသည်။

“ခွာဖြူ လူ့လောကကြီးကို အရှုံးပေးလက်မြှောက်လိုက် ပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် နေမျိုးကများ နောင်ယှက်လို့လားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုနေမျိုးက ကျွန်မကို အရွယ်ရောက် ရင် လက်ထပ်ချင်တယ်လို့ပြောထားပေမယ့် ဆရာမကြီးရဲ့သွန် သင်ဆုံးမမှုကြောင့် ညီမလေးလိုပဲဆက်ဆံပါတယ်”

“မင်းကရော သူ့ကိုလက်ထပ်မှာလား”

ခွာဖြူနှုတ်ခမ်းမဲ့သွားတာ ခံစားချက်ကြောင့်လား။ သူမ က ထိုမေးခွန်းကိုမဖြေပါ။

“ကျွန်မ ဂလားကကြီးကိုအရှုံးမပေးပါဘူး။ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ် ပြန်ရွေးချယ်လိုက်တာပါ။ ကျွန်မတစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ သူ မဖြစ်ချင်ဘူး။ အတ္တကြီးတဲ့သူ မဖြစ်ချင်ဘူး။ အဘကို ဘဝ ကြမ်းကြီးထဲမှာ ဘယ်လိုမှပစ်ထားချင်ဘူး။ ကျွန်မကတော့ သာ ယာဖြောင့်ဖြူးတဲ့ပန်းခင်းလမ်းမှာနေပြီး အဘကိုတော့ ဆူးခင်း

လမ်းမှာ ထားခဲ့ရမှာ ဘယ်လိုမှစိတ်မချမ်းသာတော့ဘူးရှင်။ ကျွန်မ ဒီလောက်လောက်ကြီးထဲ နေပြီးရင် တော်ပါပြီ။ ကျေနပ်လောက် ပါပြီ။ အဘနဲ့အတူ ဘဝကြမ်းကို ကြုံကြုံခံ ရင်ဆိုင်ပါရစေတော့”

“ခွာဖြူရယ်”

ခွာဖြူခံစားနေရသည့်ခံစားချက်များကို သူသိပေမယ့် ဒီ ပုစ္ဆာဟာ အဖြေမရှိတဲ့ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်လား။ အဘဦးစံသာဦးရဲ့မျက်နှာ ကရော ခွဲစိတ်ပြုပြင်လို့ရပါ့မလား။

ဝက်ဝံကုတ်ထားလို့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသည့်ရုပ် ကို သူပြန်မြင်ယောင်ကြည့်ရင်း ခေါင်းကိုခါနေမိသည်။

သူ ခွာဖြူကို တောထဲသို့ပြန်မလွှတ်နိုင်။ ရခိုင်ရိုးမခံ တစ်နေရာမှာ သားအဖနှစ်ယောက်တည်း သစ်သီးရှာရင်း အမဲ လိုက်ရင်း ကျောက်ခေတ်ကို ပြန်ရောက်နေတာ သူမကြည့်ရက်။

ယခု အသက်(၁၈)နှစ်ပြည့်လောက်ပြီဖြစ်သည့်ကောင်မ လေးကို သူလက်ထပ်လိုက်ရင်ရော။ သူ့အသက်ကလည်း (၂၁) နှစ်၊ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းနှင့်။ မိဘတွေ အမွေဖြစ်ရင်လည်း ဖြတ်ပါ စေတော့။

“ခွာဖြူ... ခွာဖြူကို ကိုယ်လက်ထပ်မယ်။ ပြီးတော့ အဘကို မြို့ခေါ်ထားကြမယ်လေ”

သူ့စကားများကို ခွာဖြူက မချီပြီးနှင့်တုံ့ပြန်၏။

“အဲဒါ ဒီပုစ္ဆာရဲ့အဖြေမဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုကိုလည်း ခွာဖြူ လက်မထပ်နိုင်ဘူး။ ခွာဖြူ ဘယ်သူ့ကိုမှဒုက္ခမပေးချင်ပါဘူး ရှင်။ အို! ဘာဖြစ်လို့များ ကျွန်မ အစ်ကိုနဲ့တွေ့ရပါလိမ့်”

“ကိုယ်နဲ့တွေ့လို့သာပေါ့ ဘာပဲဖြစ်ချင်ဖြစ်ချင် အစ်ကို ကိုတိုင်ပင်မှပေါ့။ ခွာဖြူရယ်... နေဦး၊ ကိုယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်ဦးမယ်”

သူ့ဖုန်းနှင့် သူငယ်ချင်းများဆီ ဆက်ကြည့်တော့ သစ္စာ က ပြည်ရောက်နေပြီး၊ ဝသုန်နှင့်ရဲလင်းက နေပြည်တော်ရောက် နေကြသည်။ သူတို့လည်း အရေးပေါ်ကိစ္စတွေနှင့်။ မိုးသီဂါက အခြေအနေတွေကို ပြောမပြလိုက်တော့။

လောလောဆယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟုသာ သူစဉ်းစား နေရာမှ နောက်တနင်္ဂနွေတွင် မာရီယာနှင့်စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း မညှိကိစ္စကြီး ခေါင်းဝဲဝင်လာသည်။

မိဘစကားနားထောင်တာ ကောင်းတယ်ဆိုပေမယ့် မာရီယာလို ခေတ်လွန်အမျိုးသမီးကို သူလက်မထပ်ချင်။ ချစ်လည်စွာ မချစ်။ အော့ကြော့တောင် လန်သေးသည်။

“ခွာဖြူ၊ ခွာဖြူပြန်ချင်ရင် အစ်ကိုလိုက်ပို့မပေါ့။ ခွာဖြူ

ထင်ယောက်တည်းတော့ စိတ်မချပါဘူးကွာ။ တောထဲမှာထက်
အိမ်ထဲမှာက သားရဲတွေ ပိုပေါ့တယ်။ ခွာဖြူတို့လိုမိန်းမငယ်လေး
တွေအတွက် အန္တရာယ်က လက်တစ်ကမ်းမှာရှိတယ်”

“ကျွန်မ မကြောက်ပါဘူး၊ ရင်ဆိုင်ရဲတယ်”

“မသမာသူတွေဆိုတာ ရှေ့တည့်တည့်ကလာတာမဟုတ်
ဘူးလေ။ မမြင်ရတဲ့နေရာကနေ အန္တရာယ်ပေးကြတာ။ အစ်ကို
လိုက်ပို့မယ်”

“ဒီကားကြီးနဲ့လား၊ အခုပို့မှာလား”

“အခုတော့ ပို့လို့မရသေးဘူး၊ ခွာဖြူတို့ရခိုင်ရိုးမအထိ
ပို့ရမှာမို့ သူငယ်ချင်းတွေပါ ခေါ်ရမယ်။ နောက် ခွာဖြူအဘကို
တောနင်းပြီးရှာရမှာ။ သူက နဂိုနေရာမှာရှိချင်မှရှိမှာလေ။ ရသေ့
ရဟန်းဖြစ်ပြီး တောထွက်ချင်ထွက်နေမှာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဘဘယ်လိုနေလဲ၊ ဘယ်လိုထိုင်လဲ
ဆိုတာကို ကျွန်မသိချင်တယ်။ အဘနဲ့အတူ ဘဝကိုရင်ဆိုင်မယ်”

“အေးပါ၊ ခုတော့ ခွာဖြူအိမ်ပြန်လိုက်ဦးနော်။ အစ်ကို
တို့စိစပ်ပြီးမှ လိုက်ပို့ပေးပါမယ်။ သစ္စာတို့ ဝသုန်တို့နဲ့လည်း တိုင်
ပင်ရဦးမယ်”

အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ပြောပြနေတုန်း သူတို့နှစ်

ယောက်ရှိသည့်ဆိုင်သို့ သူ့အစ်မတွေ ကားနှင့်ရောက်ရှိလာကြ
ပြီး ဆွေ့ဆွေ့ခုန် ဒေါသတွေထွက်နေကြပြီး သူ့ကိုဆွဲခေါ်သူခေါ်၊
ခွာဖြူကို နစ်နစ်နာနာတွေပြောသူကပြောနှင့် ဝရန်းသုန်းကား။

“တော်သေးတာပေါ့၊ ငါ့သူငယ်ချင်းက လှမ်းဖုန်းဆက်
လို့ နင်တို့ကိုအချိန်မီအုပ်မိတာ။ မိုးသိင်္ဂါရယ်၊ နင်ဟာ မွဲချင်တဲ့ခွေး
ပြာပုံတိုးဆိုသလိုပဲ ဒီဘာမဟုတ်တဲ့ အုတ်ကြားမြက်ပေါက်မကို
များ စဉ်းစားရသလား”

“မဟုတ်ဘူးမေ၊ မောင်လေးကတော့ စဉ်းစားမှာမဟုတ်
ဘူး။ ဟိုစုန်းမက မူယာမာယာများနေတာ”

“အံ့ပါရဲ့တော်၊ လူကြည့်တော့ မရတ်တတ်တဲ့ကြောင်
လိုလိုနဲ့၊ ဟဲ့! စုန်းမ၊ နင်နဲ့ငါ့မောင်နဲ့ တန်သလား။ အနုလက်နဲ့
များ ရွှေခွက်နှိုက်ချင်ရသလား”

ဆိုင်ထဲမှလူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေတုန်း မိုးသိင်္ဂါ ဆုံးဖြတ်
ချက်ချလိုက်ရသည်။ သူ့အစ်မတွေ လူတစ်ဖက်သားကို ဒီလောက်
နှိမ်ချ နှိပ်ကွပ်နေတာလည်း သည်းမခံနိုင်။ ကြာလျှင် သူ့အသည်း
နှလုံးတွေ ညက်ညက်ကြေရတော့မည်။

“တော်ပြီ တော်ပြီ၊ မမတို့အရမ်းလွန်နေပြီ၊ ကျွန်တော်
သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး၊ မမတို့ နေခဲ့ကြတော့”

မိုးသီဂီ၊ဆိုတာကလည်း တစ္ဆတ်ထိုး တစ်ဖောက်ကန်း
သမားမို့ သူတို့အော်ဟစ်ဆူပူနေကြစဉ်ပင် ခွာဖြူလက်ကိုဆွဲကာ
ကားထဲသို့အတင်းထိုးထည့်ပြီး အတင်းပင် မောင်းထွက်လာခဲ့လေ
တော့သည်။

သူက ကားမောင်းကျွမ်း ကားမောင်းကြမ်းသူမို့ သူ့အစ်မ
တွေ အော်ရင်းဟစ်ရင်းနှင့်ပင် နောက်မှမျက်ခြည်ပြတ်ကာ ကျန်
ခဲ့လေတော့သည်။

အနီး (၂၁)

ပဲခူးရှိတည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ သူတို့နားကြ၏။ နှစ်ယောက်
တည်းမို့ ပြည်ထိအောင် ဆက်မမောင်းရဲတော့။ ခွာဖြူအဘကို
ရှာမည်ဆိုလျှင်လည်း သစ္စာ ဝသုန် ရဲလင်းတို့ကိုပါခေါ်ရမည်။
သူတို့လေးယောက်စုံမှ ရခိုင်ဘက်သို့ ဆက်တက်ရဲမည်။

မိုးသီဂီ၊ ခွာဖြူကိုလက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးပေပြီ။
ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုဖျက်ဖျက် မပျက်စေရ။ သူ့အစ်မတွေ ကန်
သတ်သည့် စံချိန်စံညွှန်းတွေမရှိပေမယ့် ခွာဖြူမှာ ကိုယ်ရည်ကိုယ်
သွေးက မည့်။

သူ့ဘဝအတွက် ရဲဘော်ရဲဘက်ကောင်းတစ်ယောက်
ဖြစ်လာမည်ဟု သူယုံကြည်ခဲ့သည်။

နှစ်ယောက်ခန်းတစ်ခန်းငှားပြီး သူတို့နှစ်ယောက် အပေါ် ထပ်သို့တက်လာခဲ့ကြသည်။ ညကိုးနာရီထိုးပြီမို့ ဆာလည်းဆား၊ ပင်လည်းပင်ပန်းနေကြပြီ။

“ခွာဖြူ ရေချိုးဦးမလား၊ ထမင်းအရင်စားမလား”

“ရေချိုးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဝတ်ပိုမရှိဘူး”

“တောထဲမှာလို သစ်ရွက်ခါးပတ် ပတ်နေကြတာပေါ့ ကွာ။ ကိုယ်တော့ အဲဒီရက်တွေကို အရမ်းသတိရတယ်။ တစ်ခါ တစ်ခါတော့လည်း တိုးတက်နေတဲ့ခေတ်ကြီးကို ကျောခိုင်းထား ခဲ့ပြီး တောထဲမှာပဲ လင့်တဲလေးနဲ့နေချင်မိတယ်”

နှစ်ယောက်စလုံး အဝတ်အစုံမပါကြသည်မို့ အဝတ်ဝယ် ဖို့ တည်းခိုခန်းမန်နေဂျာဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး အကူအညီတောင်းရ သည်။

“ကဲ! ခွာဖြူ အရင်ချိုး၊ ပြီးမှ အစ်ကိုချိုးမယ်”

သူပြောတော့ ခွာဖြူရုပ်ကလေးက ဇေဝဇဝါ။

“အစ်ကို အခန်းတစ်ခန်းတည်း ဘာလို့ငှားတာလဲဟင်”

“မယ်မင်းကြီးမရယ်၊ ကျားကိုက်တာ အပေါက်လေးနဲ့ လားဖြစ်နေပြီ။ ခင်ဗျားလေးကို ကျွန်တော်ခိုးပြေးလာတာပါခင်ဗျ”

“ဟင်! အစ်ကိုပြောတော့ ခွာဖြူကို အဘဆီလိုက်ဖို့မှာ

ဆို။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ဆုံပြီး လိုက်ဖို့မယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေး၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို ခွာဖြူကိုလက်ထပ် မှာလည်း အမှန်အကန်ပဲ။ လက်ထပ်ပြီးမှ အဘဆီလိုက်ဖို့မှာ”

“အို! မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ ခွာဖြူက အဘနဲ့အတူ နေ ကျန်ခဲ့မှာမို့ အစ်ကိုနဲ့လက်ထပ်လို့ မဖြစ်ပါဘူးရှင်။ အစ်ကို ကျွန်မ အတွက် အခန်းတစ်ခန်း ထပ်ငှားပေးပါနော်”

မျက်ရည်များနှင့် ခွာဖြူတောင်းပန်နေတော့ မိုးသိင်္ဂါမှာ ဒုက္ခရောက်ရပါတော့သည်။ သူရည်ရွယ်ထားတာက ခွာဖြူနှင့်သူ နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ ထူထောင်ကြဖို့ပါ။ အဘကိုလည်း ရအောင် ခေါ်မှာပေါ့။ အဘကို မျက်နှာဖုံးစွပ် လုပ်ပေးထားမည်။

“အဲ... ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ရုပ်ရှင်ထဲကလို မျက် နှာဖုံးစွပ်လေး တပ်ထားရင် လူတွေက သူ့ကိုမကြောက်ကြတော့ ဘူးပေါ့”

မိုးသိင်္ဂါ ခွာဖြူကို သူ့အစီအစဉ်ပြောပြလိုက်တော့ သူမ လက်မခံပါ။

“အစ်ကိုစကားတွေက စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ပါတယ်၊ ခွာဖြူ တို့သားအဖ ကိုယ့်ထိုက်နဲ့ကိုယ့်ကံ ရှိပါစေတော့ရှင်။ လူယဉ်ကျေး တွေရဲ့ဒေါသ မောဟ မစ္ဆရိယစိတ်တွေကိုလည်း ရင်မဆိုင်ပါရစေ

နဲ့တော့။ ကျေးဇူးပြုပြီး အစ်ကို ခွာဖြူအတွက် အခန်းတစ်ခန်း ထပ်ငှားပေးပါ။

“ကိုယ် ခွာဖြူကိုလုံးဝစိတ်မချဘူး။ ကိုယ့်မျက်စိအောက် မှာပဲ ထားချင်တယ်”

“ကျွန်မ အစ်ကိုကိုလက်မထပ်ချင်ဘူး။ မိသားစုအသုံး အပိုင်းက မကြည်ဖြူဘဲနဲ့ ဇွတ်မဖန်တီးချင်ပါနဲ့ရှင်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ အစ်ကိုအနားမှာ မနေပေးနိုင်ဘူး။ ကျွန်မကို တုကယ်လို အပ်မှာဖြစ်တဲ့အဘအနားမှာပဲ တစ်သက်လုံးနေပေးသွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်”

“ခွာဖြူရယ်၊ မိန်းကလေးတွေဟာ အရွယ်ရောက်လာ ရင် အိမ်ထောင်ပြုကြတာပါပဲ။ အဲဒီအခါ ကိုယ့်မိကိုယ့်ပဲ ကိုယ့် မိသားစုကို ထားခဲ့ကြရတာပဲလေ။ ဒါ မွေတာပဲ”

“ကျွန်မတို့ဘဝက သူများတွေနဲ့မှတူဘဲ အစ်ကိုရယ်၊ သူများတွေ ကိုယ့်မိကိုယ့်ပဲကို ထားခဲ့ကြတာက လူတောထဲမှာ ပါ။ ခွာဖြူအဘက တောထဲတောင်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းနေ ရတာပါ။ သူ့အတွက် အကူအညီ အဖော်သဟဲလိုအပ်ပါတယ်။ နေမကောင်းလို့ မကျန်းမာလို့မှ ကူညီပေးမမယ့်သူမရှိတဲ့ဘဝပါ”
ပြောရင်းမှ ခွာဖြူအသံတွေ တုန်ယင်လာခဲ့လျှင် မိုးသံ

အရှုံးပေးလိုက်ပါတယ်။ ခွာဖြူစိတ်ချမ်းသာအောင် ခွာဖြူဘဝအဆင် ပြေအောင် သူဖန်တီးပေးရမည်။

“ဒါဆိုလည်း ကောင်းပါပြီခွာဖြူရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခွာဖြူ ဒီအခန်းထဲမှာပဲနေပါ။ အစ်ကို ခွာဖြူကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိ ပါဘူး။ စိတ်မချလို့ ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာ ထားချင်တာပါ။ ည ကျတော့ ခွာဖြူက ကုတင်ပေါ်မှာအိပ်၊ ကိုယ်က ကြမ်းပြင်မှာ ဖျာခင်းပြီး အိပ်ပါ့မယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလားဟင်”

“ဖြစ်ပါတယ် ခွာဖြူ၊ အစ်ကိုကိုစိတ်ချပါ။ ကဲ! ရေချိုး ပြီးရင် အခန်းထဲမှာပဲ ထမင်းစားကြမယ်”

သည်စဉ် မန်နေဂျာမှ အဝတ်နှစ်စုံယူလာပေးသဖြင့် မိုး သီဂီငွေရှင်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ စားသောက်စရာများ မှာလိုက်၏။

ဆယ်မိနစ်အတွင်း ခွာဖြူ ရေချိုးပြီးသွားတော့ သူ ရေ ချိုးခန်းသို့ဝင်ရသည်။

သူ့မှာလိုက်သည့်ဝတ်စုံက ခွာဖြူအတွက် ရယ်ဒီမိတ် ဝတ်စုံ၊ ပန်းရောင်အကွက်လေးမို့ လှပလှပ၊ ပုံကလည်း ဆန်းဆန်။

ရှေ့ရေးအတွက် မိုးသီဂီ ရင်လေးလှပမယ့် ချစ်ရသူ ဆေးနဲ့ အတူရှိနေရခိုက် စိတ်ချမ်းသာချင်ရပါသည်။ ချစ်သော် . . သူ

၂၆၀ * ကြယ်စင်မျိုးဝေ

ချစ်မိသည်က သူများနှင့်မတူသည့် တောတွင်းသူမလေးမို့ ဘဝ
ခရီးက မဖြောင့်ဖြူးရပါ။

သူထွက်လာတော့ ခွာဖြူ ရှိသည့်ဂါဝန်လေးကိုပဲ မျက်
နှာပေးနီနီနှင့် ဝတ်ထားရပေပြီ။

“ဟား... လူလိုက်တာ ခွာဖြူရယ်၊ တကယ့်ကို ဘုံ
ကြိုးပြတ်တဲ့နတ်သမီးလေးပါလား”

“အပိုတွေမပြောပါနဲ့အစ်ကိုရယ်... အစ်ကိုမာရီယာ
လောက် မလှပါဘူး”

“မာရီယာကို မလိုချင်လို့ အစ်ကိုထွက်ပြေးလာတာပေါ့
တောတွင်းသူလေးနဲ့ပဲ တစ်သက်လုံး တောထဲမှာနေတော့မယ်”

“အပြောမကြီးနဲ့ အစ်ကိုရေ၊ ကဲ! ထမင်းစားကြမယ်
အပြောလျှော့၊ အလုပ်သာ များများလုပ်”

“ဟင်! အစ်ကိုက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

သူ အူကြောင်ကြောင်ပြန်မေးတော့ ခွာဖြူမျက်နှာလေး
မှာ နှင်းဆီပွင့်နီနီ။

“အစ်ကိုနော်၊ ထမင်းစားမှာစား။ ခွာဖြူကိုဘာမှတ်
လဲ။ ကျားတွေမြွေတွေတောင် ဖက်သတ်လာတာ”

“ကြောက်ပါတယ်ဗျာ၊ တကယ့်ကိုကြောက်ပါတယ်”

နှစ်ယောက်အတူ ထမင်းစားလိုက်ကြပြီး ခွာဖြူက သူမ
အတွက် အိပ်ရာကို ကြမ်းပြင်မှာ ပြင်ပေးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုက ယောက်ျားဖြစ်လို့ ကုတင်ပေါ်မှာ အိပ်ပါ။
ခွာဖြူက အောက်မှာ အိပ်ပါမယ်။ ဆယ်နာရီကျော်နေပြီ၊ အိပ်
တော့”

သူမ၏စကားအတိုင်း မိုးသိင်္ဂါ လိုက်နာရပါသည်။ နှစ်
ယောက်အိပ်ကုတင်ကျယ်ကြီးမှာ သူကအိပ်ရပြီး ခွာဖြူကတော့
ကြမ်းပြင်မှာ၊ ခြင်ထောင်မရှိသည့်အခန်းထဲမှာ မီးတစ်ညလုံးဖွင့်
အိပ်တာမို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖြင်နေရပါသည်။

မိုးသိင်္ဂါ ကလီကမာစိတ်တွေ မမွေးမိပေမယ့် ခွာဖြူဟာ
သူချစ်သူလေးမို့ ရင်ထဲမှာ ရင်ခုန်သံတွေက တဝန်းဝန်း။

အချစ်မြစ်ကမ်းပါးကြီး ပြုမကျရအောင် အနိုင်နိုင်သိမ်း
ဆည်းနေရတာလည်း ခက်ခဲပင်ပန်းလွန်းပေစွ။

လင့်တဲလေးပေါ်မှာ အတူအိပ်ကြရသလို တစ်ယောက်
နှင့်တစ်ယောက်က ပုဝါတစ်ကမ်းပင်မကွာ။

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဂါဝန်ပန်းနုရောင်အကွက်လေးနှင့် လှ
ချင်တိုင်းလှနေသည့်ကောင်မလေးရော၊ အိပ်ပျော်ပါရဲ့လား။ တစ်
စောင်းလှဲအိပ်နေသည့်ပြင်ကွင်းက ကောက်ကြောင်းလှလှကွေ့နုနု။

သူ ကောင်မလေးကိုကျောခိုင်းပြီး အိပ်ဖို့ကြိုးစားပေမယ့် မရ။ သူ့ထံမှသက်ပြင်းချသံတွေ ကောင်မလေးကြားသွားမှာ စိုးပေမယ့် ဖုံးဖိလို့မရ။

“ဒေါင်! ဒေါင်! ဒေါင်!”

နာရီသံ (၁၂)ချက်တောင် ကြားရပါပကော။ အထေးဆီမှသံချောင်းသံကို နားထောင်ရင်း သူ့အိပ်ဖို့ကြိုးစားခိုက် လျှပ်စစ်မီးတွေ တစ်မြို့လုံးပြတ်တောက်သွားခဲ့သည်။

“အစ်ကို... ဟို... ဟိုမှာ... လူ... လူ”

ခွာဖြူအသံက အလန့်တကြား။ မှန်ပြတင်းကို ထိုးပြသည်ပေမယ့် မီးပြတ်သွားသဖြင့် သူမမြင်လိုက်ရ။ အဆင့်မြင့်တည်းခိုခန်းမို့ သူ့ခိုးသူဝှက်တော့ ဟုတ်ဟန်မတူ။ ဝါသနာအရ လာချောင်းတာပဲဖြစ်ရမည်။

သူ ခွာဖြူအနားသို့ အပြန်ဆုံးရောက်သွားတော့ ကောင်မလေးက တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် သူ့ကိုလှမ်းဆွဲခဲ့သည်။

“အစ်ကို၊ လူနှစ်ယောက်တောင်၊ အစ်ကိုမတွေ လွှတ်လိုက်တာလားမသိဘူးနော်”

“မဖြစ်နိုင်တာ ခွာဖြူရယ်၊ သူတို့သုံးယောက်တည်းနဲ့ အစ်ကိုနောက် မလိုက်ရဲပါဘူး။ ခရီးဝေးတစ်ခါမှမောင်းဖူးဘူး”

စုံတွဲဆိုတော့ ဘာတွေများ တွေ့ရမလဲလို့ ဝါသနာအိုးတွေချောင်းကြည့်တာနေမှာပါ။ ကံ! ခွာဖြူကြောက်ရင် အစ်ကိုအနားမှာ လာအိပ်လေ။ ခွာဖြူကို နံရံတက်မှာထားမယ်။ အစ်ကိုက တံခါးပေါက်ဘက်က အိပ်မယ်။ ကုတင်က အကျယ်ကြီးပါ”

ခွာဖြူကိုယ်လုံးလေးကို ကြင်နာစွာသပ္ပာယ်ထားရင်း သူချောတော့ သူမအသံက တိုးတိုးလေး။

“ခွာဖြူကြောက်တယ် အစ်ကိုရယ်၊ ခွာဖြူ ဘာမှမဖြစ်ချင်ဘူး။ ယောက်ျားမယူချင်ဘူး။ အဘဆီပြန်ချင်တာ”

“စိတ်ချ၊ ခွာဖြူမဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ရဘူး။ ဖြစ်ချင်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

သူကလေးကို ယုယကြင်နာစွာ တွဲထူပြီး သူ ကုတင်ပေါ်မှာ နေရာချပေးလိုက်သည်။ အလယ်မှာလည်း ခေါင်းအုံးတွေ ခြားလို့ပေါ့။

“အိပ်နော်၊ စိတ်ချလက်ချအိပ်၊ အစ်ကို ခွာဖြူကိုစောင့်ရင်း နီးနီးကြားကြားအိပ်ပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ချစ်စရာကောင်မလေးသည် အိပ်ပျော်ပုံမရ။ သူမကို ကျောခိုင်းပြီး အိပ်ပေမယ့် သူ့စိတ်တွေက သူမဘက်ပဲ တိုးချင်

နေမိသည်။ နောက်တော့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ပြည်လျှော့ပြီး မိုးသိမ့် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

✽

လင့်တဲလေးပေါ်မှာ . . .

ခါကိုင်းလို အဘ အနားမှာမရှိ။ သူနှင့်ခွာဖြူ နှစ်ယောက် တည်း။ ခြောက်တောင်ပတ်လည်ရှိသည့်လင့်တဲလေးထဲမှာ သူ နှင့်ခွာဖြူ။

မိုးတွေလေတွေ မိုးသက်မုန်တိုင်းတွေကလည်း တဖြန်း ဖြန်းနှင့် တိုက်ခတ်နေလိုက်သေးသည်။

မှောင်လိုက်တာလည်း ပိန်းလို့။ သို့သော် သူ ခွာဖြူကို မြင်နေရတာပါပဲ။ အလို! ခွာဖြူကလည်း ဒီနေ့မှ သူ့အဝတ်တွေ လျှော်ထားလို့လားမသိ။ သစ်ရွက်တွေကို သိပ်ထားသည့်အဝတ် နှင့်။

“အား . . .”

လင့်တဲလေး တလှုပ်လှုပ် ယိမ်းယိုင်လာတာ လေမျှ တိုင်းတိုက်လို့လား။ ကဲလားတံခါးလေးကလည်း မိုးထဲလေထဲမှာ တဖြန်းဖြန်းခါလို့။

“ခွာဖြူ”

“အစ်ကို”

အဘမရှိတော့သည့်လင့်တဲလေးထဲမှာ နှစ်ယောက်သား ပူးကပ်အောင် လိုမ့်လိုက်မိကြပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အတိုင်ပင်ဘဲ ပွေ့ဖက်မိကြပေပြီ။

စောစောက လေတိုက်လို့ အေးစက်နေသည့်ကိုယ်လုံး တွေ နွေးထွေးသွားရုံတင်မက နှလုံးသားတွေပါ ပူနွေးလာခဲ့ကြ ပါပကော။

သူ ခိုးသိမ်း၊ ခွာဖြူကို ကမ္ဘာရှူးထိုးပွေ့ဖက်မိပြီး အနမ်း တွေက တောင်ကျနေ စီးဆင်းသလို အငမ်းမရ။ တဲလေးတစ်ခု လုံး ဖြောင်းခန့်လှုပ်ရှားနေလိုက်တာ။

“ဟင့်အင်း . . . အစ်ကို . . . ဟင့်အင်း”

ခွာဖြူ ငြိမ်းနေသလား။ တွန်းကိန်းရှုန်းကန်နေသလား။ သူ့မှာ အသိဉာဏ်တွေ ပျောက်ဆုံးနေရ၏။ မိုးသက်လေပြင်း ကြောင့် တဝုန်းဝုန်းခါနေသည့်လင့်တဲလေးပေါ်မှာ သူကလည်း အချစ်မုန်တိုင်းတွေ ထပ်ဆင့်တိုက်ခတ်နေမိစဉ် . . .

သူတို့နေသည့်လင့်တဲပေါ်သို့ လက်မောင်းလုံးတောက် ရှိမည့်မြေမည်းမည်းကြီးတစ်ကောင် တရွေ့ရွေ့တစ်လာခဲ့၏။

“အား! အစ်ကို... အစ်ကို”

မြွေကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို အပူးလိုက်ကြီးတစ်
ရပ်ပြီးတစ်ရပ် ရစ်ခွေလာခဲ့သည်မှာ အသက်ရှူပင် ကျပ်လာပြီး
အသက်မရှူနိုင်တော့ပေ။

“အား! အဘရေ... အဘ ကယ်ပါဦး”

သူရော့ခွာဖြူပါ မြွေကြီးရဲ့လက်မှာ အသက်ဆုံးရှုံးရတော့
မည်သို့ဖြစ်နေရာမှ မြုန်းဆို့ လင့်တဲဝမှာ အဘပေါ်လာခဲ့သည်။
အဘရဲ့လက်ထဲမှာ ငှက်ကြီးတောင်လို ဓားရှည်ကြီးနှင့်။

“လုံမ မကြောက်နဲ့၊ ကောင်လေး မကြောက်နဲ့၊ အဘ
လာပြီ”

သူတို့အမြင်မှာ ပိန်မြောင်းနေပြီး အဝတ်စုတ်တွေ ငိုသီ
ဗတ်သီနှင့်အဘ။ မမြင်နိုင်သောစွမ်းအားတွေနှင့် မြွေခေါင်းကို
တိခန့်ဖြတ်လိုက်ပုံက သေသပ်ရဲရဲလှပါသည်။

“အား... သေပါပြီ”

မြွေက ခေါင်းမရှိတော့ပေမယ့် ကိုယ်လုံးကြီးတဝန်းဝန်း
ဆွဲညစ်ကာ သွေးရှူးသွေးတန်း ခါနေလိုက်တာ သူနှင့်ခွာဖြူတို့
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်ထားရင်း မျက်စိမှိတ်ထားရင်း
တောင့်ခံနေကြရသည်။

အတန်ကြာတော့မှ မြွေလည်း အခွေပြေ၊ သူတို့လည်း
အကြောက်တွေလွန် မောပန်းသွားကြပြီး လင့်တဲလေးပေါ်မှာ ဖရို
ဖရဲဖြစ်နေကြ၏။

သူကြည့်နေစဉ်မှာပင် အဘရှပ်သွင်က ဓားကိုကိုင်ထား
ရင်း ကိုယ့်ဓားပေါ် တအိအိပြိုကျလာတော့ရာ သူစိုးရိမ်တကြီး
အော်ခေါ်ပြေးပွေ့လိုက်မိသည်။

“အဘ... အဘ... အဘ... အား...”

အဘတစ်ကိုယ်လုံး သွေးသံရဲရဲမို့ သူအလန့်တကြား
လွှတ်ချလိုက်ရင်း သူနှင့်အဘနှစ်ယောက်လုံး လင့်တဲပေါ်မှ ပြုတ်
ကျသွားလေတော့သည်။

“အား...”

“အစ်ကို... အစ်ကို... အစ်ကို”

ခွာဖြူလှုပ်နှိုးသံကြောင့် သူ အိပ်ရာမှနိုးသွားခဲ့လျှင် သူ
အလန့်တကြား ထထိုင်မိလိုက်၏။ နှစ်ယောက်အိပ်ကုတင်ကြီး
ပေါ်မှာ သူနှင့်ခွာဖြူ၊ ပြီးတော့ ခွာဖြူအသွင်က ဖရိုဖရဲ။

မျက်ရည်စတွေနှင့် တည်ငြိမ်အေးစက်နေသည့်သူမရဲ့
အကြိုကြောင့် မိုးသီကီ ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲခံစားလိုက်ရသည့်
သူအိပ်မက်ကလည်း ဖရိုဖရဲ၊ အိပ်မက်ထဲမှာ မှန်တိုင်းတန်ခိုးသလို

ပဲ အပြင်မှာရော သူမုန်တိုင်းထန်ခဲ့မိပြီလား။

“ခွာ... ခွာဖြူ၊ ကိုယ်အိပ်မက်မက်နေခဲ့တာ။ အိပ်မက် ထဲမှာလေ၊ အဘက ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့ တယ်”

“အင်း... ကျွန်မလည်း အဘကိုအိပ်မက် မက်နေတာ။ အဘ ဘာတွေများဖြစ်နေသလဲမသိဘူး။ အသက်မှရှင်သေးရဲ့လားမသိ ဘူး”

“အဘက ရဲရင့်ကြံ့ခိုင်ပါတယ်၊ တော်ရုံတန်ရုံအခက် အခဲဆို ရင်ဆိုင်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဘာမှစိုးရိမ်မနေပါနဲ့ ခွာဖြူရယ်။ အစ်ကိုတို့အဖွဲ့ကို အမြန်ဆုံးစုစည်းပြီး မင်းကိုလိုက်ပို့ပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျွန်မကို တစ်ပတ်အတွင်း ပို့ပေးပါ။ ဒီ တစ်ပတ်အတွင်း အစ်ကိုအိမ်ပြန်နေ။ ကျွန်မ ဒီတည်းခိုခန်းကပဲ စောင့်နေမယ်”

“ဟာ! မဖြစ်နိုင်တာ၊ ခွာဖြူကို ကိုယ်လက်ထပ်မယ်။ မနက်ဖြန် ပြည်ရောက်အောင်သွားမယ်။ သစ္စာတို့မောင်နှမရဲ့အကူ အညီနဲ့ ကိုယ် ခွာဖြူကိုလက်ထပ်မယ်”

“ကျွန်မက တောထဲပြန်မှာ၊ အဘနဲ့နေကျန်ခဲ့မှာ။ အစ်ကို ကျွန်မကိုလက်မထပ်နဲ့တော့”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဒီအခြေအနေရောက်မှ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို လက်မထပ်ဘဲ ပစ်ထားရင် အစ်ကို လူ့ဘယ် ဟုတ်တော့မလဲ”

“ဒီအခြေအနေ... ဟုတ်လား”

“အင်းလေ၊ ခွာဖြူနဲ့ခလိုတစ်အိပ်ရာတည်း အတူအိပ် မိတဲ့အခြေအနေလေ။ ကိုယ် လက်လွန်ခြေလွန်တွေဖြစ်ခဲ့မိပြီထင် တယ်။ တောင်းပန်ပါတယ် ခွာဖြူရယ်။ ကိုယ်...”

ခွာဖြူမျက်နှာ ဟစ်ဖက်သို့လှည့်သွားပြီး သူ့ဘက်သို့ လှည့်မလာတော့ချေ။ ဆတ်ခနဲလှုပ်သွားသည့် ကျောပြင်ကလေး ကြောင့် သူမ ကျိတ်တိုနေမှန်း သူသိရသဖြင့် မိုးသိင်္ဂါ ရင်ထဲနင့် ရသည်။

“ခွာဖြူ”

သူ ခွာဖြူကို ညင်သာစွာ ဆွဲလှည့်ယူတော့ သူမအသွင် က တည်ကြည်လေးနက်လျက်။

“အစ်ကို၊ ကျွန်မပြန်မှဖြစ်မယ်။ ကျွန်မခေါင်းထဲမှာ ဒါပဲ ရှိတယ်။ ကျွန်မကို ညီမတစ်ယောက်လိုပဲ စောင့်ရှောက်ပါနော်”

ခက်လိုက်တဲ့ကောင်မလေးရယ်။ တောင်ကျရေကို ခက် ဝါးနဲ့ ဆီးတားသလို သူ့အချစ်တွေကိုလည်း လက်ဝါးနှုတ် တားဆီး

၂၇၀ * ကြယ်စင်စူးစူး

နေချင်သလားမသိ။

ဒီညတော့ အခက်ကြီးခက်လှသည်။ ကောင်မလေးကို
ဘာမှမပြောတော့ဘဲ သူ ကုတင်အစွန်းမှာ လှဲအိပ်လိုက်သည်။
မကုန်ဆုံးသေးသောညအတွက် ခက်ခဲစွာ အိပ်စက်ရ
ပေဦးတော့မည်။

အခန်း (၂၂)

မိုးလင်းသည်နှင့် သူ့အခန်းတံခါးကို ခေါက်သံများက
ဆူညံနေလိုက်တာ။ ဘေးခန်းများကိုပင် အားနာစရာ။ မိုးသီဂါ
ကြိုသိထားပြီးသား။ ဒီအသံတွေဟာ သူ့အစ်မတွေကလွဲလို့ ဘယ်
သူဖြစ်ရဦးမှာလဲ။

သူကတော့ လာမယ့်ဘေးပြေးတွေ့ရမှာပဲ။ သူ့အနားမှာ
အိပ်စက်နေသည့်ကောင်မလေးအား သူချစ်မြတ်နိုးစွာ ဆွဲထူပေး
ရင်း စည်းဝါးကိုက်ရ၏။

“ခွာဖြူ ဘာမှမကြောက်နဲ့နော်၊ မဟုတ်တာတွေလည်း
လျှောက်တွေးမနေနဲ့။ အစ်ကို မင်းကိုသိပ်ချစ်တယ်။ လက်ထပ်
ဖြစ်အောင် လက်ထပ်မယ်။ အစ်ကိုနဲ့ခွာဖြူဟာ ခိုးရာလိုက်လှာ
ခဲ့တာ။ လင်မယားဖြစ်သွားပြီ”

သူ တုံ့နေစွာပင်သွားပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့ သူ့
အစ်မသုံးယောက်ကို အရင်ဆုံးတွေ့လိုက်ရပြီး သူတို့နောက်မှာ
ငော့ ဆရာမကြီးနှင့်နေမျိုးဇင်ကိုတို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကေဇွ မမတို့အဖွဲ့ ဒေါ်မေသဇင်ကိုပါ အကြောင်းကြား
လာခဲ့တာဖြစ်မည်။

မိုးသိဂါက အရင်ဆုံးပင်...

“ကဲ! ဆရာမကြီးရဲ့မွေးစားသမီးကို ပြန်သိမ်းပါ။ ကျွန်မ
တို့တက်က လုံးဝသဘောမတူပါဘူး။ အခုလိုတစ်ညအိပ်ပြီးသွား
တဲ့အတွက် လျော်ကြေးဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

နေမျိုးဇင်ကို ဒေါသတွေအရမ်းချုပ်တည်းထားရပေမယ့်
ဒေါ်မေသဇင်ကတော့ အေးဆေးတည်ငြိမ်ပါသည်။

“ငါ့သမီးက သူ့အဖေဆီပြန်ဖို့ ဒိမ်းကထွက်လာတာ
မိုးသိဂါက လမ်းကနေဖြတ်ပြီး ဖြားယောင်းသွေးဆောင်သွားတာ
အမှုဖွင့်လို့ရတယ်”

“သူ့ဘာသာ သဘောတူလို့လိုက်သွားတာ။ ဘာမှအမှု
ဖွင့်လို့မရဘူး။ မောင်မောင်နဲ့တစ်ညအိပ်ပြီးတဲ့အတွက် လျော်ကြေး
သိန်းအစိတ်ပေးမယ်။ ကျေနပ်လား”

မြိုးသိဂါ၏စကားက ဆွေ့ဆွေ့ခန့်ချင်စရာ။ မိုးသိဂါ

အစ်မတွေကို ခပ်တင်းတင်းပင် ပြောပစ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ကိစ္စထဲမှာ မမတို့လုံးဝဝင်မပါပါနဲ့။ ကိုယ့်
ဘဝကိုယ်ဖန်တီးပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်မယ့်ကိစ္စမှာ မမတို့
လက်ရှောင်နေလိုက်ပါ”

“အောင်မာ! အောင်မာ! လူကပြင် လက်ဝောက်လောက်
နဲ့။ ငါတို့မွေးထားတဲ့မျောက်က ငါတို့ပြန်ခြောက်နေပါလား”

“မမတို့မွေးတဲ့မျောက်က သေဆုံးခဲ့တာကြာပါပြီ။ မမတို့
မကျေနပ်ရင် ကျွန်တော့်ကို အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်လိုက်ပါ”

“မစွန့်လွှတ်နိုင်ပါဘူး နင့်က ပြောတော့မှာပေါ့။ အဘိုး
အဘွားတွေ ပေးထားတဲ့အမွေကလည်း ရှိနေတာကိုး”

ပြဿနာက တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် မပြေမလည်ရှိနေကြ
စဉ် ဒေါ်မေသဇင် သမားတော်ကြီးဦးအဂ္ဂတံ အခြေအနေတွေကို
တင်ပြလိုက်သည်။ လက်ကိုင်ဖုန်းနှင့်ပေါ့။

“ဦးအဂ္ဂ၊ ကျွန်မပါ... ဒေါ်မေသဇင်”

“ဪ... ဆရာမကြီး ဘယ်ကဆက်နေတာလဲခင်ဖု
ကျွန်တော့်သားသမီးတွေတော့ အိမ်မှာမရှိကြဘူး သူတို့သူငယ်
ဗိုင်းရဲ့နာရေးကိစ္စကြောင့် ပဲခူးကိုသွားနေကြတယ်”

“အဲဒါ သမားတော်ကြီးကို ညာကြတာ။ အခု ကျွန်မ

တို့အားလုံး ပဲခူးက ရွက်ဝါတည်းခိုခန်းမှာ ရှိနေကြတယ်။ ဆရာကြီးသားက ကျွန်မရဲ့မွေးစာသမီးကို ခိုးပြေးတယ်လေ”

“ခင်ဗျာ!”

“ဆရာကြီးသမီးတွေက မိန်းကလေးချင်းလည်း မစာဘူး။ ကျွန်မရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း မထောက်။ ခွာဖြူလေးကို ဝိုင်းပြီး အရေခွံဆုတ်နေကြတယ်။ ဆရာကြီး ကိုယ့်သားသမီးတွေကို လှမ်းပြီးဆုံးမပါဦး”

“ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဆရာမကြီးကို အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်။ သူတို့ကိုလည်း လှမ်းပြီးဆုံးမပါမယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

ဒေါ်မေသဇင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဖုန်းပြောနေရာမှ မိုးသိင်္ဂါတို့အုပ်စုအနားသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။ ချက်ချင်းပင် မိုးသိင်္ဂါထံ ဖုန်းဝင်လာလေ၏။

“သား...”

“ဖေဖေ ဒီမှာ မမတို့တွေ သားနဲ့ခွာဖြူကို ဝိုင်းပြီးအနိုင်ကျင့်နေကြတယ်။ ဖေဖေကရော သားကိုစွန့်လွှတ်ချင်သလားပြော”

“မစွန့်လွှတ်ချင်ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ့်သားဟာ ကိုယ့်သားပဲပေါ့။ ဖြစ်ပြီးမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မလဲသားရယ်။ ခွာဖြူဆို ဖေဖေသဘောမကျစရာမရှိပါဘူး။ ပင်ကိုစိတ်ရင်းကောင်းတယ်။ ရိုးသားတယ်။ သားအပေါ် တစ်သက်လုံး အနှံ့အတာခံမယ့်ရုပ်ပါ”

“ဒါဆိုလည်း ဖေဖေရဲ့သမီးတော်တွေကို လှမ်းပြီးထိန်းပါဦးဗျာ။ သားတို့တော့ မန္တလေးအထိ ဆက်သွားလိုက်ဦးမယ်။ အဘိုးနဲ့အဘွားကို သွားကန်တော့ရင်း စတေးရှောင်လိုက်ဦးမယ်။ ဖေဖေပဲ ရန်ကေ့ကိုရင်းထားလိုက်နော်”

“အေးပါ... အေးပါ။ ငါ့သား ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးနော်။ အရာရာမှာ ရဲရင့်ခိုင်ကျည်ပါ။ ခွာဖြူလေးအပေါ် သစ္စာရှိပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဖေဖေ၊ သား သူ့ကိုအရမ်းမြတ်နိုး တန်ဖိုးထားပါတယ်”

ဖုန်းက မိုးသိင်္ဂါထံမှ မြည်လာပြန်သည်။ သူတို့သားအဖတွေ အချေအတင်စကားပြောနေကြတုန်း မိုးသိင်္ဂါနဲ့ခွာဖြူက ဆရာမကြီးကို ကန်တော့ကာ ရှိစုမဲ့စုစွည်းလေးများကိုယူပြီး ကားနဲ့ဆက်ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

မိုးသိင်္ဂါတို့သုံးယောက်မှာ ဖေဖေဦးအင်္ဂုကိုတော့ မကြောက်

ရွှံ့လေးစားရသည်မို့ အနှောင့်အယှက်တွေ မပေးရဲကြတော့ဘဲ တောက်တခေါက်ခေါက်နှင့်ပင် ရန်ကုန်သို့ပြန်သွားကြရလေတော့သည်။

* * *

သူတို့ကားလေးကို ပြည်ထိအောင် အရင်မောင်းရမည်၊ ပြီးမှ မန္တလေးကိုဆက်မည်စိတ်ကူးပေမယ့် ခွာဖြူက လက်မခံဘူး။

“အစ်ကို ကျွန်မကို အဘဆီပို့ပေးပါ။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပဲ သွားလိုက်မယ်။ လိုင်းကားစီးပြီးသွားရင် ရောက်ပါတယ်”

“ခွာဖြူ... ”

မှီးသိင်္ဂါ အလန့်တကြားအော်လိုက်သံက သားကောင်တစ်ကောင် ဒဏ်ရာရနေသည့်အသံမျိုး။ နာကျင်ငိုညည်းသံ။

“မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အခြေအနေတွေကို သုံးသပ်ပါဦး။ အခု မင်းနဲ့ငါ ဇနီးမောင်နှံတွေဖြစ်သွားကြပြီလေ။ ပြည်မှာ တရားဝင်လက်ထပ်မယ်။ မန္တလေးအထိ ခရီးဆက်ပြီး တစ်ယတ်လောက်ကြာရင် လူစုပြီး အဘဆီသွားတွေ့ပါ့မယ်။ ကိုယ့်ကိုလည်း ထည့်စဉ်းစားပါဦး ခွာဖြူရယ်။ မင်း ငါ့အတွက် နည်းနည်းမှမလွှဲ”

စားတော့ဘူးလားဟင်။ ငါ မင်းကိုဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ရော ထည့်မတွက်ပေးဘူးလား။ ကိုယ်လုပ်ချင်တာတွေပဲ တဖွတ်ထိုး မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့”

ကားမောင်းရင်း သူ့အသံတွေ တုန်နေသလို ခွာဖြူက လည်း သူမ၏နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးကို ပြတ်လုမတတ် ကိုက်ထား၏။ မျက်ရည်ကလည်း ဝဲလို့။

“ကျွန်မအစီအစဉ်က အဘဆီ ပြန်မလို့ပါ။ အစ်ကိုပဲ အတင်းလိုက်လာပြီး ခွာဖြူကိုမရရအောင် ပေါင်းခဲ့တယ်။ အခု အစ်ကိုက စိတ်ဆိုးနေပြန်ပြီလား။ ဘယ်သူလွန်သလဲ။ ဘယ်သူ့အမှားလဲ။ အစ်ကိုပဲ သေသေချာချာစဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

“မသိဘူးကွာ၊ အမှားတွေအမှန်တွေ ငါ့ကိုလာမပြောနဲ့။ ငါ မင်းကိုအရမ်းချစ်တယ်။ မခွဲနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ မင်းနေမယ့် အရပ်ဟာ ရခိုင်ရိုးမထဲမှာမကလို့ အမေဇန်တောထဲမှာဖြစ်ဖြစ်၊ ငါလည်းလိုက်နေမယ်။ မင်းအဘကိုမှ လူတွေကြားထဲ ခေါ်လို့မရတာ။ မင်းတို့သားအဖရှိတဲ့အရပ်မှာ ငါလည်းလိုက်နေမယ်။ ဒါပဲ”

သူစိတ်လိုက်မာန်ပါတော့ ပြောနေတော့ ခွာဖြူ သူ့ကို ဝမ်းနည်းပက်လက်ပုံစံလေးနှင့် ငေးကြည့်၏။ ပြီးမှ...

“အစ်ကိုကို ဆင်းရဲတွင်းထဲ ဆွဲမနှစ်ချင်ပါဘူးရှင်။ ဒီ

လောက်တိုးတက်နေတဲ့ခေတ်ကြီးထဲကနေ ကျောက်ခေတ် သမိုင်း ဦးဘုံမြေခေတ်ကို ပြန်သွားနေရမှာ ပင်ပန်းဆင်းရဲလွန်းလှပါတယ်။

“ရတယ်၊ ဖြစ်တယ်၊ မင်းမျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး မင်း ရင်ခွင်ထဲမှာ ခိုလှုံခွင့်ရနေမယ်ဆိုရင် ကမ္ဘာကြီးနဲ့လဲပစ်နိုင်တယ်။”

“အစ်ကိုရယ်၊ စိတ်ကူးယဉ်နေလိုက်တာ။”

ခွာဖြူ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာရင်း သူ့ကျောက် ကြိုး ဖက်ထားမိတာ၊ သူ့ကိုသနားလွန်းလို့ပါ။

“စိတ်ကူးမယဉ်ပါဘူး။ အစ်ကို မင်းတို့နဲ့အတူ အရက် နှစ်ဆယ်တောင် နေခဲ့ပြီးပြီပဲကွာ။ တစ်ခုရှိတာက အစ်ကိုတို့တွေ ကျောက်ခေတ်ထက်သာအောင် လက်နက်တွေ အစားအသောက် တွေ ဆေးဝါးတွေ ဝယ်သွားကြမယ်လေ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ် မယ်မင်းကြီးမ။ ကလေးတွေဘာတွေ မွေးမယ်ဆိုရင်တော့ တော ထဲမှာ ကိုယ်မွေးပေးတတ်မှာမဟုတ်ဘူး။”

“အာ... အစ်ကို တော်တော်ဆိုးနေပါလား။”

ခွာဖြူ သူ့ကျောက်ပေါ်မှာ မျက်နှာအပ်ရင်း သူ့ကျောက် သွားနှင့်ခပ်ဖွဖွကိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“အား... ဒါ ဓမ္မတာပဲကွာ၊ တို့နှစ်ယောက်က ငြိမ်ငြိမ် နေကြမှာမဟုတ်တာ။ ကလေးတွေဘာတွေ ရလာမှာပဲ။ အင်း၊

ကျောက်ခေတ်က ကလေးမွေးရင် ဘယ်လိုမွေးတယ်မသိဘူးနော်၊ အဲဒီခေတ်က အိုဂျီတွေဘာတွေလည်း မပေါ်မှာသေချာတယ်။”

“ဖြစ်လာတော့လည်း ရင်ဆိုင်ကြတာပေါ့လေ။ ခွာဖြူ ဖြစ်ချင်တာကို ပြောပြီနော်။ သားအဖနှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ဘဝ မှာ အဘကိုပစ်ထားခဲ့မိတာ ခွာဖြူတော်စဉ်းတစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်တာပဲ။”

“ဒီလိုမတွေးပါနဲ့ ခွာဖြူရယ်၊ အဘက်ကကြည့်တော့ လည်း သူ့သမီးလေးကို လူမနီးသူမနီးတဲ့တောကြီးမျက်မည်းထဲ မှာ ဘဝမဆုံးစေချင်ဘူးပေါ့။ အခုဆို လူတောထဲမှာ တစ်နှစ်နီး ပါးနေလိုက်ရတဲ့အတွက် ခွာဖြူ လူ့ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ လူ့အသိုင်း အဝိုင်းအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသွားပြီ။ ဒါ အမြတ်ပဲ။”

ကားထဲမှာ ချစ်သူနှစ်ယောက် စကားတွေပြောဆိုသွေး နွေးရင်း လောကစည်းစိမ်ရနေကြ၏။

“အင်း... ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ခွာဖြူ အများကြီး ရင်ကျက် တိုးတက်ခဲ့တယ်။”

“အတိုးတက်ဆုံးကတော့ ချစ်သူတွေဘာတွေရ၊ အချစ် အကြောင်းတွေဘာတွေ နားလည်သွားတာပဲ၊ ကောင်မလေးဘဝ ယောက် တော်တော်လူရည်လည်သွားပြီ။”

မိုးသီဂါ၊ ရွာဖြူကို ချစ်စနိုးစနေရင်း ကားမောင်းနေမည့် လမ်းကွေ့မှာ ဘွားခနဲထွက်လာသည့်ကားတစ်စီးကြောင့် လမ်းဘေးသို့ အလန့်တကြားကွေ့ချလိုက်ရ၏။

“အား... အစ်ကို သေပါပြီ”

နှစ်ယောက်သားဖက်ပြီး ကားထဲမှာ ဝပ်ချလိုက်စဉ် ကားကလည်း လမ်းဘေးခြုံတောထဲသို့ ဖြည်းညင်းစွာ လိမ့်သွားရုံမှီ တော်ပါသေးသည်။

“ရွာဖြူ... ရွာဖြူ... ဘာဖြစ်သေးလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုရော”

“ကိုယ်လည်း နည်းနည်းပါးပါးပဲ။ ဘာနဲ့ဆောင့်မိတယ်မသိဘူး”

သွေးထွက်သံယိုမဖြစ်ကြသည်မှီ နှစ်ယောက်သား ကားထဲမှထွက်ကြပြီး ကားကိုလမ်းပေါ်သို့တင်ဖို့ အကူအညီရှာကြရပြန်သည်။ ကားလမ်းက လူပြတ်သည့်နေရာမှီ အကူအညီကတော့ မလွယ်။ သူတို့နှင့်တိုက်မိမလိုဖြစ်သည့်ကားကလည်း လှည့်တောင်မကြည့်။

“ရွာဖြူ၊ ကားထဲဝင်နေ။ တော်ကြာ အန္တရာယ်တွေဘာတွေ ဖြစ်နေဦးမယ်”

“အမယ်! အစ်ကိုပါတာပဲ၊ မကြောက်ပါဘူး။ ကားထဲမှာ ဘာလက်နက်တွေရှိလဲ။ လာကြည့်ထားဦး အစ်ကိုရဲ့”

“ရွာဖြူပြောတာနဲ့ ကြောက်လာပြီ၊ ဟုတ်တယ်၊ လူတွေက အမျိုးမျိုးပဲ။ လိုင်းကားတွေနဲ့တိုးရင် အန္တရာယ်မရှိပေမယ့် မသမာသူတွေနဲ့တိုးရင် မလွယ်ဘူး။ အစ်ကိုတို့ယောက်ျားလေး လောက်တောင် ကြည့်ပါလား၊ အဘနဲ့တွေ့လို့သာပေါ့”

မိုးသီဂါပြောပြီး ကားထဲမှာ လက်နက်ရှာ၏။ ကားပြင်သည့်ခေါက်တံကြီးပဲတွေ့၏။

“ရွာဖြူလွယ်အိတ်ထဲမှာလည်း ဓားမြှောင်နှစ်ချောင်း ပါတယ်”

“အလဲ့! တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဒါပေမဲ့ ဓားမြှောင်က အနားကပ်မှ သုံးရတာပါ။ လက်နက်က နည်းသေးတယ်”

“ကျောက်ခဲတွေဘာတွေ ပုံထားမယ်လေ အစ်ကိုရဲ့”

“အင်း... အိုကဲ့အဆုံး ဒီလက်နက်လည်းမဆိုးပါဘူး”

အချိန်က နေ့လယ်သုံးနာရီလောက်မှီ ကားက ခပ်ရှင်းရှင်း။ သူတို့ကားကလည်း လမ်းဘေးခြုံတွေထဲ ထိုးကျနေသည်မှီ တွန်းတင်မှဖြစ်ရမည့်အပေါက်။

မိုးသီဂါ ကားအကူအညီ လူအကူအညီမျှော်ရှင်း စိတ်

မောနေရ၏။ ခွာဖြူခမျာလည်း သူပြောသည့်အတွက် အန္တရာယ် ဆိုတာကို တွေးနေရ၏။ လောကကြီးမှာ လူဆိုးလူကောင်း ဘယ် သူပိုများလဲ။ လူကောင်းဆိုသူများကလည်း အခြေအနေပေးရင် လူဆိုးဖြစ်သွားတတ်ကြသလား။

မိုးသီဂီ သူဝတ်ထားသည့် ဆွဲကြိုးနှင့်လက်စွပ်ကို ချွတ် ပြီး ကားခုံအောက်တွင် ထားရ၏။ မသမာသူတွေ လောဘမဟက် နိုင်ရအောင်ပါ။ ခွာဖြူကတော့ နားမှာ နားကပ်ပဲပါတာကြောင့် ကိစ္စမရှိ။

“ဟော! ရှေ့ကလာတာတော့ လူသုံးယောက်။ တောင် ယာထဲက ပြန်လာတာလားမသိဘူး။ ကိုင်းခုတ်ဓားတွေနဲ့”

“အင်း... ဖြစ်ပါ့မလားအစ်ကို၊ ပုံစံတွေကြည့်ရတာက မဟန်ဘူးနော်”

“အင်း... ဒီလိုလုပ်၊ ခွာဖြူ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာသွားနေ၊ အစ်ကို အခြေအနေကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

နောက်ဆုံး သူ့စကားအတိုင်း ခွာဖြူ ဓားနှစ်လက်ပါ သည့်လွယ်အိတ်ကိုလွယ်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းသစ်ပင်များနောက် သို့ လှစ်ခနဲရှောင်ထွက်သွား၏။ ခွာဖြူ ကျွမ်းပါသည်။ တောထဲ မှာ ဒီလိုပဲ သွားလာနေကျ။

မိုးသီဂီ ရုပ်ကြမ်းကြမ်းနှင့် ယောက်ျားသုံးယောက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး အကူအညီစောင်းသင့်မတောင်းသင့် ချိန်ဆနေ စဉ် သူတို့သုံးယောက်ကအရင် မိုးသီဂီဆီသို့ လျှောက်လာကြ သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ညီလေး”

သူဌေးသားပုံမှန်းသိသာသည့် လူချောလေးအား စိတ် ဝင်စားစွာ အကဲခတ်ကြရင်း သူတို့မျက်လုံးများက ဟိုကြည့်သည် ကြည့်။

“ကား လမ်းပေါ်က ချော်ကျလို့ပါ အစ်ကို”

“မင်းတစ်ယောက်တည်းလား”

“ကျွန်တော့်ညီတစ်ယောက်တော့ ပါတယ်၊ အကူအညီ ရလိုရငြား ဟိုဘက်လျှောက်ပြီး လူရှာနေတယ်”

မိုးသီဂီ ကားလမ်းတစ်ဖက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက် တော့ သူတို့ပြုံးကြသည်။

“ဒီနေရာက ရွာတွေနဲ့ အလှမ်းပေးတယ်ကွ၊ မင်းညီ ဘယ်ထိအောင်များ လျှောက်ခေါ်တယ်မသိဘူး”

“အစ်ကိုတို့သုံးယောက် တတ်နိုင်ရင်လည်း ကျွန်တော့် ကားကို တွန်းတင်ပေးကြပါဗျာ။ ကျွန်တော် စရိတ်ပေးပါမယ်”

“ဘယ်လောက်ပေးမှာလဲ”

“အစ်ကိုတို့ လိုချင်သလောက်ပြောပါ။ ပေးပါ့မယ်”

ထိုသုံးယောက်၏မျက်လုံးများက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အချက်ပြလျက်။ မိုးသီဂီ၊ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ရင်းက...

“ကျွန်တော့်ကားကိုသာ လမ်းပေါ်ကူတွန်းတင်ပေးကြပါဗျာ။ အစ်ကိုတို့တောင်းသလောက် ပေးပါ့မယ်”

“မင်းက ဘယ်လောက်ပါတာလဲ... ပြ”

အခြေအနေကတော့ မကောင်း။ မိုးသီဂီ သူတို့ရှေ့မှာ ပိုက်ဆံအိတ်ကို လှမ်းမယူရဲ။ သူ့မှာ ငွေသုံးသိန်းကျော်ပါသည်။

“ငါးသောင်းယူပါ အစ်ကိုတို့ရယ်။ ဝိုင်းတွန်းလိုက်ရင် ခဏလေးပါ”

“ရမလားကွ မနည်းတွန်းတင်ရမှာကြီး။ ပေး! မင်းပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ပါသလောက်ပေး”

ကားတံခါးဖွင့်ပြီး တစ်ယောက်က ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဆတ်ခနဲယူလျှင် မိုးသီဂီ ပြာသွား၏။ ငွေသုံးသိန်းထက် အရေးကြီးတာက မှတ်ပုံတင်တို့ ကားမောင်းလိုင်စင်တို့ပါလို့ပါ။

တစ်ယောက်က ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်ကြည့်ပြီး အိတ်လိုက်

ယူလျှင် မိုးသီဂီတောင်းပန်ရ၏။

“အစ်ကိုရယ်၊ ငွေပဲယူပါ။ ကျန်တဲ့ကတ်ပြားတွေ ထားခဲ့ပါ။ အစ်ကိုတို့အတွက်လည်း အသုံးမဝင်ပါဘူး”

“မဝင်... ဝင်ဝင်၊ နေဦး ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဒီကောင်ညီဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်။ ကားထဲမှာတော့ မိန်းကလေးအသုံးအဆောင်တွေရတယ်။ ဒီကောင် ညာနေတာဖြစ်ရမယ်”

“အစ်ကိုတို့ ကျွန်တော့်ကားလေး လမ်းပေါ်ကူတင်ပေးခဲ့ကြပါဗျာ။ ငွေတွေအကုန်ယူချင်ယူပါ။ ကတ်တွေထားခဲ့ရင် ရပါပြီ”

လူသုံးယောက်မှာ မိုးသီဂီကို တွန်းလှားထိုးလှားနှင့်။ သူတို့က ငွေယူသည့်အပြင် ကတ်တွေကိုလည်း ထားခဲ့ချင်ပုံမရ။ နောက် ကားကိုလည်း လမ်းပေါ်တင်မပေး။

ခွာဖြူ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှစောင့်ကြည့်နေရင်း အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွား၏။ အစ်ကို လူမသမာတွေနဲ့ တွေ့နေရပါလား။

ခွာဖြူ ခပ်ဝေးဝေးနေရာရောက်နေသဖြင့် မြို့တွေကုန်က ဓားပစ်လို့ကောင်းမည့်နေရာထိ ရွှေ့လာခဲ့သည်။ နောက်ဆပ်ကပ်ထဲမှ ဓားသမလို သူ့ပေါက်ဓားနှစ်ချောင်းကို လျှင်မြန်

စွာ အသုံးချပစ်လိုက်သည်။

“ဝုစ်! . . . ဝုစ်! . . .”

“အား . . . အား . . .”

စားတွေက သေကွင်းသေကွက်နှင့်ဝေးသည့် လက်ပြင်
တွေမှာ သွားစိုက်ကြသည်။ မသေနိုင်ပေမယ့် သွေးတွေရဲခဲဖြာ
ထွက်ပြီး နာလိုက်တာလည်း သေလုမတတ်။ တောထဲမှာ ကြက်
ပစ်နေသည့်လက်ပဲ။

သုံးယောက်လုံး ကြောင်သွားပြီး ကြက်သေသေနေကြ
စဉ် ခွာဖြူ မားခဲထရပ်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှ လက်သီးဆုပ်လောက်
ရှိသည့်ကျောက်ခဲနှင့် ကျန်တစ်ယောက်၏နဖူးကို ပစ်ထည့်လိုက်
သည်။

“ခွပ်!”

“အား . . .”

နဖူးမှသွေးတွေ ရဲခဲဖြာထွက်လာပြီး ခွာဖြူကို ကြောက်
လန့်တကြား ဝိုင်းကြည့်နေကြစဉ် မိုးသိင်္ဂီ သူတို့လက်ထဲမှ ကိုင်း
ခုတ်စားများကို သိမ်းယူပစ်လိုက်သည်။

ခွာဖြူက ရဲရဲဝံ့ပင် အနားသို့ကပ်လာပြီး လက်ကိုလည်း
လွယ်အိတ်ထဲသို့ နှိုက်ထားလိုက်သေး၏။

“အစ်ကို . . . သူတို့စားတွေ သိမ်းထားလိုက်၊ ဟေ့လူ
တွေ၊ နောက်နေမှ ဒီနေရာမှာ စားလာယူကြ။ ငါ့လွယ်အိတ်ထဲမှာ
သေနှုတ်မိတယ်နော်၊ သေနှုတ်မသုံးချင်လို့ စားပဲသုံးလိုက်တာ၊
အစ်ကို၊ သူတို့ကျောက စားတွေနှုတ်လိုက်”

မိုးသိင်္ဂီ၊ ဒီနေရာမှာ ခွာဖြူနောက်လိုက် ဖြစ်သွားရ၏။
သူမပြောသည့်အတိုင်း လက်ပြင်မှစားနှစ်ချောင်းကို နှုတ်ယူလိုက်
သည်။

“အား . . . အား . . .”

“အားမနေနဲ့၊ ငါတို့ကားကို လမ်းပေါ်တွန်းတင်ပေးကြ
ဦး။ အလကားမခိုင်းဘူး။ ငါးသောင်းပေးမှာ”

“ငါတို့အရမ်းနာနေပြီ၊ မတင်နိုင်တော့ဘူး”

နဖူးမှာ သွေးဖြာနေသည့်လူက ဘုဆတ်ဆတ်ပြောလျှင်
ခွာဖြူက သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှသေနှုတ်ကို နှိုက်ထားဟန်ဖြင့် . . .

“ရတယ်လေ၊ ဒါဆိုလည်း သေနှုတ်စာကျွေးရတာပေါ့။
သေတာ ကြိုက်သလား၊ ဒီနေရာက လူပြတ်တော့ နင်တို့သေ
လည်း ငါတို့ပြဿနာမတက်ပါဘူး”

ခွာဖြူ ခြိမ်းခြောက်နေစဉ် လူစီးလိုင်းကားတစ်စီး သူတို့
ကိုမြင်သဖြင့် ထိုးရပ်လိုက်သည်ကြောင့် မသမာသူသုံးယောက်

တစ်ချိုးတည်း လမ်းဘေးသို့ဆင်းပြေးကြလေတော့သည်။

လိုင်းကားပေါ်မှလူများ၏အကူအညီနှင့်ပင် သူတို့ကား
လေး လမ်းပေါ်ပြန်ရောက်ပြီး ပြည်သို့ ညရစ်နာရီလောက်မှ ရောက်
တော့သည်။

အခန်း (၂၃)

“ခွာဖြူပါလို့ကတော့ အမေ့ရန်တောထဲလည်း လိုက်
ပြီးသားပဲ”

ပြည်မှာ တစ်နေ့နှင့်နှစ်ညအိပ်ပြီး လက်ထပ်စာချုပ်တွေ
ဘာတွေ လုပ်ခဲ့သည်။ ခွာဖြူ အသည်းအသန်ဖြစ်နေသဖြင့် နှစ်
ယောက်တည်းပဲ အဘရှိရာ ရခိုင်ရိုးမသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

အန္တရာယ်ရှိမှာမို့လို့ ရွှေတွေငွေတွေ အဆောင်အယောင်
တွေအားလုံးကို ပြည်မှာထားပစ်ခဲ့သည်။ သူတို့မှာပါတာ ဆေးဝါး
ဟန်းဖုန်းနှင့် အစားအသောက်အချို့၊ နောက် ပေါက်ဓားတွေ။

ခြင်းကြီးတစ်လုံးနှင့် ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးသာ ယူခဲ့
ကြသည်။ လိုင်းကားစီးပြီး ခွာဖြူတို့နေသည့်ရိုးမတောနှင့်နီးမည့်
လမ်းခုလတ်မှာ ဆင်းလိုက်ကြသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

လူတွေကတော့ လူသူ၊ ရွာတွေတာတွေမရှိသည့် လမ်း
မှာဆင်းလို့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အထူးအဆန်းဖြစ်နေကြ၏။ နှစ်
ယောက်တည်းပေမယ့် မိုးသိဂီ အားမငယ်။ သူ့အနားမှာ တကယ့်
သူရဲကောင်း ဓားပစ်ဝိဇ္ဇာ၊ ကျားခင်စိန်ပါနေသည်မဟုတ်ပါလား။
ပြီးတော့ သူကလည်း ကျားကျားလျားလျား ယောက်ျားကြီးပါ။
ဒီမှာတင်...

“ခွာဖြူပါလို့ကတော့ အမေ့ရန်တောထဲလည်း လိုက်
ပြီးသားပဲ”

လို့ သူဟစ်ကြွေးလိုက်ခြင်းပင်။ ခွာဖြူကတော့ သူ့လို
အူမြူးမနေပါ။ တည်ငြိမ်လေးနက်သောမျက်နှာလေးနှင့် အရပ်
လေးမျက်နှာကို အကဲခတ်နေ၏။

“အစ်ကို၊ တောထဲမှာ အရာရာသတိခွဲနေရတယ်နော်။
တောနက်လာရင် တောကောင်တွေတာတွေ ရှိတတ်တယ်လေ။
ကြောက်တော့မကြောက်ပါနဲ့၊ ခွာဖြူ ဒါတွေကျွမ်းပါတယ်။ အစ်ကို
က အပျော်လွန်နေလို့ သတိပေးတာ။ ဒါ ချောင်းသာကမ်းခြေ
ငပလီကမ်းခြေမဟုတ်တာ သတိလေးရပါဦး”

သူမသတိပေးမှ မိုးသိဂီ ကိုယ့်အပျော်တွေကို ဘဓိတ်
အုပ်ပြီး ကျောပိုးအိတ်ကို ကျောပိုးလိုက်သည်။ ခွာဖြူက ဆွဲခြင်း

ကြီးကိုဆွဲလို့။

“ကိုယ်တော့ မျက်စိလည်နေပြီ၊ ကိုယ်တို့နေခဲ့တဲ့လင့်
တဲလေးဆီ အရင်သွားကြမှာလား”

“ဟုတ်တယ်။ အဘ အဲဒီမှာရှိနေမှာ။ အင်း... နေရာ
ပြောင်းချင်လည်းပြောင်းသွားမှာပေါ့လေ။ လင့်တဲဆီ အရင်သွား
ကြည့်မယ်”

ခွာဖြူက ရှေ့မှဦးဆောင်ပြီးသွားရာ မိုးသိဂီ နောက်မှ
ထပ်ချပ်မကွာလိုက်ရသည်။ နွေရာသီမို့ တောတောင်တစ်ခုလုံး
သာယာနေတာတော့အမှန်။ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့နှင့် မျှော
တွေကျွတ်တွေလည်းမရှိသေး။

ညနေလေးနာရီလောက်ပေမယ့် တောထဲတောင်ထဲမို့
အလင်းရောင်က ပျောက်လုလု။ နှစ်နာရီလောက် ခရီးပြင်းနှင်ရ
မှာမို့ ခွာဖြူက ရှေ့မှခပ်သွက်သွက်လျှောက်သည်။

“အစ်ကို မြန်မြန်လာ”

“လာပါတယ် ခွာဖြူရဲ့”

နှစ်ယောက်အတူ သုတ်ခြေတင်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို
လည်း သတိထားရသေးသည်။ ကျားတွေဆင်တွေကို အလွယ်
တကူမတွေ့နိုင်ပေမယ့် မြွေတွေ တောဝက်တွေကိုတော့ သတိ

ထားရသည်။

နှစ်နာရီလောက်သွားမှ သူမတို့နေခဲ့သည့်လင့်တဲလေးကို ရောက်ကြသည်။ ညနေခြောက်နာရီလောက်မို့ တောထဲမှာ အလင်းရောင် ပျောက်နေပေပြီ။ ခွာဖြူ လင့်တဲလေးဆီ ဝမ်းသာအားရပြေးရင်း အဘကိုအော်ခေါ်လိုက်သည်။

“အဘရေ! အဘ... အဘရေ လုံမ ပြန်လာပြီ”

သူမအသံသာ တောထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ လင့်တဲလေးဆီမှ ဘာသံမှထွက်မလာချေ။ ခေါ်လို့မရတော့ ခွာဖြူ အသံတွေ တုန်ယင်လာခဲ့သည်။

“အစ်ကို၊ အဘက သူပြောတဲ့အတိုင်း နေရာများရွှေ့သွားပြီလားမသိဘူးနော်။ လုပ်ပါဦး အစ်ကိုရဲ့၊ ခွာဖြူတို့ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ။ အဘကိုလိုက်ရှာရအောင်နော်”

မျက်ရည်တွေနှင့်သူမ ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေရာ မိုးသိင်္ဂါ သူမ၏ခေါင်းလေးကို ကြင်နာစွာ ဖက်ထားရင်း အားပေးရ၏။

“အခုတော့ မိုးချုပ်သွားပြီညီမရယ်။ မနက်မှ အစ်ကိုတို့ဆက်ရှာကြတာပေါ့နော်။ ခုညတော့ ဒီမှာပဲနေမှဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

မိုးသိင်္ဂါပြောတာ မှန်နေသည်မို့ ခွာဖြူမျက်ရည်သုတ်ရင်း လင့်တဲလေးပေါ်တက်ဖို့ စီစဉ်ရသည်။ သူမအရင်တက်ပြီးမှ မိုးသိင်္ဂါအတွက် ကြိုးလှေကားချပေးရ၏။ အထုပ်တွေစရာ၊ သူပါ လင့်တဲလေးပေါ်ရောက်လာသည်။

လင့်တဲလေးက မယုက်စီးသေးပါ။ သေသေချာချာကို ဆောက်ခဲ့တာမို့ သစ်တွေဝါးတွေနှင့် အခိုင်အခံ့။

“အဘ ဘယ်တွေများ လျှောက်သွားနေပါလိမ့်။ နေမကောင်းလို့များလား။ ခွာဖြူရင်တွေ ပူလိုက်တာအစ်ကိုရယ်”

“မနက်ဖြန်ကျ မတွေ့တွေ့အောင် ရှာကြတာပေါ့ ခွာဖြူရယ်။ ခုတော့ စိတ်အေးအေးထားပြီး နားလိုက်ဦးနော်။ တစ်ခုခုစားကြရအောင်”

ဝယ်လာသည့်စားစရာများကို စားသောက်ပြီး ရေသန့်ဘူးကို ဖောက်သောက်ကြသည်။ မိုးသိင်္ဂါကတော့ အခိုက်အတံ့သာယာနေသည့်ညကလေးအတွက် ကြည်နူးစိတ်ကလေး ခိုင်ခံ့လာ၏။ လပြည့်တော့မည်မို့ သာယာနေသည့်တောတောင်ထဲမှာ လင့်တဲလေးပေါ်မှာ ချစ်ရသူလေးနှင့်အတူ။

သူကလေးရဲ့သောကကို ငြိမ့်ဖျောက်ပေးရင်း သူ့ခွာဖြူကို ကြင်နာစွာ ထွေးပွေ့ထားမိသည်။ မိုးသိင်္ဂါအိပ်မက်ကို သွား

သတိရမိပြန်သည်။

မိုးသက်မှန်တိုင်းတွေထဲမှာ ပြောင်းဆန်နေခဲ့သည့် လင့်
တဲလေး။ နောက် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အချစ်မှန်တိုင်းတွေ။

သူ့နှလုံးသွေးတွေ ဆူပွက်လာပြန်ပြီကော။ တိုးတက်
နေသည့်ကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ ကျောက်ခေတ်ကိုပြန်သွားနေ
ရသည့်ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့အချစ်တွေကတော့ ကမ္ဘာကြီးနှင့်အမီ ရင်
ပေါင်တန်းကာ ထမ်းပိုးလျက်။

အခန်း (၂၄)

မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက် အဘကိုလိုက်
ရှာဖွေကြသည်။ လင့်တဲလေးကိုမဟိုပြုပြီး အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ
ရှာဖွေကြသည်။

ရေဘူးနှင့်စားသောက်စရာအနည်းငယ်ကို လွယ်အိတ်
နှင့်လွယ်ပြီး ယူသွားသည်မို့ သူတို့ တစ်နေကုန်အောင် ရှာလို့ရ
ပေမည်။

“အဘရေ... အဘ...”

ရိုးမထဲမှာ ခွာဖြူအသံက ပဲ့တင်ထပ်မျှ။ အသံတွေပင်
ဝင်တော့မည်။ မျက်ရည်တွေကလည်း စီးကျလို့။

“အစ်ကိုရယ်၊ အဘ အသက်မှရှင်သေးရဲ့လားမသိဘူး။

နေမကောင်းလို့များ သေသွားပြီလား။ အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ အဘရယ်”

“လူတွေရှိတဲ့ရွာထဲတွေများ သွားနေသလား”

“မဖြစ်နိုင်တာ အစ်ကိုရယ်... လူတွေက အဘကို မကောင်းဆိုးဝါးဘစ်ယောက်လို သတ်မှတ်ထားကြတာ။ သူနေရင် တောထဲတောင်ထဲမှာပဲ နေမှာပါ။ လျှောက်ရှာကြဦးစို့နော်”

နှစ်ယောက်လုံး တစ်နေကုန်လျှောက်ပြီး ရှာဖွေခဲ့ကြ သည်မို့ ခြေထောက်တွေညောင်းပြီး ဗိုက်တွေဆာလာကြပေပြီ။ ညနေလေးနာရီကျော်သည့်အခါ အမှောင်သန်းလာပြီမို့ မိုးသံက ရွာဖြူကို လင့်တဲဆီပြန်ဖို့ ပြောရသည်။

“နောက်နေ့မှ ဆက်ရှာကြတာပေါ့ ညီမရယ်။ ပြန်ကြ ရအောင်နော်”

“အစ်ကိုရယ်၊ ရွာဖြူတော့ ဆက်ရှာချင်သေးတယ်။ ဒီ ည လင့်တဲဆီမပြန်ကြဘူးလေ”

“မပြန်ရင် ဘယ်မှာနေမလဲကွာ၊ ရွာတွေထဲသွားမလို့ လား”

“ရွာထဲတော့ မသွားချင်ပါဘူး၊ အင်းလေ၊ ပြန်မှဖြစ်မှာ ပါ။ တောကောင်အန္တရာယ်တွေကလည်း ရှိသေးတယ်”

နှစ်ယောက်အတူ မေးမရင်း လင့်တဲဆီပြန်ခဲ့ကြပြန်၏။ အပြန်လမ်းမှာလည်း ရွာဖြူအသံလေးက တစာစာဟစ်ကျွေးလျက် ငိုသံလေးများပင်ပါလို့။

“အဘရေ... အဘ... အဘရေ... အဘ”

လင့်တဲလေးနှင့်မနီးမဝေးမှာရှိသည့်ဂူ၊ ဂူရှေ့မှာ ခြံတွေ ပေါက်နေသဖြင့် သူ့မှာလွှဲလို့ ဘယ်သူမှမမြင်ရ။ တောကောင်တွေ ရဲ့ရန်မှလည်း လုံးဝကင်းဝေးသည်။

ဦးစံလာဦးဘစ်ယောက် ရွာဖြူခေါ်သံ။ ငိုနှိုက်သံများကို ကြားနေရပါသည်။ သူ့ရင်ပြင်တစ်ခုလုံး မီးတင်မြှောက်ခံနေရသလို ပူလောင် စူးအောင့်လှပါသိ။

လုံမနှင့် ဟိုကောင်လေးကို မြင်လိုက်ရတော့ သူ့နှလုံး ဆွေးတွေ ရပ်တံ့နေလို့လားလို့ပင် စံစားလိုက်ရပါသည်။

အခြံသတ်ရ လွမ်းထွတ်နေရသည့်သမီးလေးမို့ ပြေးတော့ ချင်၊ ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးပွေ့ထားချင်စိတ်က တားမရဆီးမရ။

သို့သော် ဦးစံလာဦး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် အသားကုန်ချုပ် ထိန်းလိုက်ပါသည်။

လုံမ၊ လူ့လောကထဲမှာ ကျင်လည် အဆင်ပြေနေရှာပြီ
မဟုတ်လား။ တောထဲမှာလို စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်၊ ကြမ်းကြမ်းရိုင်း
ရိုင်းမဟုတ်တော့ဘဲ တစ်သွေးတစ်မွှေးဖြစ်နေရှာပြီမဟုတ်ပါလား။
လိမ္မာယဉ်ကျေးနေပြီလေ။

သူနှင့်အတူနေရအောင် ပြန်လာတာလို့ ပြောသံတွေ
ကြားနေရသည်။ သူလုံးဝထွက်တွေ့လို့မဖြစ်။ လုံမဟာ ရှာလို့
မတွေ့လျှင် သူသေသွားပြီလို့ ထင်ပါလိမ့်မည်။ သူတို့သားအဖ
အတွက် ဒီလိုထင်မှသာ အကောင်းဆုံးအဖြေ။

နို့မို့ သူ့လုံမဟာ သူ့အတွက် တောထဲမှာပင် တဝဲလည်
လည်နှင့် ဘဝဆုံးပေလိမ့်မည်။ သူ့ကောင်လေးကရော၊ မြို့မှာ
နေခဲ့သူတစ်ယောက်က တောထဲတောင်ထဲမှာ ရေရှည်ဒုက္ခမခံ
နိုင်။ သည်တော့ သူသေပြီလို့ထင်ကာ လုံမပြန်သွားမှ အားလုံး
အတွက် ကောင်းမည်။

ဦးစံသာဦး၊ လူကြမ်းကြီးမှာလည်း နှလုံးသားနှင့်ပေမို့
အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားသည့်ကြားမှ မျက်ရည်တွေက တား
မရဆီးမရ။

တွေ့ချင်လိုက်တာ လုံမရယ်။ အဘရင်ခွင်မှာ ခဏလေး
ဖြစ်ဖြစ် ထွေးထားလိုက်ချင်ပါရဲ့။ မိခင်သေဆုံးသွားကတည်းက

ဖအေတစ်ခုသမီးတစ်ခုဘဝဖြင့် တွယ်တာချစ်ခင်ခဲ့ကြသည့် သား
အဖမို့ လုံမဟာ သူ့အတွက် နောက်ဆံတင်းပြီး တစ်နေ့ပြန်လာ
မှာ ကြိုသိနေခဲ့သည်။

ဒါကြောင့်လည်း သူ လင့်တဲမှာမနေတော့ဘဲ နေရာတစ်
ခု ထပ်ရှာပြီး နေခဲ့ခြင်းပါပေ။

ဘဝဆိုတာကလည်း ခက်ခဲလိုက်တာ။ အသက်ရှင်သန်
ဖို့အတွက် ရုန်းကန်ရလွန်းပါတိ။

လူကြားထဲမှာ နေလို့မရတော့သည့်ဘဝကြောင့် တော
ထဲတောင်ထဲမှာ ကောမိုရသေ့တွေလို သူ့ကျင့်သုံးနေထိုင်ခဲ့ပါပြီ။

လုံမရှိဟုန်းကတော့ ကလေးအတွက်ပါဦးပြီး သူ အမဲ
လိုက်တာတွေတာတွေ လုပ်ခဲ့ပေမယ့် ယခု သူတစ်ယောက်တည်း
ရှိသည့်အခါ သစ်သီးရှာဖွေစားခြင်းသာ လုပ်ခဲ့သည်။ သတ္တဝါတွေ
အပေါ် မေတ္တာထားလိုက်ပြီမို့ သူ့အတွက် သေခြင်းရှင်ခြင်းဆိုတာ
မဆန်းတော့။

သို့သော် သံယောဇဉ်ဆိုတာ ရင်ကိုတင်းတင်းရစ်ချည်
တတ်ကြောင်း ကိုယ်တွေ့ကြုံတော့ သက်လုံမကောင်းမှန်း သူ
သိရှိရပေပြီ။

တောထဲတောင်ထဲမှာ လုံမတစ်ယောက် သူတို့ တစာ

စာခေါ်ပြီး လိုက်ရှာနေသည့်မြင်ကွင်းကို သူဘယ်လိုမှမကြည့်ရက်ပေမယ့် လုံမအတွက် သူ့ရင်တွေ ထောင်းထောင်းအကြွေခံလိုက်ပါမည်။

ဂူဘေး သစ်ပင်အောက်မှာနေပြီး လုံမတို့နှစ်ယောက်လင့်တဲဆီပြန်လာကြတာ၊ လုံမတစ်ယောက် ဝမ်းနည်းဖက်လက် ငိုကျွေးနေတာ၊ သူ့အတွက် ပူဆွေးသောကရောက်နေရတာတွေကို ဦးစံသာဦး မျက်ရည်များကြားမှ အနိုင်နိုင်မြင်နေရပါသည်။

လုံမရယ်... အဘကိုထားခဲ့ပါတော့။ လုံမ မြို့ကိုပြန်သွားပါတော့။

အဘဘဝက လှေကွဲကြီးနဲ့ ခရီးနှင်နေရသလိုပါ။ လုံမပါ နစ်သွားလိမ့်မှာမို့ အဘ ကိုယ့်ခရီးမှာ မခေါ်ရက်ဘူး။

ကလေးနှစ်ယောက် ခြေကုန်လက်ပန်းကျစွာနှင့် လင့်တဲလေးပေါ် တက်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိကြည့်နေပြီးမှ ဦးစံသာဦး ကိုယ့်ဂူထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

မီးဖိုလေးထဲ မီးပျိုးလိုက်ပြီး အနည်းငယ်လင်းလာသည့်ဂူကြီးထဲမှာ ဦးစံသာဦးတစ်ယောက် ဘဝကို ဘယ်လိုချစ်မက်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

လင့်တဲလေးပေါ်မှာ အိပ်ရတာ လေးရက်ရှိခဲ့ပေပြီ။ အဘကို သူတို့ရှာဖွေခဲ့တာလည်း လေးရက်တင်းတင်းရှိပြီပေါ့။ ခွာဖြူအားမလျှော့သေး။ ထို့အတူ မိုးသီဂါလည်း ချစ်ဇနီးလေးအတွက် ပါရမီဖြည့်ဆဲပါ။

မြို့မှယူလာသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာတွေကိုစားပြီး မိုးလင်းမိုးချုပ်ရှာဖွေနေခဲ့တာ လေးရက်ရှိခဲ့ပါပြီ။ ဒီနေ့လည်း တစ်နေ့လုံး တကြော်ကြော်အော်ခေါ်ရင်း မိုးချုပ်တော့မှ အိပ်တန်းပြန်ငှက်တွေလို သူတို့နှစ်ယောက် လင့်တဲဆီသို့ လေးလံသောခြေလှမ်းများဖြင့် ပြန်ခဲ့ရသည်။

လမ်းမှာ စမ်းချောင်းလေးတွေတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ရေချိုးခဲ့ကြဖူးတာ၊ သစ်ရွက်တွေပတ်ပြီး နေခဲ့ရတာကို မိုးသီဂါသတိရသွား၏။

“တစ်ခါတည်း ရေချိုးသွားကြမယ်ကွာ၊ လင့်တဲနားက ရေအိုင်မှာချိုးရတာထက်တော့ ကောင်းမှာပဲ”

“အဝတ်အပိုမှမပါဘဲ အစ်ကိုရဲ့”

“ဟိုတုန်းကလိုပဲ ချိုးကြတာပေါ့ကွာ။ သစ်ရွက်တွေဘာတွေ ပတ်နေကြတာပေါ့”

မိုးသီဂါရဲ့မျက်နှာမှာ အချစ်ရည် အချစ်ရိပ်တွေဖြင့် နူး

ညံ့နေတော့ ခွာဖြူ သူ့အတွက် ငဲ့ကွက်ရပြန်၏။ သူမက မိဘ
ဇောဖြင့် အချစ်ကိုမေ့နေပေမယ့် သူ့ခမျာ သူမအတွက် ဒုက္ခခံ
နေရရှာသလိုပါ။

သူလည်း အဘ(ကံ)စေတနာရှိပါ၏။ မတွေ့တွေ့အောင်
ရှာပြီး အဘကို ပလပ်စတစ်ဆာဂျူနီယာဖြင့် ကုသပေးလျှင် ရ
ကြောင်း တဖွဖွပြောရာပါသည်။ ခက်တာက အဘ သူမကိုရှောင်
နေခြင်းဟုပဲ ခွာဖြူသိနေပါသည်။

ဒီလောက်ရှာနေမှတော့ အဘကိုတွေ့ဖို့ကောင်းပါပြီ။
သေတာလည်းမဖြစ်နိုင်။ အဘဟာ အင်မတန်သတိကောင်းသူ
မို့ သားရဲတို့လက်မှာလည်း မသေနိုင်။

“နော်... ခွာဖြူ၊ ရေချိုးရအောင်နော်”

“အစ်ကိုရယ်၊ ရှင်တစ်ယောက်တည်းချိုးပါလား။ ခွာဖြူ
ဟိုရောက်မှ အိုင်ထဲမှာပဲ ချိုးတော့မယ်”

“နှစ်ယောက်အတူ ချိုးချင်တယ်ကွာ၊ ခွာဖြူစိတ်ဆင်း
ရဲနေရတာလည်း မကြည့်ရက်ဘူး။ ကိုယ်တို့အဖြေတစ်ခုခုတော့
တွေ့မှာပါ။ စိတ်ကို အသင့်အတင့်နှလုံးသွင်းပါအချစ်ရယ်။ မင်း
ပုံလဲသွားလိမ့်မယ်”

မိုးသိင်္ဂါ တတွတ်တွတ်တောင်းပန်နေသဖြင့် ခွာဖြူ သူ့

ဆန္ဒအတိုင်း စမ်းချောင်းထဲမှာ ရေအတူချိုးဖို့ သဘောတူပေးလိုက်
ရသည်။

အရှက်မျက်နှာလေးရဲရဲနှင့် လူရိုင်းမလေးတစ်ဖြစ်လဲ ခွာ
ဖြူနှင့်အတူ သူ့ပါ စမ်းချောင်းလေးထဲ ရေအတူကူးဆတ်ခဲ့ရတာ။

မိုးသိင်္ဂါအတွက် တစ်သက်မမေ့နိုင်မည့် ဘဝအတွက်
ပျားရည်စက်တွေပါ။

“အဘရေ... အဘ၊ လုံမကိုကယ်ပါဦး... အား”

ပြာစူးနေသည့် လုံမအော်သံကြောင့် ဦးစံသာဦး ပစ်ထား
တာကြာပြီဖြစ်သည့် လုံတံကို ဒယ်ဒယ်နှင့် သွားဆွဲယူပြီး ဂူ
အပြင်သို့ထွက်လိုက်သည်။

လုံမတို့ တောထဲမှာ သူ့ကိုရှာနေတာ ငါးရက်တိတိပင်
ကြာခဲ့ပါပြီကော။ သူ့နှလုံးသွေးတွေလည်း တစက်စက်ယိုစီးကျ
နေသလို ဦးစံသာဦး ခံစားနေရပါ၏။

လုံမရယ်... အဘကို ရက်စက်သူကြီး၊ အသည်းနှလုံး
မရှိတဲ့သူကြီးရယ်လို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့ကွယ်။ အဘရင်ထဲမှာလည်း
နှလုံးသွေးတွေ တစက်စက် စီးယိုကျသလို ခံစားနေရပါတယ်။

အစိမ်းဖြတ်၊ ဖြတ်မှ ရမည့်အဖြစ်မို့ သားအဖတွေ သစ်
စိမ်းချိုး၊ ချိုးရင်း ဦးစံသာဦးတစ်ယောက် နှလုံးသားတစ်ခုလုံး စူး
အောင် နာကျင်နေရပါပြီ။

ဂူအပြင်ထွက်ပြီး လုံမရဲ့အော်သံကြားရာသို့ သူ မျှော်
ကြည့်လိုက်တော့ လုံမက ရှေ့ကပြေးနေပြီး တောဝက်နှစ်ကောင်
က နောက်မှစုံလိုက်နေပါသည်။

သူ့ကောင်လေးကိုတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ လဲကျနေတာ
ဦးစံသာဦး တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စိတ်တွေ အရမ်းပူသွား၏။

အခြေအနေက ဘယ်လိုမှ ပုန်းကွယ်နေလို့မဖြစ်တာမို့
ဦးစံသာဦး သူ့လုံမအနားသို့ ရှိသမျှခွန်အားတို့ဖြင့် အပြေးသွား
ရောက်လိုက်သည်။

“လုံမ မကြောက်နဲ့၊ အဘ လာပြီ”

“အဘ... အဘ ရှာလိုက်ရတာအဘရယ်”

နောက်မှ တောဝက်နှစ်ကောင် လိုက်နေတာကို တအံ
မေ့သွားပြီး ခွာဖြူ အဘဆီပြေးသွားတော့ အဘက သူမကို သူ့
နောက်ဘက်သို့ တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“လုံမ... နောက်ဆုတ်”

တစ်ပြိုက်နက် ပြေးဝင်လာသည့်ဝက်နှစ်ကောင်အနက်

တစ်ကောင်ကို လှံနှင့်ထိုးလိုက်ပြီး တစ်ကောင်ကိုတော့ သူရှောင်
ပေးလိုက်သည်။

“ဝိုး!...”

အရှိန်လွန်သွားသည့်တောဝက်က ခွာဖြူကိုရန်မှရအောင်
ပြေးသွားတော့ ခွာဖြူသတိပြန်ဝင်လာပြီး လက်ထဲမှဝါးချွန်နှင့်
ဝက်ကိုခုခံလိုက်သည်။ အဘကလည်း နောက်လက်ပြင်ကို လှံ
နှင့်ထိုးလိုက်သဖြင့် ဝက်နှစ်ကောင်လုံး ဒဏ်ရာကြီးစွာ ရသွားပြီး
လူးလို့မဲ့နေကြလေသည်။

ခွာဖြူ၊ ဝက်တွေကို သတိမထားနိုင်တော့ပါ။ အဘထံ
သာ ပြေးသွားပြီး တုန်လှုပ်ယိမ်းယိုင်နေသည့်အဘကို ညင်သာ
စွာ ထိုင်ချပေးလိုက်ပါသည်။

ဦးစံသာဦးမှာ စောစောက ဇောနှင့်မို့ သန်စွမ်းနေသော်
လည်း ယခုကျ ခန္ဓာကိုယ်က ချိုးချိုးကျသွားပေပြီ။ မြေပြင်ပေါ်
မှာပင် မထိုင်နိုင်တော့သည့်အခြေအနေ။

“အဘရယ်၊ လုံမ အဘအနားမှာပဲ တစ်သက်လုံးအတူ
တူနေရအောင် ပြန်လာတာပါ။ အဘ ပုန်းနေတာမဟုတ်လား။
အဘပုန်းနေရင် ထွက်လာအောင် လုံမ တောဝက်တွေကို မနှုခဲ
ဘဲ အော်ပြေးနေတာ”

၃၀၆ * ကြယ်စင်ပျူဒေဝ

ဦးစံသာဦး လုံမကိုစကားပြန်မပြောနိုင်တော့။ သူ့အလွန်
မောပန်းနေပါပြီ။ မိုးသီဂါ လဲကျနေသည့်ဘက်သို့သာ လက်ညှိုး
ထိုးပြနိုင်ပါ၏။

“အစ်ကို ခြေချော်ပြီး လဲကျန်ခဲ့တာပါအဘရဲ့။ စိုးရိမ်
စရာမရှိပါဘူး။ အခုတော့ လုံမတို့သားအမတွေ ပြန်ဆိုဟွေကြ
ပြီ။ အဘကိုပြန်မတွေ့ရတော့ဘူးလို့ထင်နေတာ။ လုံမ အရမ်းဝမ်း
သာတယ်”

အဘကို မေးမထားရင်း စွာဖြူမျက်စည်တွေနှင့် ဝမ်းသာ
စမ်းနည်းဖြစ်နေစဉ် မိုးသီဂါလည်း သူလဲကျနေရာမှ ထောင့်ထောင့်နဲ့
နှင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။

“အဘရာ၊ ပုန်းနေတာမဟုတ်လား။ အဘမျက်နှာကို
မြို့မှာ ပလပ်စတစ်ဆာဂျီရီလုပ်ရင် ရပါတယ်ဗျာ။ အားမငယ်ပါ
နဲ့”

ဦးစံသာဦး ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ပါ။ သမီးနှင့်သား
မက်ကိုသာ ကြေကွဲစွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူ့နှလုံးသားတွေ
တလုပ်လုပ်ခုန်လာတာ၊ ခေါင်းတွေတစ်ချိန်ချိန်လှုပ်လာတာ၊ မျက်လုံး
တွေ ပြာလာတာတွေ ဘာကြောင့်လဲ။ သူ မျက်စိကိုပင် မမှီဝဲဘဲ
သူ့မျက်စိမှိတ်လိုက်လျှင် လုံမကို တစ်သက် မြင်ရတော့မှာ

စိုးသည်။

ဦးစံသာဦး ရင်ထဲမှာ လုံမကိုပြောချင်တာတွေအပြည့်။
လောကကြီးထဲမှာ လိမ်လိမ်မာမာနေဖို့၊ လောကကြီးအတွက်
အကျိုးပြုဖို့၊ လောကကြီးအပေါ် အရိုးမပေးဖို့။

သို့သော် သူ့ပါးစပ်တွေ အာစေးထည့်ခံထားရသလိုပင်
ဘာမှပြောလို့မရ။ လှုပ်လို့မရ။

“လုံ . . . လုံမ”

အားတင်းပြီးခေါ်လိုက်တော့ သူ့အသံတွေက မပီမသ။
သူ့ဟာ ဆေးဆရာတစ်ယောက်မို့ သူ့အာရုံတွေချုပ်ငြိမ်း၊ ချုပ်သိမ်း
လာပြီမုန်း သူသိနေပါသည်။ သူ မိုးသီဂါကိုကြည့်လိုက်ပြန်၏။
မပီပီးတဝါးအကြည့်နှင့်ပင် သူငယ်လေးဟာ လုံမအပေါ် ရာသက်
ပန်သစွာရှိသွားမည့်သူဆိုတာ သိလိုက်ပြီမို့ . . .

ဦးစံသာဦး လေးလံစွာ ထမ်းပိုးထားရသည့် ခန္ဓာဝန်ထုပ်
ဝန်ပိုးကြီးကို လွှတ်ချပစ်လိုက်ပြီ။ စိတ်ကိုလျှော့ချပစ်လိုက်ပါပြီ။

“ဟော . . .”

သူ့ရှေ့ကိုရောက်လာတာ မငွေဖြူမဟုတ်လား။ ရှင်မ
တောင်သနပ်ခါးဖွေးဖွေးလေးနှင့် ပြုံးရွှင်စွာ သူ့ကိုလက်ကမ်းတို့
လင့်နေတာ သူ့ရဲ့မငွေဖြူ။ သဘောဖြူအူစင်းမလေး။

“လုံမရေ၊ နေရစ်ခဲ့ပေတော့။ လိမ်လိမ်မာမာနဲ့ ဘဝကို ရှေ့ဆက်ပြီး ခရီးနှင်ပေတော့။ အဘတို့လည်း သံသရာခရီးကို ဆက်ပြီးနှင်ပေဦးမယ်”

ဦးစံသာဦးတစ်ယောက် မိုးသီဂီနှင့်ခွာဖြူကို တစ်လှည့် စီကြည့်ရှုပြီး စိတ်ချသွားလေပြီထင်။ မျက်စိမှိတ်ကာ ပြုံးရောင် သန်းသည့်မျက်နှာနှင့် တမလွန်ခရီးသို့ ရှေ့တွက်ခွာသွားခဲ့လေ ပြီ။

“ဟင်! အဘ... အဘ... အစ်ကို လုပ်ပါဦး၊ ကယ် ပါဦး၊ အဘအသက်မရှိတော့ဘူး။ အဘ... အဘ”

တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားစွာနှင့် သူ့အဘကိုလှုပ်ရင်း ခွာဖြူ ရှုမတတ်ဖြစ်နေလျှင် မိုးသီဂီ အဘကို သေချာစွာ စမ်းသပ်ကြည့် ရှုမိပါသည်။

ဘဝခရီးကြမ်းကြီးကို မောပန်းစွာ ဖြတ်သန်းလျှောက် လှမ်းခဲ့ရသည့် ကန္တာရခရီးသည်ကြီး။ သမီးအတွက် အကောင်း ဆုံးအဖြေတစ်ရပ်ကို လုတ်ပေးခဲ့ပြီး ဗခင်တစ်ယောက်ရဲ့မေတ္တာ အကြင်နာတွေကို ပြခဲ့သည့် သံသရာခရီးသည်ကြီး။

ယခုတော့ တုန်လှုပ်ကြေကွဲစွာ အော်ငိုနေရှာသည့် သူ့ လုံမ၏လက်ပေါ်တွင်ပင် ခရီးရှည်ကြီး ထွက်ခွာသွားခဲ့ပေပြီ။

“စိတ်ကိုဖြေပါ ညီမရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဘရဲ့နောက် ဆုံးခရီးကို ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် မိလိုက်ကြရဏယ်မဟုတ်လား”

“ဟင်အင်း... အစ်ကို အဘသေရတာ ခွာဖြူကြောင့် ခွာဖြူကိုကယ်လို့ အဘသေသွားရတာ”

“မဟုတ်ပါဘူး ညီမရယ်၊ အဘသေဆုံးသွားရတာ သူ့ နှလုံးသားထဲမှာ ကြေကွဲနေရလို့ပါ။ နှလုံးကွဲတဲ့ဒဏ်နဲ့ သူကွယ် လွန်သွားရတာပါ”

“အဲဒါ ခွာဖြူကြောင့်၊ ခွာဖြူအတွက် ခံစားရလွန်းလို့ အဘသေဆုံးသွားခဲ့ရတာ။ ခွာဖြူ မဖြေနိုင်ပါဘူးရှင်”

သူ့အဘ၏သက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်အလောင်းကို ပိုက်ပွေ့ရင်း ခွာဖြူ မချီတင်ကဲ ခံစားကြေမြည့်နေရတော့ မိုးသီဂီ ဖြောင်းဖြ ကြင်နာရုံမှတစ်ပါး။

အဘကို မကောင်းမွန်စွာ သဂြိုဟ်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ပင် သူတို့နှစ်ယောက် ရန်ကုန်သို့ပြန်ခဲ့ကြရသည်။

ဒေါ်မေသင်္ဃေထံမှ ဖုန်းနှင့် ဦးအဂ္ဂထံမှဖုန်းတွေ ခွင့်လာ လို့ပါ။ ဒေါ်မေသင်္ဃေက...

“သမီး မေမေဆီပြန်လာပါ။ မိုးသိင်္ဂါကို သူ့ဘက်က လက်မခံလည်း မေမေ နှစ်ယောက်လုံးကို လက်ခံတယ်။ သမီး ကိုကိုလည်း အိမ်ခွဲသွားပြီ။ သူ့စီးပွားရေး သူ့အောက်ချလုပ်တော့ မှာ။ ဘယ်မှလျှောက်သွားမနေကြနဲ့တော့။ အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့ ကြပါ”

ဦးအဂ္ဂမှလည်း...

“သားနဲ့သမီး အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့ကြပါ။ ဖေဖေ အား လုံးတာဝန်ယူတယ်။ ဆရာမကြီးလည်း တစ်ယောက်တည်းမို့ သူ့ သမီးကိုမျှော်နေတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် ရှေ့ခရီးက အဆင်ပြေနေပေ မယ့် မိုးသိင်္ဂါ ဝမ်းမသာနိုင်ပါ။ သူ့ခွာဖြူလေးခမျာ ဖခင်အတွက် အလွမ်းတွေ တနှင့်တပိုးခံစားနေရရှာသည်မဟုတ်ပါလား။

နှစ်ယောက်သား တောထဲမှထွက်လာကြပြီး ကားလမ်းမ သို့ တက်ခဲ့ကြတော့ နံနက်ကိုးနာရီ။

ဪ... ဒီနေရာလေးမှာပဲ ဘဝရဲ့ဇာတ်ကွက် အလှည့် အပြောင်းတွေ အမျိုးမျိုးဖြစ်ခဲ့ရပါလား။

မကြာမီ ကားတစ်စီးရောက်လာခဲ့ပြီမို့ မိုးသိင်္ဂါ စိတ်တွေ ဖျံလွင့်ကြေကွဲနေရှာသည့်ခွာဖြူကို ဖေးမပြီး ကားပေါ်သို့ တက်

ခဲ့ရသည်။

ကားပေါ်မှလူများက သူတို့နှစ်ယောက်၏အသွင်ကိုကြည့် ပြီး စိုးစိုးရွံ့ရွံ့။ နာနာဘာဝတွေလို့များ ထင်နေကြလားမသိ။

သည်စဉ် ကားပေါ်မှအဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်၏ အလန့် တကြားအော်သံကြောင့် သူလှမ်းကြည့်လိုက်တော့...

“ဟိုမှာ... ဟိုမှာ”

တအိအိထွက်ခွာလာသည့်ကားကြီးရဲ့ နောက်ဘက် ခပ် လှမ်းလှမ်းမှ တရွေ့ရွေ့ငေးမျှော်နေသူများဟာ အဘဦးစံသာဦး နှင့် သူ့ဇွေးတွေပင် ဖြစ်လို့နေတော့သည်။ ။

ကြယ်စင်မှူးဝေ